

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Pamuk Prenses Üçlemesi

KAN KADAR KIRMIZI

SALLA SIMUKKA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Lumikki Andersson gizemli yalanlar söylemeye alışkındır ama başkalarının işine karışmamak gibi de bir kuralı vardır.

Okulun karanlık odasında desteler dolusu kanlı para bulunca bu kural bozulur.

Lumikki bir anda kendini katillerin, dolandırıcıların kol gezdiği tehlikeli bir dünyanın içinde bulur.

Artık olayları uzaktan izleyen bir seyirci olmaktan çıkarak bir hedef haline gelmiştir ve aklını kullanıp acımasız bir katilden kurtulması gerekmektedir.

Ünlü Finli polisiye yazarı Salla Simukka'nın eşsiz gerilim dizisi *Pamuk Prenses*'in ilk kitabı *Kan Kadar Kırmızı*'yı okurken tüyleriniz ürperecek!

"Yılın edebiyat olayı!

Kısa sürede 47 ülkede okuyucuyla buluştu.

Genç yazar Salla Simukka'nın *Pamuk Prenses* adını verdiği üçlemesi Müller ve Orhan Pamuk gibi Nobel ödüllü yazarlarla aynı yayınevlerinde yayımlanıyor."

Publishers Weekly

KİTABIN ORJİNAL ADI

YAYIN HAKLARI

BASKI

© PUNAINEN KUIN VERI

© 2014 SALLA SIMUKKA
ELINA AHLBACK LITERARY AGENCY
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

1. BASIM / OCAK 2015 / İSTANBUL
2. BASIM / OCAK 2015 / İSTANBUL
3. BASIM / OCAK 2015 / İSTANBUL
4. BASIM / OCAK 2015 / İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey – Bağcılar / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 10766

Finceden İngilizceye çeviren: Owen F. Witesman
Bu kitabın İngilizce edisyonu Amerika’da Amazon Publishing ve
İngiltere’de Hot Key Book tarafından basılmıştır.

**BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ’YE AİTTİR.**

ISBN 978 - 975 - 21 - 1926 - 0

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr

Pamuk Prenses Üçlemesi

KAN KADAR KIRMIZI

Diğerleri gibi olma
ve aynen diğerleri gibi ol!

SALLA SIMUKKA

İngilizceden çeviren:
DOĞANAY BANU PİNER

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://rantey.org>

Bir zamanlar kışın ortasında bir gün, kar taneleri gökyüzünden birer kuş tüyü gibi düşerken, bir kraliçe nakış işleyerek kara abanoz ağacı çerçeveli penceresinin önünde oturuyormuş.

Bir yandan nakışını işliyor, bir yandan da pencereden dışarı bakıyormuş. Tıgı eline batmış ve üç damla kan akıp karların üzerine damlamış. Beyazın üzerindeki kırmızı rengin güzelliğini gören kraliçe, kendi kendine şöyle demiş: “Keşke karlar kadar beyaz, kan kadar kırmızı ve bu pencere çerçevesi kadar kara bir yavrum olsaydı.”

28 ŞUBAT PAZAR

1

Etraf ısıldayan bir beyazlıkla kaplıydı. Eski karların üzerini taze, temiz bir kar tabakası, henüz on beş dakika önce kaplamıştı. On beş dakika önce, her şey hâlâ ihtimal dahilindeydi. Dünya güzel görünüyordu, gelecek daha parlak, daha huzurlu ve daha özgür bir şekilde uzaklarda bir yerden göz kırpyordu. Her şeyi son karta oynamaya değdi. Yeni bir sayfa açmayı denemek korkunç derecede riskliydi ama ilerleyebilmenin tek yoluuydu.

On beş dakika önce hafif, yumuşacık karın yağışı eski karın üzerine kuştüyünden bir örtü sermişti sanki. Sonra başladı gibi kar aniden dindi, arkasından bulutları yararak gelen güneş ışınları göründü. Kış boyunca böyle güzel günler az olmuştu.

Şimdiyse yayılan, mesafe kat eden, billurlar arasında ileriye doğru hareket eden, ilerledikçe de lekeler bırakan daha fazla kırmızının beyaz renge karıştığını görüyordu. Kırmızı-

nın bir kısmı, çığlık atan parlak bir kıızıllık halinde dağılarak daha ilerilere sıçramıştı.

Natalia Smirnova kahverengi gözleriyle doğru dürüst bir şey seemeden kırmızı benekli kara bakıyordu. Hiçbir şey düşünmüyordu. Hiçbir şey ummuyordu. Hiçbir şeyden korkmuyordu.

Natalia, on dakika önce hayatında hiç olmadığı kadar umut etmiş ve korkmuştu. Banknotları titreyen elleriyle haki ki Louis Vuitton çantasına sokuşturmuştu, bunu yaptığı süre boyunca da dışarıdan gelen en ufak bir hışırtıya kulak kabartmıştı. Kendi kendine her şeyin yolunda olduğunu söyleyerek sinirlerini yatıştırmaya çalışmıştı. Bir planı vardı. Aynı zamanda hiçbir planın mükemmel olmadığını da biliyordu. Aylar boyunca dikkatle inşa edilmiş gösterişli yapı, en ufak bir drtmeyle yerle bir olabilirdi.

El çantasının içinde bir pasaport ve Moskova'ya uçak biletleri de vardı. Yanma başka bir şey almıyordu. Moskova Domo-dedovo Havalimanı'nda erkek kardeşi çok az insanın bildiği, kilometrelerce uzaklıktaki bir daaya götürmek üzere kiralık bir arabayla birlikte onu bekleyecekti. Annesi de bir yıldan fazladır görmediği kıızı, üç yaşındaki Olga'yla birlikte orada olacaktı. Acaba kk kıızı onu hatırlayacak mıydı? Ancak bunun fazla önemi yoktu. Kırsal bölgede gizlendikleri birkaç ay boyunca birbirlerini tekrar tanıma fırsatı bulacaklardı nasılsa. O, güvende olduklarına kanaat getirene kadar, dünya Natalia Smirnova'nın varlığını unutana kadar bekleyeceklerdi.

Natalia, onu kimsenin asla unutmıyacağını, ortadan kaybolmasına izin vermeyeceklerini söyleyen beyninin içindeki dırdırcı sesi bastırdı. İhtiyaç doğduğunda basit bir şekilde yerine birini geçirmekle kalmıyacakları gerçeğinin çok da

önemli olmadığına kendisini inandırmaya çalıştı. Ayrıca onu takip etme çabası da fazladan bir iş demektir.

İnsanlar ara sıra da olsa, bu işin bir gereği olarak, çoğunlukla yanlarına biraz para alarak ortadan kaybolurlardı. Bu sadece işin risklerinden biriydi, bir süpermarketin atması gereken çürümüş meyveler gibi önlenemez bir kayıptı.

Natalia parayı saymamıştı. Çantasına sığdırabildiği kadarını almıştı. Banknotların bir kısmı buruşmuştu ama bunun bir önemi yoktu. Buruşmuş bir beş yüz euroluk banknot da kırışmamış olanla aynı değerdedi sonuçta. Onunla da üç ay, hatta dikkat edilirse dört ay yetecek kadar yiyecek alınabilirdi. Ve buruşmuş haliyle bile bir insanın sessizliğini yeterince uzun bir süre için satın almak mümkündü. Birçok insan için beş yüz euro sır tutmanın bir bedeliydi.

Yirmi yaşındaki Natalia Smirnova, yanakları soğuk kara değerek yüzüstü yatıyor.

Buzun tenine batışını hissetmeden.

Eksi yirmi beş derecenin dondurucu, kesici soğuğunu çıplak kulakmemelerinde hissetmeden.

Mevsim ilkbahar ama dışarıda zemheri soğukları

Donuyor Natalia'nın her yanı

Adam sevimsiz ve ahenksiz bir sesle bu satırları ona mırıldanıyordu. Natalia şarkıyı sevmemişti. İçinden geçen Natalia Ukrayna'dandı ama o Rus'tu. O şarkı söyleyen ve saçlarını okşayan adamı sevmişti. Sözleri dinlememeye çalıştı. Neyse ki, bunu yapmak pek de zor olmadı. Konuşabilmekten çok, anlayabildiği biraz Fincesi vardı; anlamaya çalışmayı bırakıp da zihnini rahatlattığında, bu yabancı kelimeler anlamlarını

vitiriyorlar, adamın mırıldanışları sadece ağzından dökülen ses çeşitlemelerine dönüşüyordu.

Beş dakika sonra Natalia, adamı ve bir parça beceriksiz ellerini düşünüyordu. Onu özler miydi acaba? Belki birazcık. Ancak yeterli değildi; çünkü adam onu hiç sevmemişti, gerçekten sevmemişti. Onu sevmiş olsaydı, gerçekten sevmiş olsaydı, birçok kere söz verdiği gibi Natalia'nın problemlerini çözerdi. Artık Natalia, problemlerini kendi çözmeliydi.

İki dakika sonra Natalia, banknotların şişirdiği çantasını kapadı. Hızlıca ortalığı düzenledi ve ön koridorun aynasında kendine baktı. Platin sarısı saçlar, kahverengi gözler, incecik kaşlar ve parlak kırmızı dudaklar. Solgundu, gece geç saate kadar oturmaktan gözlerinin etrafında koyu koyu halkalar oluşmuştu. Artık çıkıyordu. Ağzında metalik bir tat bırakan özgürlüğü ve korkuyu hissetti.

İki dakika önce aynadaki yansımasına bakmış, çenesini yukarı doğru kaldırmıştı. Bu onun mola verme şansıydı ve molayı alıyordu.

Natalia anahtarın kilitte döndüğünü duydu. Kulaklarını dikerek olduğu yerde hareketsiz durdu. Bir adım sesi, sonra bir diğeri ve üçüncüsü. Gelenler troykaydı. Yapabileceği tek şey kaçmaktı.

Bir dakika önce Natalia, mutfaktaki teras kapısına doğru harekete geçmişti. El yordamıyla kilidi bulmuştu ama elleri o kadar titriyordu ki, kapının mandalını açamamıştı. Sonra bir mucize eseri, mandal açılmış, Natalia karla kaplı terası koşarak geçip bahçeye çıkmıştı. Deri botları kar birikintilerine batmıştı ama o ardına bile bakmadan devam etmişti. Bir şey duymamıştı. Bir an için gerçekten başarabileceğini, kaçabileceğini, kazanabileceğini düşünmüştü.

Otuz saniye önce susturuculu bir silah hafif bir çat sesi çıkararak ateşlenmiş ve bir kurşun, Natalia Smirnova'nın belkemiğini ıskalayarak, iç organlarını ve son olarak da göğsüne doğru sıkıca tuttuğu Louis Vuitton çantasının sapını yararak mantosunun arkasını ve sonra tenini delip geçmişti. Dokunulmamış, tertemiz karların üzerine yüzüstü yuvarlanmıştı.

Natalia'nın altındaki kırmızı gölet etrafındaki karları yutarak yayılmaya devam ediyordu şimdi. Kırmızılık kara doymak bilmiyordu, ılıktı ama her geçen saniye soğuyordu. Ağır ve yavaş bir dizi ayak sesi, karda yatan Natalia Smirnova'ya yaklaştı. Ancak o bu sesleri duymadı.

29 ŞUBAT PAZARTESİ, SABAHIN ERKEN SAATLERİ

2

Üç kişi kapının önünde içeriye ilk giren olmak için itişiyorlardı.

“Hey, bana biraz yer aç da şu anahtarı deliğe sokayım.”

“Sen hiçbir deliğe asla bir şey sokamazsın.”

Gülüşmeler, şışt sesleri ve daha fazla gülüşmeler.

“Dur. Tamamdır. Yaptım. Şimdi yavaşca döndür. Çok yavaş. Vay canına, bu harika! Yani, sadece bir anahtarı çevirerek bir kapının açılabilmesine inanabiliyor musun? Birileri bu sistemi nasıl bulabilmiş? Bana sorarsan, bu dünyanın on üçüncü harikası.”

“Kapa çeneni ve kapıyı aç!”

Üçlü kapıyı ardına kadar açarak içeriye doluştu. İçlerinden birisi neredeyse düşüyordu. Bir diğeri tiz gıcırtilar çıkarıp boş ve geniş alanda nasıl da yankılandığını duyunca gultü. Üçüncü kafasını kaşıyıp her seferinde bir rakam olmak üzere sertçe basarak hırsız alarminin şifresini tuşladı.

“Bir... yedi... üç... iki. İşte bu, hallettim! Ve bu da dünyanın on dördüncü harikası. Bazı numaralar girerek alarmı kapatabiliyorsun. İşte bu! Artık büyüyünce ne olmak istediğimi biliyorum. Anahtarcı olacağım. Bu da bir iş, öyle değil mi? Yani kilitlerle uğraşmak demek istiyorum veya belki güvenlik görevlisi olurum.”

Diğer ikisi onu dinlemiyorlardı, bunun yerine bağırarak ve kıkır kıkır gülererek karanlık ve boş koridorlarda koşturuyorlardı. Üçüncü arkalarından yollandı. Gülüşmeler duvarlardan sekip merdivenlerde yankılanıyordu.

“Şampiyon biziz!”

Şampiyon. Ampiyon. Piyon. İyon. On. N.

“Ve bok gibi zenginiz!”

Bile bile çarpışıp yere düşerek ve gülüşerek etrafta yuvarlandılar. Fayans zeminde yatıp kollarını kanat çırpır gibi indirip kaldırırken, bacaklarını açıp kapadılar. Sonra içlerinden birinin aklına geldi.

“Zenginiz ama bu para kirli.”

“Evet, kirli para!”

“Karanlık odaya gitmemiz gerekiyor, bu yüzden geldik.”

Neler olduğunu bir hatırlayabilselerdi. Zihinleri olayların rasgele aralıklarla bir anda belirip kaybolan göz kırpmalarıyla dolu birer sis bulutu gibiydi. Birisi kusuyordu, diğerleri havuzda çırılçıplak yüzüyorlardı. Kilitli olmaması gereken kilitli bir kapı vardı. Birilerinin ayağını kesen kristal vazo parçaları. Kan. Bangır bangır müzik. *Oops, I did it again.* Bunu niçin yaptığını sadece kendisinin bildiği birileri tarafından “tekrar modu”na alınmış bir şarkı. *I played with your heart, got lost in a game.* Birisi yardım istemediğine dair hıçkırarak ağlıyordu.

Yerler aynı anda hem keskin hem de tatlı kokan romdan dolayı kaygandı.

Hatırlanabilen şeyler mantıklı bir sıraya uymayı reddediyorlardı. Plastik torbayı kim getirmişti? Onu ne zaman getirmişti? Kim onu açmış, elini içine sokmuş, sonra da aniden çekivermiş ve parmaklarını yalamıştı? Durumu ne zaman kavramışlardı?

Bir şeyler daha almalıydılar. Hemen. Şimdi.

“Çocuklar, sizde bir şeyler kaldı mı? Bir taneye daha hayır demem.”

“Bende bunlar var.”

Üç tane hap. Herkese bir tane. Hep birlikte onları alıp dillerinin üzerine koydular ve erimesini beklediler.

“Bu vurdu. Ah, evet! Güzel vurdu.”

Karanlık odadalar. Kapkaranlık. İçlerinden biri elektrik düğmesini çevirdi.

“Ve Tanrı, ‘Ol!’ dedi ve ışık oldu.”(*)

Plastik torba masanın üzerinde ve ağzı açık.

“Aman Tanrım, çok kötü kokuyor bu.”

“Kokan şey para değil. Para asla kokmaz.”

“Burada bok gibi para var.”

“Ve bu parayı eşit olarak üçe böleceğiz.”

“Bu çok manyak bir durum! Daha önce başıma böyle bir şey gelmemişti. Sizi seviyorum çocuklar. Bütün dünyayı seviyorum.”

“Öpmek yok. Azıyorum ve konsantrasyonumu kaybediyorum.”

“Hemen burada, yerde sevişebiliriz.”

(*) Eski Ahit, Yaratılış kitabı.

SALLA SIMUKKA

“Sevişmek de yok. şimdi biraz temizlik zamanı.”

İşlem tepsileri. Su. Para.

Temizlik içinden sonra yapmaları gereken tek şey paraları kurumaları işin asmaktı.

“İşte para aklama diye buna derim ben.”

29 ŞUBAT PAZARTESİ

3

“Günaydın Vietnam! Haydi, kalk, uykucu! Öteki tarafa dönmeyi aklından bile geçirme!”

Haykırış Lumikki Andersson’un kulaklarını doldurdu. Ne yazık ki, deli gibi bağırان bu ses fazlasıyla tanıdıktı; çünkü kendi sesiydi. Sesini alarm olarak telefona kaydetmişti ve bunun sıcak yatağından kalkmak için herhangi başka bir şeyden daha iyi olduğunu düşünmüştü. İşe de yaramıştı. Öteki tarafa dönmeyi aklından bile geçirmedi.

Mahmur bakan gözlerle yatağıının kenarına oturdu, duvardaki Moomin çizgi serisinin takvimine baktı. 29 Şubat Pazartesi. Artık gün. Dünyadaki en anlamsız gün. Bugün niçin uluslararası bir tatil olmuyordu ki? Artakalmış bir gündü sadece, öyleyse niçin böyle bir günde insan faydalı ve üretken bir şey yapmak zorundaydı?

Lumikki ayaklarını mavi tüylü terliklerinin içine sokup güçlükle mutfak tarafına yürüdü. Suyu ve kahveyi ölçerek, Moka Express’i filtresinden süzmek üzere ocağıın üzerine koy-

du. Bu sabah, uyanmış insanların arasına bir fincan sert kahve içmeden katılamayacaktı. Dışarısı hâlâ karanlıktı, uyanmak için fazla erkendi. Işık olmayınca kar yığınları da etrafı pek aydınlatmıyordu. Karanlık, boğucu tutsaklığını mart ayının sonuna kadar Finlandiya'nın her yerinde devam ettirecek, asırlarca bitmeyecekti.

Kışın bu kısmından nefret ediyordu. Kar ve soğuk. Üstelik ikisinden de fazlasıyla. İlkbahar uzaklardaydı. Kış gerçek bir sıkıntının dondurduğu dünyayı yavaşlatıyor, bir bitiş umudu bile yaratmadan devam edip duruyordu. Evde üşüyordu. Dışarıda üşüyordu. Okulda üşüyordu. Mantığa aykırı bir şekilde, bazen üşümediği tek zamanın, buzun içinde açtıkları delikte yüzerken olduğunu hissediyordu; fakat bütün vaktini orada geçiremezdi. Lumikki üzerine kocaman, gri yün bir kazak geçirip kendine bir fincan çay doldurdu. Sonra da stüdyo dairesinin tek gerçek odasına, prenlere layık on yedi metre-karelik alana yöneldi ve ısınmak için eski yüzölçümü koltuğuna kıvrıldı. Sonbaharda pencereye fazladan bir yalıtım yaptırmış olmasına rağmen camlardan soğuk giriyordu.

Kahve, kahve tadındaydı. Ancak ondan daha fazlasını da beklemiyordu. O garip şekerli, çikolata-fındık-kakule-vanilya kahvelerine katlanamıyordu. Kahve koyu, gerçekler katıksız ve dairesi sadece içinde yaşamak için. Bu onun hayatı yaşama biçimiydi.

Son ziyaretinde annesi çok şaşırmıştı. "Burayı dekore etmeyi düşünmüyor musun? Bir ev haline getirmeyi mesela?" Hayır, istemiyordu. Lumikki, yaklaşık bir buçuk yıldır bu dairede yaşıyordu. Sadece yatak olarak zeminin üzerinde bir şilte, bir masa, bir dizüstü ve rahat bir sandalye vardı. İlk birkaç ay, annesi Lumikki'ye bir yatak başlığı ve bir kitaplık almakta ısrar etmişti ama Lumikki inatla reddetmişti. Kitapları

öbekler halinde yerde duruyordu. Tek “dekoratif unsur” siyah beyaz Moomin takvimiydi. Neden yerleşme telaşına girsindi ki? Bu bir *reality show* değildi. Sadece liseyi okurken burada yaşayacaktı. Bu stüdyo daire olması gerekenden daha uzun bir süre için köklerini salacağı anlamda bir yuva değildi. Lise bittiğinde, Lumikki hiçbir şeyi ve hiç kimseyi özlemek zorunda kalmadan nereye isterse gitmekte özgür olacaktı.

Ayrıca yuvası yüz kilometre ötede, Riihimäki'deki anne ve babasının evi de değildi. Bugünlerde orada kendisini bir yabancı gibi hissediyordu. Mobilyalar ve aksesuarlar ona unutmak istediği şeyleri hatırlatıyordu. Rüyalarında ve kâbuslarında sıklıkla hatırladığı şeyleri.

Anne ve babasının evden ayrılışına tepkileri, garip tezatlarla dolu olmuştu. Bazen, onlar için gerçek anlamda bir rahatlama gibi görünüyordu. Evdeki ruh halinin gergin olduğu kesindi; fakat her zaman böyle olmuştu. En azından Lumikki'nin hatırladığı kadarıyla. Gerginliğin nereden kaynaklandığını tam olarak anlayamamıştı; çünkü anne ve babasının kavga ettiklerini veya kendisinin onlara karşı sesini yükselttiğini hiç anımsamıyordu. Taşınması yaklaştıkça anne ve babası ona gittikçe daha sık aralıklarla ve daha uzun sürelerle sarılmaya başlamışlardı ve bu oldukça tuhaftı, ne de olsa normalde ailesi böyle değildi.

Sarılmalardan sonra annesi Lumikki'nin yüzünü ellerinin arasına alıp yüzüne öyle uzun süre bakıyordu ki, bu durum biraz garip kaçmaya başlıyordu.

“Tek sahip olduğumuz şey sensin, sadece sen.”

Annesi her an hıçkırıklara boğulacakmış gibi bakarak bunu tekrarlayıp durmuştu. Lumikki, kendini taciz ediliyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Nihayet ailesinin de yardı-

myla eşyalarını Tampere'ye taşıyıp anne ve babası gittikten sonra kapıyı arkalarından kapadığında, omuzlarından taşıdığından habersiz olduğu bir yük kalkmış gibi hissetmişti kendini.

“Burada iyi olacağından emin misin?”

Annesi hep bunu sormuştu. Babasının ise daha pratik bir yaklaşımı olmuştu.

“*Flickan blir snart myndig. Hon mäste ju klara sig,*” derdi, her zaman yaptığı gibi Fince yerine İsveççe konuşarak. Ve yapacağı şey tam da buydu. Babasının artık büyümüş olan sevgili kırsağı başının çaresine bakacaktı. Her gün biraz daha fazla. Banyo aynasından bu sabah ona bakan kız yorgun görünüyordu. Kafein damarlarındaki görevini yavaş yavaş yerine getiriyordu. Lumikki, yüzünü soğuk suyla yıkadıktan sonra koyu kumral saçlarını atkuyruğu yaptı. Anne ve babası ona gerçekten ilgisi olmayan bir isim vermişlerdi. Saçı siyah değildi, teni henüz yağmakta olan kar gibi parlak değildi ve dudakları bariz şekilde kırmızı değildi. Cidden, kim kızına Pamuk Prenses'ten esinlenerek isim koyardı? Fincesi pek fena durmuyordu ama yine de –Lumikki, Grimm Kardeşler'in masalındaki karakterin adı olsa da– gerçek bir isimdi. Niçin ona baba tarafının kökenine uygun olarak İsveççe bir isim vermişlerdi? Elbette aynadaki kızın görüntüsünü biraz makyaj ve saç boyasıyla isme uydurabilirdi belki ama bu, ona anlamlı gelmiyordu. Aynada gördüğü hali ona yetiyordu ve başka insanların fikirleri onu ilgilendirmiyordu.

Lumikki, okula giderken ne giyeceğini tamı tamına üç saniye düşündü. Sonra gri kazağını üzerinde bırakmaya karar vererek bir kot pantolon aldı. Asker botları, siyah yün ceket, yeşil atkı, eldivenler, gri bere ve Fjällräven marka sırt çantası.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Açlıktan midesi gurulduyordu. Buzdolabının ışığı bile yoktu. Ampülü birkaç hafta önce yanmıştı ve canı değiştirmek istememişti. Okuldaki büfeden bir sandviç alması gerekcekti, belki de iki. Üstüne de muhakkak biraz daha kahve.

Okulun kapısında tanıdık, heyecanlı bağırtılar duydu. Herkes telaşlıydı ve nasıl da telaşları olduğuna dair bağıarak konuşmak zorundaydılar. Lise öğrencilerinin ifade güçleri öyle yüksekti öylesine ışıklar saçan bir yaratıcılıkları vardı ki. Lumikki, pek de iyi niyetli düşünmediğini biliyordu; fakat bazı sabahlar renkli kıyafetleri ve heyecanlı el kol hareketlerine katlanmak zor olabiliyordu. Herkesin bağlı kalacağı sınırlarla ilgili sessiz bir anlaşma vardı, böylece hemen hemen benzer şekilde “farklı” ve “kendine özgü” olabiliyordu.

Lumikki, öfkesinin yanı sıra bir taraftan da minnettarlık hissediyordu. Bu okula gitmek bir ayrıcalıktı. Artık Riihimäki’de olmak zorunda değildi. Buraya başvurma nedeni, oradan uzaklaşmaktı. Aksi takdirde anne ve babası bu kadar uzağa, böyle büyük bir şehre taşınmasını kabullenmek konusunda zorluk çekerlerdi; fakat sanatla ilgili seçkin bir okulda saygın bir noktaya yerleşmek iyi bir sebep teşkil etmişti. Lumikki, ilk birkaç dönem boyunca kendini ölmüş ve cennette gibi hissetmişti. Gerçi bu his, bir rutine girip mutlu gülümsemelerin ardında kıskançlık, yapmacıklık, yalan, ego tatmini ve güvenilmezlik olduğunu görmeye başladıktan sonra, kademe kademe azalmıştı.

Neyse ki, okul sadece gürültülü değil, aynı zamanda sıcaktı da ve Lumikki’nin kasılmış bedeni yavaş yavaş kendine geliyordu. Kan, el ve ayak parmaklarına tekrar hücum ettiğinde, dayanılmaz sızının başlamak üzere olduğunu biliyordu.

Botlarına iki çift yün çorabı sığdırmak zorunda kalmıştı. Lumikki, ceketini askıya asıp yemek odasına ve yanındaki büfeye doğru uçarak indi.

“Bugünkü sebzeli mi, yoksa sade mi?” diye sordu aşçı Lumikki’yi görünce.

“İkisinden de birer tane lütfen,” diye cevap verdi. “Ve büyük boy kahve.”

“Tabii süt için yer bırakmaya gerek yok,” diyerek güldü aşçı, bir taraftan da kâğıt bardağı ağzına kadar dolduruyordu.

Lumikki, bir masaya oturup sıcaklığın vücuduna yayılmasını bekledi. Ah, ah, ah! Bu karıncalanma hissinin bir çaresi yoktu. Ellerini kahve bardağının etrafında bir süre tutup kocaman sandvicinden bir ısırık aldı. Sandviç lezzetliydi, domatesler olgun, biber tazeydi. Lumikki kendince vejetaryendi. Kendi parasıyla et almazdı. Ancak birisi alıyor veya pişiriyorsa, o zaman et yerdi. Belki de bu onu bir riyakâr yapıyordu ama böylesi işine geliyordu.

Yanındaki masaya üç kız üşüştü. Sarı saçlar savruldu, kısa, siyah saçlar fırıl fırıl döndürüldü, kırmızı kırık uçlar kontrol edildi. YSL Baby Doll, Britney Spears Fantasy ve Miss Dior Cherie parfümlerinin kokuları havayı doldurdu.

“Bugün de bana görünmez adammışım gibi davranırsa, beynim patlayacak. Partilerde benimle gönül eğlendirip sonra okulda görmezden gelebileceğini düşünüyorsa, bir daha düşünmesi gerek. On sekiz yaşma girdiğine inanmak zor.”

“Benim beynim patladı bile. O son içkileri içmemeliydim. İçlerinde ne vardı onu bile bilmiyorum.”

“İyi de biz hiç olmazsa sadece içki içtik.”

Yalandan şoke olmuş surat ifadeleri. Kocaman açılmış gözler.

“Yani, demek istediğin?”

“Yani, Elisa’nın gözbebeklerini görmemiş olmak için kör olmak lazımdı kızım. Ve çok da sinirliydi.”

“O her zaman öyle.”

“Ama bu seferki yüz watt gücünde falandı.”

Kaçamak bakışmalar. Kafa kafaya veren üçlünün fısıldaşmaları. Lumikki, kahvesini başına dikip saate baktı. İlk derse on dakika vardı. Ayağa kalkıp diyet sandvicini aldı ve uzaklaştı. Yan masadaki parfüm mafyasının konuşmalarını dinlemeye katlanamıyordu, ayrıca koku da burun direğini kıracak cinstendi.

Okulun sosyokültürel yapısı oldukça sıradandı.

Çoğunlukla nasıl göründüklerine özen gösteren ve hukuk veya işletme fakültesine girmek isteyen sığ kızlar vardı. Sanat okuluna gelmişlerdi; çünkü notları yüksekti ve “yani bayağı yaratıcı falan”dılar.

Okulun onlar için bir gösteriş yeri olduğu harika sanatçıları ve daha da harika olan entelektüeller vardı. Daima biraz dalgın görünen matematik dehaları vardı. Bir de koridorları dolduran, merdiven boşluklarında kalabalık yapan, kafeteryada uzun kuyruklar oluşturan ve görüntüleri, sesleri ve kokuları birbirine benzeyen normal, ortalama çocuklar vardı. Birkaç yıl sonra kimse isimlerini bile hatırlamayacaktı. Şimdi bile hatırlanmıyorlardı.

Gerçi bir de hoş olup zeki de olan çocuklar vardı. Genellikle Lumikki, diğerlerini de aşağı görmezdi. Çoğu insanın oynadığı rollerin, kalabalıkta yerlerini bulmak daha kolay olsun diye her okul gününden önce taktıkları maskeler olduğunu biliyordu. Bunun için kimseyi de suçlamıyordu; fakat okulun ilk günü kendini hiçbir kategoriye dahil etmeyeceğine dair kendi

kendine söz vermişti. İnsanlar onun hakkında kolaylıkla var-savımlarda bulunabilsinler diye kimsenin onu bazı referans gruplara sokuşturmasına izin veremezdi.

Lumikki, bölünmeleri, gruplaşmaları, ilgi alanlarını ve kendi halindeki eğlence gruplarının oluşumlarını izlemişti. O, taç çizgisinin dışında durmuştu. Ancak simsiyah giyinip sinsi bir şekilde duvarların arasından beliren, yalnızlığı seven bir ucube de değildi. İnsanlar onun adını hatırlardı.

Lumikki Andersson. Riihimäki'li, yarı İsveçli yarı Finli kız. Her şey hakkında bir fikri olan kız. *Hem* fizikten *hem* felsefeden tam not alabilen kız.

Ophelia'daki performansıyla iki öğretmeni delirtip diğerlerini gözyaşlarına boğan kız.

Hiçbir okul oyununa veya partisine katılmayan kız.

Hep tek başına olan ama yalnız görünmeyen kız.

O kendi yeri olmayan; fakat ihtiyaç olan herhangi bir boşluğa yerleşiverecek bir yapboz parçasıydı. Diğerleri gibi değildi. Ve aynen diğerleri gibiydi.

Lumikki, karanlık odanın kapısına yaklaştı ve koridorun her iki yanına göz attı. Kimsecikler yoktu. İçeri girip kapıyı ardından kapadı. Karanlık. Eliyle etrafı yoklamaya bile gerek duymadan iç kapıyı açtı. Eli mesafeyi ezbere biliyordu. Zifiri karanlık. Sessizlik. Huzur. Okul günü başlamadan kendisine ait birkaç dakika. Sıfırlamak. Yeniden şarj olmak. Başka kimsenin bilmediği günlük bir ritüel. Geçmişin bir yankısı ve şimdinin bütünleyici bir parçasına ait bir alışkanlık. Lumikki, uzun yıllardır saklanacak yerler bulmaya ihtiyaç duymuştu; çünkü korkuyordu. Kuytu yerler cankurtarıcıydı. Bunun herkes tarafından paylaşılan bir yerde, kendi yerini bulma arzusu gibi bir korkuyla ilgisi yoktu. Bütün o diğer insanların

konuşmaları, sesleri, fikirleri ve duygularının ortasına tekrar adımını atmadan önce birkaç saniye için kendisini toparlayabileceği bir sığınaktı karanlık oda.

Lumikki, duvara yaslanıp gözlerini kapadı. Zihnini düşüncelerden arındırdı. En kolayı yaklaşımda olan matematik sınavı etrafında dönen ve okuldan sonra süpermarkete mi gitmeli, yoksa akşam dövüş dersine mi katılmalı gibi önemsiz, günlük kaygılardan kurtulmaktı. Ancak nedense şu anda yüzeydeki sesleri bile engelleyemiyordu. Bir şeyler geri tepiyordu. Bir şey düşüncelerine müdahale ediyordu.

Bir koku.

Karanlık oda her zamankinden farklı kokuyordu; fakat kokunun yerini tam olarak belirleyemedi. Öne doğru bir adım attı. Bir şey hafifçe yanağına değdi ve geriye doğru sıçrayıp kırmızı ışığı yaktı.

Beş yüz euroluk bir banknot. Düzinelerce beş yüz euroluk banknot, kurumaları için karanlık odaya asılmışlardı. Bunlar gerçek miydi? Lumikki, en yakınındakine eliyle dokundu. En azından kâğıdı gerçek gibiydi. Banyo işlemi süren fotoğraf var mı diye tepsilere baktı ve sonra ışığı yaktı. Işığın aydınlattığı banknotlar. Filigranları yerindeydi, numaralar da öyle... Emniyet şeritleri ve hologramlar da yerlerindeydi. Şayet gerçek değillerse, son derece iyi taklit edilmiş sahte paralardı.

Tepsilerin içindeki sıvı turuncumsu kahverengiydi. Lumikki, bir parmağıyla kontrol etti. Suydu. Karanlık odanın duvarlarına baktığında, kırmızımsı kahverengi lekeler gördü. Banknotun köşesine göz attı, aynı renk orada da vardı. Artık karanlıkta onu rahatsız edenin ne olduğunu biliyordu. Eski ve kuru kanın pis kokusu.

Lumikki, sınıfın penceresinden dışarıdaki buzla kaplı ve parlayan ağaçlara, taş mezarlara baktı. Ne var ki kartpostal-lardakine benzeyen beyaz manzara onu ilgilendirmiyordu. Zihnini matematik sınavından başka bir şeyle meşgul etmek istediği için, tahtadaki integrale bakmak yerine manzarayı seyrediyordu.

Paraları karanlık odada bırakmıştı. Odadan çıkmış, kapıyı kapamış ve derse gelmişti. Kimseye tek kelime etmemişti. Ne yapacağını değerlendirdiği bir süreçteydi. *Hayatı idare etmenin en kolay yolu burnunu sokmamaktır.*

Lumikki'nin inancı yıllarca bu yönde olmuştu. Burnunu sokmamak, bulaşmamak, burnunu başkalarının işine sokmamak. Sessiz kalır ve gerçekten düşündüğünüz bir şey olduğunda konuşursanız, huzur içinde yaşardınız. Şimdi bile bütün olayı unutmak istiyordu. Kanı temizlenmiş banknotları unutmak. Maalesef böyle bir seçim şansı olmadığını biliyordu. O kokular beynine kazınmıştı bir kere. En azından esrarı

çözecek bir şey yapmadığı sürece onu rahat bırakmayacaklarını biliyordu. Belki de müdüre söylemeliydi. Böylece meseleyi halletmiş olacaktı. Belki de para bir sanat projesi içindi. Öyle bir durumda da gerçek para olamazdı. Ancak birileri oyuncak para yapmak için niçin zahmete girsindi? Paralar o kadar gerçek görünüyordu ki, polis kalpazanlık olasılığını da hesaba katardı ve kalpazanlık bir suçtu.

Belki de para gerçektir.

Lumikki, birilerinin bu kadar çok parayı bir lisenin karanlık odasında temizlemeye karar vermeleri için elle tutulur bir gerekçe bulamıyordu. Dahası onları kilitli olmayan bir kapının ardında bir odada bırakmaları için de iyi bir gerekçe yoktu. Bu çok saçmaydı. Beyni mantıklı bir açıklama arıyordu ama nafileydi. Gözlerini kapayıp kuruma hattında asılı banknotları gözünün önüne getirdi. Bu resimde cevabı açıklığa kavuşturacak önemli, net bir unsur eksikti. Ayrıca o, bir kere bakıp karanlık odada kurumaya bırakılan parayla ilgili karmaşık düğümü çözebilecek bir Sherlock Holmes da değildi. Lumikki, müdürle konuşmak zorunda kalacaktı. Gidip parayı almalı ve müdürle konuşmalıydı. Yoksa onlara hiç dokunmamalı mıydı?

Güneş, kendisine meydan okuyan bir parılıyla cevap veren ağaç dallarının üzerinde öyle bir parlıyordu ki, parıltı insanın gözlerini acıtıyordu. Lumikki, sınıfın sıcaklığına rağmen, dışarıdaki soğuğun acı çığlığını duyabiliyordu. Ürperdi. Sınıftaki durgun hava bezdiriciydi, düşünceleri kalın bir tutkal tabakasının üzerinde yürüyormuş gibi zorlukla ilerliyordu.

Sonra bir karar aldı.

Lumikki, gördüklerini doğrulamak için karanlık odaya doğru yürüdü. Bütün o sahne öylesine saçmaydı ki, belki de

hayal görmüştü veya yanlış anlamıştı. Ya paralardan sadece biri gerçek ve diğerleri Monopoly parasıysa?

Asla hemen sonuca varma. Bu da Lumikki'nin ikinci ilkesiydi. Belki de bunları ilke olarak adlandırmak fazla iddialıydı. Onlar daha çok belli durumlarda faydalı veya hayırlı oldukları kanıtlanmış düşünceler veya prensiplerdi.

Bir çocuk köşeyi döndüğünde, Lumikki yerinden sıçradı. Müdürün on sekiz yaşındaki oğlu, gerektiğinde tanrı rolünü oynayabileceğini düşünen özentili oyuncu Tuukka. Öğretmenler Tuukka'nın fiyakalı, kibirli üslubunu ve alışkanlık haline getirdiği geç kalmalarını tolere etmek konusunda ustalaşmışlardı. Tuukka, acelesi varmış gibi görünüyordu. Lumikki yana çekilmese, muhtemelen ve özellikle dirseği veya sırt çantasıyla ona toslayacaktı. İnsanlar fark etmeden yana kaçmayı öğrenmişti. Zamanını iyi ayarlamak gerekiyordu.

Tuukka, adımlarını neredeyse koşar gibi hızlandırarak yürümeye devam etti. Lumikki'yi fark etmemişti bile. Yine de karanlık odaya yönelmek için onun gözden kaybolmasını beklemek en iyisiydi. Lumikki, onun tamamen uzaklaştığına emin olduğunda dış kapıyı açıp kapadı, sonra da karanlık odanın kapısını ve kırmızı ışığı açtı. Sonra iki kere gözlerini kırptı. Sahne aynı kaldı. Paralar gitmişti.

Lumikki sessizce küfretti. Hemen harekete geçmemişti, olacağı buydu. Peki, şimdi ne yapacaktı? Karanlık odada asılı binlerce euro görmüştü ve bunu kanıtlayacak bir şeyi yok muydu? Birilerinin onunla ilgili soru sormasını bekleyip sonra mı cevap verecekti? Her şeyi unutup bu olayı az uyku ve çok kafeinin yol açtığı bir halüsinasyon olarak mı kayda geçirecekti?

Karanlık odanın duvarına yaslanıp gözlerini kapadı. Onu yine rahatsız eden bir şeyler vardı; uygunsuz, tuhaf bir şeyler. Beyni bir şeyleri kaydetmişti ve şimdi yerine oturmayan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Lumikki gözlerini açtı, bunun ne olduğunu anlamıştı.

Sırt çantası.

Tuukka asla sırt çantası taşımazdı. Daima ihtiyacı olan kitapları içine zar zor sığdırdığı siyah, deri Marimekko omuz çantası takardı. Sığdıramadıklarını ise evde bırakırdı. Renkli kumaştan Marimekko çantalar lisedeki kızların formalarının bir parçası gibiydiler. Ancak Lumikki, Tuukka hariç kimse de deri olanlarından görmemişti. Aksesuar olarak, birbirine benzeme ile özgün olma arasındaki gri alana bir şekilde uyuyordu; dikkatle düşünülmüş, sürüye uygun bir hareket ama taç atışıyla kurnaz bir çalım. Oysa Tuukka, şimdi omzuna dikişleri yıpranmış ve köşeleri lekeli gri, soluk renkli bir sırt çantası atmıştı. Varlığıyla önemsiz ölümlülere lütfederek göklerin soyundan gelme yarı-tanrı imajıyla kesinlikle örtüşmüyordu. Ayrıca çanta ağır görünmüyordu ama görünmese de ağızına kadar dolu olduğu belliydi. Lumikki bu denklemi anında çözebilirdi.

Her zamanki sabah kalabalığı Central Square Coffee House'da toplanmıştı: bebekli anneler ve uyku düzenleriyle ilgili konuşmalar, aylık bütçelerinde derin delikler açan süt-lü kahvelerini yudumlayan ve aslında gelecek hayallerine dalmışken sınavlara çalışıyormuş gibi yapan liseli kızlar ve PowerPoint'leri üzerinde çalışmak yerine dizüstü bilgisayarlarında Angry Bird oynayan veya Facebook'u kontrol eden takım elbiseli birkaç adam, homurdayıp uğuldayan kahve

makineleri. Havada *cappuccino* ve fındık kokusu. Olduklarından daha lezzetli görünen çörekler. Kış mantosuyla içeri girer girmez peyda olan ter damlaları.

Lumikki, bütün kafeye arkasını dönerek köşedeki bir masaya oturdu ve dergisini karıştırarak çayını içmeye koyuldu. Yakınındaki bir masaya Tuukka, Elisa ve Kasper yerleştiler.

Lumikki, paranın Tuukka'nın sırt çantasında olduğunu fark ettiğinde, hemen arkasından seğirtmişti. Askıdan mantosunu, eldivenlerini, atkısını kapıvermişti. Okuldan koşarak çıkıp sigara içme alanını kayarak geçmiş ve orada durup Tuukka'yı gözlemişti. Park yolunun sonunda, Häme Caddesi'ne yakın bir yerlerde omzunda sallanan sırt çantası tekrar gözüne çarpmıştı. Soğuk hava ciğerlerini yırtadursun, Lumikki koşmaya devam etmiş, nihayet yavaşça koşmaya ve daha sonra da aradaki mesafeyi korumak için hızlı hızlı yürümeye geçmişti. Gör ama görünme. Görüş alanını koru.

Kesik kesik solurken verdiği nefes, anında buhardan kir-piklerine ve beresinden fışkıran saç tutamlarının üzerine yapışan buzlu bir parıltıya dönüşüyordu. Sıfırın altındaki sıcaklıklarda herkes zamanından önce yaşlanmış gibi görünürdü.

Lumikki, Tuukka'nın kafeye girdiğini görüp arkasından gitmek için biraz bekledi. O bunu yapana kadar Tuukka çoktan Elisa ve Kasper'le koyu bir sohbeta dalmıştı bile.

Lumikki, görünmez olmak için elinden geleni yapıyordu. Neyse ki, bir başkası olmayı becerebiliyordu. Kafeye girer girmez hemen tuvalete gitmiş, kazağını çıkarıp saçını açmış ve hiç yapmadığı şekilde saçlarını iki yandan örmüştü. Kahve yerine çay ısmarladıktan sonra, normalde spor eklerini veya *Image'*i tercih etmesine rağmen bir kadın dergisine göz gezdirmeye başladı. Farklı bir şekilde oturdu, ellerini farklı bir şekilde tuttu, başını bir başkasıymış gibi yana yatırdı.

İnsanlar belli bir mesafeden birbirlerini kıyafetlerine veya saçlarına göre tanıdıklarını düşünürlerdi. Yüzeysel anlamda bu doğru olabilirdi; fakat gerçekte bir başkasını tanımak yüzlerce ve belki binlerce farklı unsurdan etkilenen çok daha karmaşık bir süreçti. Boy, tavır, yürüyüş şekli, duruş biçimleri, yüz ve vücut oranları, ifadeler ve hatta çok hızla geçtikleri için hemen hemen asla bilinçli olarak sezilmeyen belli belirsiz ifadeler. Bu yüzden başka birinin kılığına girmek çok zordu.

Ancak şaşırtıcı küçük değişiklikler ne yaptığınızı bildiğiniz sürece, ayırt edilebilir noktalarınızı azaltabilirdi. Eğer kafede olduğunu bilen birileri bilinçli bir şekilde Lumikki'yi arasaydı, elbette onu tanıyabilirlerdi. Ne var ki, yabancılarla dolu bir kafede etrafa bakıldığında, Lumikki papatya çayını içen hafif hippie görünümlü, herhangi bir romantik kızdı. Hiçbir şeyin dikkat çekici bir şekilde tanıdık olmadığı bir kız.

Böylelikle, Tuukka, Elisa ve Kasper neredeyse hemen yanı başında oturuyor olmalarına rağmen, Lumikki'nin varlığını fark etmediler. Ayrıca daha önemli meseleleri, bir problemleri vardı.

"Onları ne yapacağız?" diye sordu Elisa çocuklara.

Elisa kafeye girer girmez, Lumikki onun ne kadar berbat görüldüğünü fark etmişti. Normalde teni açık renkti ama şu anda grimsi görünüyordu. Gözlerinin etrafında koyu renk halkalar vardı ve makyajının son katını yıkarken veya temizlerken dikkatsiz davrandığı belliydi. Yıkamadığı platin sarısı saçları yapış yapıştı. Kıyafeti tarz sahibi bir görüntü sergilemek şöyle dursun, eline geçeni giymiş gibiydi. Elisa, okulda asla böyle silik bir halde ortalıkta gezmezdi. Kafeye bu şekilde gelmeye cesaret etmiş olması hayret vericiydi.

Elisa okuldaki en güzel kızlardan biriydi. Aynı zamanda biraz rol de keserdi ve tavırlarıyla insanları güzelliğine daha da güçlü bir şekilde bağlardı. Onu böyle tükenmiş ve korkmuş bir halde görmek, güzelliğin en önemli unsurunun doğru seçilmiş dudak parlaticısı rengi veya profesyonel bir şekilde sürülmüş bir göz farından çok, büyük bir özgüven ve baştan çıkarıcılık hali olan, özenle inşa edilmiş bir maske olduğunu anlamaya yetiyordu. Elisa'nın gülümsemesi erkeklerin kalplerini yerinden oynatır, avuç içlerinin terlemesine sebep olurdu.

Lumikki, o güne kadar Elisa ve Tuukka'nın ilişkilerinin gerçek yüzünü çözememişti. Belli ki, bir zamanlar çıkmışlardı ama şimdi sadece arkadaşmış gibi görünüyorlardı. Belki de sadece cinsellik yaşayan iki arkadaştı. Elisa'nın, sanat okulunun küçük çaplı bir erkek nüfusunu kendine oyuncak etmişliği vardı ve elbette Tuukka, çoğu kızın rüyalarını süslüyordu. Ancak onları bir arada tutan başka bir şeyin de olduğu belliydi. Belki de okulun mükemmelleri olarak kendilerini herkesten öyle farklı bir yerde görüyorlardı ki, birbirlerinden başkasıyla ciddi bir ilişkiyi akıllarına bile getirmiyorlardı.

"Onları ne mi yapacağız? Elbette onları kendimize saklayacağız. Ve çenenizi de kapalı tutacağız," dedi Kasper.

Lumikki, Kasper'in okuldaki konumunu nasıl elde ettiğini merak ediyordu. Ödev yapmaktansa dersleri nasıl ekebileceğine odaklandığı kesindi. Koridorlardaki dedikodular, değişen bir şey olmazsa, uzaklaştırma almasının kaçınılmaz olduğunu söylüyordu. Kasper siyah giyinir, gösterişli altın takılar takardı. Saçlarını fazla miktarda jöle gerektirecek şekilde arkaya yapıştırırdı ve bu performansları seyircide heyecandan çok acıma duygusu yaratmasına rağmen, kendince gösterişli bir rap sanatçısı olduğunu düşündüğü ortadaydı. Kasper, acayip bir tipti ve bir mankafa mı, yoksa ufak çaplı

bir haydut mu olduğunu söyleyebilmek güçtü. Lumikki, uzun bir zaman Elisa ve Tuukka'nın Kasper'le niçin takıldığını merak edip durmuştu. Elisa, etrafına bir bakış atıp sesini alçalttı. "Onları kendimize saklayamayız," dedi. Sesindeki panik çok belli oluyordu.

"Ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun öyleyse?" diye sordu Tuukka. "Gidip polise mi anlatalım?"

Kasper kıs kıs güldü. Elisa'nın babası polisti. Bundan hareketle zaman zaman iyi huylu biri halini alır, bazen de bununla dalga geçerek daha az iyi huylu biri olurdu.

"Bize ait değiller. Elimize tesadüfen geçtiler. Birileri dışarıda onları arıyor ve şayet bizi bulacak olurlarsa yandık demektir." Elisa çaresizlik içinde çocukları ikna etmeye uğraşıyordu.

"Hadi ama kafanı kullan. Gerçekten ne yapabiliriz ki? Yakalanmadan her şeyi açıklamayı nasıl başarabiliriz? Doğru şeyi, o zaman, o gece yapmalıydık," diyerek görüşünü belirtti Tuukka.

"Bir şeyler yaptık zaten," dedi Kasper kıkırdayarak.

Elisa iç çekti. "Evet. Gerçek dâhiler gibi hareket ettik."

"O sırada mantıklı görünmüştü," dedi Tuukka. "Ancak şunu anlayın. Eğer şeyi, yani olayı açık edeceksek, her şeyi etmemiz gerekecek. Ve seni bilmem ama benim böyle bir lüksüm yok."

"Benim de yok," dedi Kasper. Elisa gergin bir şekilde parmaklarını masaya vurup dururken, Lumikki dinlemeye devam ediyordu.

"Hafızam çok kesin konuşabileceğim kadar güçlü değil. Neyin, ne zaman olduğunu tam olarak hatırlayamıyorum. Daha çok evimizin sabah iğrenç bir halde olduğunu biliyorum. Kusmuk bulduğum yerleri bilmek istemezsiniz."

“Herhalde baban oturup bütün hafta sonu fizik çalışmadığını anlamasın diye bayağı ovalama yapmak zorunda kalmışsındır.” Kasper yüzünde memnun bir ifadeyle arkasına yaslandı.

“Sen deli misin? Bugün temizlikçinin geldiği gün. Şu an bu iş üzerinde çalışıyor. Temizliği her zamankinin yarısı kadar zamanda halledip ağzını da sıkı tutarsa, ona iki katı ödeme yapacağıma söz verdim. Her şeyi hatırlayabilirsem belki o zaman...”

“Belki o zaman başımızı gerçekten büyük bir derde sokabileceğini mi söyleyecektin? Bu muhteşem bir plan.” Tuukka’nın sesinde sert ve tehditkâr bir ton vardı.

Elisa, bir süre sessiz kaldı. Yan masalardan birinde oturan birileri Angry Birds’te son aşamaya gelmiş ve memnun bir edayla “Evet!” diye bağırvermişti.

“Peki,” dedi Elisa. “O halde çenemizi kapalı tutuyoruz. Şimdilik. Bekleyip neler olduğuna bakıyoruz. Fakat bununla ilgili içimde hiç de iyi bir his olmadığını belirtmeliyim.”

“Belki de bir onluk seni heyecanlandırır,” dedi Tuukka.

“Ne? Hayır, ben bir şey istemiyorum.”

“Elbette istiyorsun. Bende üç çanta var. Her biri on bin. Bu işte hep birlikteyiz.”

Tuukka’nın masanın altındaki çantaya uzanmasıyla bir fermuar sesi ve bir hışırtı duyuldu. Lumikki, hafifçe başını çevirip gözücuyla iki siyah torbanın Tuukka’nın çantasından Elisa ve Kasper’in çantalarına transfer oluşlarını izledi.

Elisa, elleriyle yüzünü kapayıp iç geçirdi. “Kahretsin! Bu sabah kalktığımda bütün bunların kötü bir rüya olmasını umuyordum.”

“Kimse seni görmedi, değil mi?” diye sordu Kasper, Tuukka’ya.

“Hayır.”

“Ve karanlık odada da kimse yoktu, değil mi?” diye sordu Kasper.

“Hepsini orada öylece asılı halde bıraktığın halde mi? Ben bundan kuşkuluyum.”

Ancak Tuukka’nın gülüşünde gergin bir hava vardı. Aniden ayağa kalktı.

“Bu toplantı bitmiştir. Şimdi gidebilirsiniz.”

“Ben hâlâ çayımı içiyorum,” dedi Elisa.

“Ben senin yerinde olsam bu halde ortalıkta fazla görünmezdim,” dedi Tuukka. “Ve bunu büyük bir sevgiyle söylüyorum bebeğim.”

“Evet. Ve bunu söyleyen de sensin,” diye karşılık verdi Elisa ama aynı anda da ayağa kalktı. Lumikki, onlar mekândan ayrılana kadar bekledi. Sonra da çayın geri kalanını başına dikmeye çalıştı. Bu ne biçim bir şeydi? İnsanlar bunu gerçekten severek mi içiyorlardı? Sonunda yüksek fiyatlı bulaşık suyunun kalanını fincanda bırakmak zorunda kaldı. Belli bir süre bekledikten sonra, sıkı sıkıya giyindi ve ısıran soğuğa çıktı. Eve dönerken düşünecek yeterince zamanı olacaktı.

5

Acı ve soğuk rüzgâr şehrin ortasından geçen nehrin üzerinde yer alan taş köprüünün üzerinden esiyordu. Lumikki, adımlarını hızlandırıp duyduklarım düşünmeye devam etti. Tuukka, Elisa ve Kasper parayı bir önceki gece bir şekilde ele geçirmişlerdi. Lumikki, nasıldığını bilmiyordu. Para kimindi? Onlar kimin olduğunu biliyorlar mıydı? Belki de hayır. Büyük ihtimalle bilmiyorlardı. Dün gece olanlarla ilgili olarak her zamankinden daha fazla kendini kaybetmiş görünüyorlardı.

Anlaşılan para onların eline geçtiğinde zaten kanlıydı ve içlerinden biri parayı okulun karanlık odasında yıkamak gibi dâhiyane bir fikir ortaya atmıştı. Bu durum anlaması en zor kısmıydı. Gecenin bir yarısı bir yığın parayı yıkamak üzere okula gitmek kimin aklına gelebilirdi ki?

Hiç olmazsa biz sadece içki içtik.

Parfüm mafyasının sözleri aniden Lumikki'nin beyininde yankılandı. Demek ki dün gece partide insanlar içkiden başka şeyler almışlardı. En azından bazıları. Büyük bir ihtimalle bu

bazıları Elisa, Tuukka ve Kasper'di. Bu, böyle çılgın bir çözüm bulmalarını açıklıyordu. Neler olduğunu hatırlayamamalarını da.

Bir polisin kızı. Bir okul müdürünün oğlu. Senaryo öylesine klasikti ki, Lumikki ürperdi. İyi ailelerin çocukları isyankâr olacak kadar çaresiz miydi? Başka bir şeyden yeterince keyif alamadıkları için tehlikeli oyunlar mı oynamak zorundaydılar? Yoksa gerçekten başlarını belaya mı sokmak istemişlerdi?

İnsanlar tren istasyonunun önündeki kavşakta yer alan trafik ışıklarında kayıp duruyorlardı. Şehrin bütün mıcırları binlerce çift ayakkabının cilaladığı bir zeminin kayganlığını azaltmakta yeterli olmuyordu. Lumikki, asker botlarıyla yere daha sert şekilde vurarak yürümeye başladı.

Durum, önemli bir farkla daha da karmaşık hale gelmişti. Artık gidip okul müdürüyle veya polisle konuşmak istemiyordu. Zaten üçlü onun arkadaşı bile değildi, dahası olaya hiçbir şekilde dahil olmak istemiyordu. Onun için bir anlam ifade etmiyorlardı. Fakat onları ispiyonlaması durumunda patlayacağı kesin olan kasırganın ortasında kalmak da istemiyordu.

Polise isimsiz bir ihbar nasıl olurdu? Bu, seçeneklerden biri olabilirdi. Ciddiye alırlar mıydı? Eğer birileri kayıp 30.000 euro bildirirse, muhtemelen alırlardı. Eğer onu ciddiye almazlarsa, hiç olmazsa olay, onun problemi olmaktan çıkardı. O görevini yerine getirmiş olurdu.

Lumikki, Tammela'ya yaklaştıkça, tuhaf bir duygu dalgalanması hissetti. Dairesi onun yuvası değildi, bu kesindi ama mahalleye karşı yumuşamaya mı başlıyordu? Bu düşünce onu güldürdü. Tammela Meydanı'nda siyah sosis ve süt.

TI'V taraftarlarının Tammela Futbol Stadyumu'ndan gelen haykırışları. Bütün mahalle sakinlerinin yaptığı bildik şeyler. Eski Tammela'dan kalan ahşap birkaç binaya olan hasret ve önceki Aaltonen Ayakkabı Fabrikası'nın kırmızı tuğlalı binalarına sayęı. Bu, her türlü gereksiz dokunaklı duygudan kaçınan Lumikki Andersson'un hiç tarzı değildi. Ancak nedense buradayken kendisini şehrin başka yerlerinde olduğundan daha rahatlamış ve ısınmış hissediyordu. Mahallesiyle gururlanma onun kitabında yer alan bir kelime değildi, ne var ki dünya üzerinde yaşadığınız yeri sevmekten daha feci şeyler olmalıydı. Belki de bu mahalle onun yuvası haline gelebilirdi. Belki de bu sokaklara ait olduğunu düşünmeye başlayabilirdi. Belki de Lumikki, bilinç üstünde bir yere bağlanmak istemiyor olsa da bu çoktan gerçekleşmişti.

Tammela Koleji'nin bahçesinden çocukların neşe içindeki sesleri ve gülüşleri duyuluyordu. Lumikki, çocukların soğuktan al al olmuş yanaklarıyla ağızlarından buhar çıkara çıkara koşup atlamalarını ve sallanıp tırmanmalarını seyretti. Kalın kış kıyafetlerinin içinde tombul, renkli kardan adamlar gibi görünüyordardı. Gözü okul bahçesinin köşesinde arkadaşları tarafından dışlanmış çocuklara ilişti. Kulaklarını neşeli haykırışlardan gerçek korku çığlıklarına kabarttı. Lumikki, güneşte parlayan okul bahçesinin bazıları için günlerin gece kadar uzun ve kara olduğu bir kâbus krallığı olabileceğini biliyordu.

Küçük bir kız yeni mimari tarzındaki limon renkli okul binasının etrafında tek başına, başı önünde, ağır ağır yürüyordu. Lumikki, kızı bir süre seyretti. Her köşede durup dönerek arkasını mı kontrol ediyordu? Hatta ara ara ürküyor muydu? Yere bakan gözlerindeki şey keder miydi? Hayır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Lumikki, nihayet kızın yüzünü seçebildiğinde, kendi kendine gülümsediğini fark etti. Kızın dudakları hareket ediyordu. Muhtemelen kendi kendine gözlerinin de gülümseyerek eşlik ettiği bir hikâye anlatıyordu. *Ben onun yaşında böyle değildim*, diye düşündü Lumikki. Tanrıya şükür, değildim.

Sonra bir gariplik fark etti. Bir terslik vardı. Birisi ona fazla yakındı; fakat bunu çok geç fark etmişti. Aniden güçlü bir çift el Lumikki'yi yakalayıp yakınlardaki bir kapı eşiğinin gölgesine doğru sürükleyip taş duvara doğru itti. Lumikki'nin yanakları buz gibi taşa yapıştı. Bu beklenmedik saldırı Lumikki'nin kollarının gevşemesine sebep oldu, saldırgan kollarını acı verici şekilde geriye doğru büküştü. Lumikki, acıyla haykırmamak için kendini zor tutuyordu. Tek kelime bile etmedi ama saldırganını kokusundan tanıdı: Tuukka.

"Birilerini yakın takibe almayı becerebilen bir tek sen değilsin."

Tuukka'nın kelimeleri yanaklarında nahoş bir sıcaklık bırakmıştı. Nefesi kahve ve sigara kokuyordu. Lumikki, kendini tokatlamak istedi. Nasıl olur da bu kadar temel bir hata yapmış olabilirdi? Nasıl olup da kafeyi arkasına bakmadan terk edebilmişti?

Kendi zekânı asla gözünde büyütme. Asla tamamen güvende olduğunu düşünme. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı. Becerileri Tampere'ye geldiğinden beri onlara artık her gün ihtiyaç duymadığı için paslanmıştı.

"Kafede olduğunun farkındaydım; yani senin değil, çantanın. Sonra karanlık odada neredeyse sana çarpmak üzere olduğumu hatırladım. Ne tesadüf, değil mi?" dedi Tuukka, Lumikki'nin kolunu sıkarak.

Lumikki, durumunun hızlı bir değerlendirmesini yaptı. Yeterince hızlı hareket ederse, Tuukka'nın elinden kurtulabilirdi; fakat bu garanti değildi. Tuukka hızlıydı. Onu tekrar yakalardı. Çabalamayıp enerjisini boşuna harcamaması en iyisiydi. Böylece diyeceği şeyi de duymuş olurdu.

"Ne gördün? Ne biliyorsun?" diye sordu Tuukka.

"Daha önce karanlık odayı gördüm. Kafede dediklerinizi de duydum, hepsi bu," diye cevap verdi Lumikki sakince.

Onu kızdırmak bir fayda sağlamazdı.

"Kahretsin!" dedi Tuukka. "Bunu kimse öğrenmemeliydi."

Lumikki cevap vermedi. Yanağı duvarın sert ve buzlu taşlarına sürtünüyordu. Mümkün olduğunca az hareket etmeye çalıştı.

"Çeneni kapalı tutacaksın. Kimseye bir şey söylemeyeceksin. Bir şey bilmiyorsun. Zaten kimse sana inanmaz."

Tuukka, tehditkâr bir ses tonu kullanmaya çalışıyordu; fakat sesinde daha çok bir tereddüt vardı. Lumikki yine konuşmadı.

"Duydun mu beni?"

Tuukka'nın sesi daha yüksek ama daha da tereddütlü çıkmıştı. Korkuyordu. Lumikki'den çok daha fazla korkuyordu.

"Duyuyorum," dedi Lumikki.

Tuukka bir an düşündü.

"Peki, ne kadar istiyorsun?" diye sordu. Artık sesi neredeyse yalvarır gibiydi. Belli ki, şöhreti için endişe ediyordu.

"Bir şey istemem," diye cevap verdi Lumikki. "Ama sen de beni bırakacaksın."

Bu bir rica veya buyruk değildi, basit bir cümleydi. Bir hakikatti. İnsanlara asla seçenek verme, onlara sadece basit direktifler ver. Yalvarma veya talep etme, sadece durumun ne olduğunu söyle. Lumikki'nin netliği Tuukka'yı onu bırakmaya mecbur etti, Lumikki bileklerini hafifçe ovalayarak ona döndü.

"Şimdi, şöyle yapacağız," dedi, çocuğun gözlerinin içine sertçe bakarak. "Bu işe karışmaya hiç de hevesli değilim. Bir şey görmedim ve duymadım. Kimseyi ispiyonlamam ama birisi bana doğrudan sorarsa, yalan da söylemem. Bana kalırsa bu olayda başınız derde girecek ve sizi kurtarmak gibi bir niyetim de yok."

Tuukka tereddütle ona baktı. Kulakları soğuktan kırmıştı. Başında bir şey yoktu. Hava atma, pratikliğe baskın çıkmıştı. Elindeki seçeneklerin risklerini hesap ederek Lumikki'nin sözlerini değerlendirdiği belli oluyordu.

Nihayet, "Tamam, anlaştık," dedi elini uzatarak.

Lumikki elini sıkmadı. Tuukka, saçını sıvazlayıp güldü.

"Sen çok sıkı bir piliçsin. Belki de seni fazla hafife aldım."

Birçok insan bunu yapıyor, diye düşündü Lumikki. Tuukka üstünlüğünü geri kazanmaya çalışan küstah bir tavırla Lumikki'nin saçını yüzünden geriye itti.

"Biliyor musun? Şu korkunç saç şeklini değiştirip Greenpeace üyelerinin üniformalarına benzeyen kıyafetlerini atsan ve makyaj yapmayı öğrensen, aslında bayağı güzel görünebilirsin," dedi, yarım bir tebessümle.

Lumikki gülümsedi.

"Biliyor musun, sen de şu korkunç kişiliğini tamamen değiştirsen, oldukça zeki, hoş görünebilirsin," diye karşılık verdi. Tuukka'nın cevabını beklemeden ve arkasına bile bakmadan uzaklaştı. Arkasından gelmeyeceğini biliyordu.

Lumikki, dairesine vardığında aynada, kızarmış ve sızlayan yanağına baktı. Yanağındaki iz en azından bir gün boyunca oldukça belirgin kalacaktı. İz küçüktü ve çok daha beterini de yaşamıştı. Musluktan biraz soğuk su içtikten sonra, ertesi gün okula gitmemeye karar verdi. Bir seferliğine evde kalsa bir şey olmazdı. Sonra her şey normale dönecekti. Okula gidecek, parayı unutacaktı. Hiçbir şekilde bu işe bulaşmayacaktı.

1 MART SALI

Saat 03.45'ti. Boris Sokolov, cep telefonuna sanki duvarda ezmek üzere olduğu dev bir hamamböceğıymiş gibi bakıyordu. Telefon sesi onu rüyasından uyandırmıştı. Ona yalan söylenmişti. Tehdit edilmişti. Uyandırılmaya müsamaha gösterebilirdi. Yalan söylenmesi onu tiksindiriyordu. Ne var ki, Boris Sokolov'un gerçekten nefret ettiğı şey, tehdit edilmektir. Özellikle de tehdit edecek bir konumda olmayan bir adamdan geliyorsa.

Boris Sokolov, telefonunun SIM kartını değıştirip bir numara tuşladı. Üç çalıştan sonra Estonyalı telefonuna cevap verdi. Sesi telefonun onu da uyandırdığını belli ediyordu. Sadece birkaç kilometre ötede oturmasına rağmen, konuşma ağır ve mesafeliydi.

“Eee?”

Boris, Estonyalı ile Rusça konuşmaya başladı. “O aradı. Paranın gelmediğini söylüyor.”

“Delirmiş,” dedi Estonyalı. “Doğrudan onun evine götürdük.”

Boris, ayağa kalkıp yatak odasının penceresine doğru yürüdü. Parke zemini soğuktu. Belki de halı döşetmeliydi. Kirlenmesi kimin umurundaydı ki? Birkaç yılda bir yeniletebilirdi. Ayın ışığı nahoş bir şekilde parlaktı. Bahçede iki çift tavşan izi vardı. Estonyalı, bahçenin öbür tarafına giden doğal görünümlü bir patikayı yürüyerek izleri silmesinde ona yardımcı olmuştu.

“Bütün gece uyumayıp beklediğini söyledi.”

“Ne biçim iş? Ona her zamanki saatte ama başka bir yere geleceğini söylemiştik.”

Estonyalı artık gerçekten uyanmaya başlıyordu.

Boris homurdandı. “Bir yanlış anlaşılmadan bahsetti. Dünnün artık ayın son günü olduğundan.”

Parmaklarını pencere pervazında tıklattı. Tavşanlar elma ağacını mı kemiriyorlardı? Ağaç gövdesinin etrafına bir tür çit çekmesi gerekcekti veya bir gece pusuya yatıp dondurucuya tavşan yahnisi istifleyecekti. Bu sefer kendi dondurucusuna.

“Evet, evet ama aym yirmi sekizi, artıkyıl yüzünden yirmi dokuza dönmüyor. Ayrıca teslimatı dün gece yaptıysak bu gece neden uyumayıp bekledi?”

“Mesele de bu ya! Yapmadığımızı söylüyor. Hiçbir şey görmediğini söylüyor, hiçbir şey.”

Estonyalı, kısa bir süre sessiz kaldı. Boris, astının da kendisiyle aynı sonuca varıp varmadığını anlamak için bekliyordu.

“Bizimle dalga geçiyor. Parayı aldığı kesin. Ona ne olduğunu fark etti ve sert oynamak istiyor.”

Evet, aynı sonuç.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Küçük pislik beni tehdit etmeye kalktı. Her şeyi itiraf edeceğini söyledi.” Boris, sadece bunları söylerken bile kızmaya başladığını hissetti. Yumruğunun içinde çıtırdayan hamamböceğinin dış kabuğunu hayal ederek telefonunu sıktı. “Ama ben bunu görmeden cehennemde yanarım!”

Estonyalı da öfkeliydi. İyi. Her ikisi de kesin olarak aynı taraftaydı. Son otuz altı saat içinde iki günahkâr yeterliydi. Hayır, bu çok fazlaydı. İki kişi çok fazlaydı. Çalışan bir makine bir kerede tamir edilemeyecek ölçüde ancak bu kadar parçasını kaybedebilirdi.

“Konuşmayacağından emin olacağız,” dedi Boris, dediklerinden haz duyarak. Kimse sonucuna katlanmadan onu tehdit edemezdi. Kimse zırvalayıp sonra da rahatça kurtulamazdı.

Bir torba kanlı paranın yeterince uyarıcı olacağını düşünmüştü. Belli ki yeterli olmamıştı.

Ancak sert oynamasını onlar da bilirlerdi. Tek farkla: Onlar kazanırlardı.

Terho Väisänen, tekrar uykuya dalamayacağını biliyordu. İstese yatağın hepsine yayılabileceğini bilmesine rağmen, kocaman yatağın bir tarafına uzanmıştı. Sanki birileri tam altında bir yerlerde karyolayı yontuyormuş ve her an kendisi de çökebilecek olan zemini boyalayabilirmiş gibi hissediyordu. Bir şeyler, onun dayanacağını düşündüğü bir şeyler dağlıyordu.

Terho Väisänen’in kendiyle gurur duyduğu söylenemezdi. Kendi gözlerinin içine bakmakta zorlandığı sabahlar oluyordu; fakat bu duygu genellikle işe vardığında ve son on yılda ne kadar başarılı olduğunu anımsadığında kayboluyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sadece onun sayesinde kaç dava çözülmüştü? Bunun bir bedeli vardı, yapacak bir şey yoktu. Örtüleri kafasına çekti, yorgan kılıfının yeni yıkanmış kokusunu içine çekti. Keşke birine sarılabilseydi, yanında sarılıp ısıtılacağı birisi olsaydı.

Terho, bir kere daha aramaya çalıştı. Telefon çaldı, çaldı ama açılmadı. Terho, karın boşluğundan yayılan belli belirsiz bir korku hissetti. Bu geceden sonra her şeyin farklı olacağını seziyordu.

7

Bir zamanlar bitmek bilmeyen bir gece varmış. Karanlıkla güneşi yutuvermiş, bütün ışığı boğarak soğuşunu her tarafa yaymış, kara elleriyle yeryüzünü sarmış. Gece insanlığın gözlerini sonsuza kadar sımsıkı mühürlemiş, rüyaları daha derin ve garip bir hale sokmuş, adamın ve kadının, kendilerini ve anılarını unutarak hayali yaratıklarla kol kola girip süzölmelerine sebep olmuş. Gece binaların duvarlarına, en dehşet verici resimlerini, her bir boyasının uçup havaya karışacağı şekilde resmetmiş. İnsanlık uyurken gece soğuşunu üfleyip havayı boğarak bütün ciğerleri ele geçirmiş ve onları siyaha bürümüş.

Lumikki, zorlukla soluyarak gözlerini açtı. Ter içindeydi, yorgan ağırlığıyla onu boğuyor gibiydi. Yorganı üzerinden atarak doğrulup oturdu. Terliklerini ayağına geçirdi. Pencereye gidip gördüğü kâbusun kasvetini sadece huzursuz sahte bir duyguya dönüştürmek için tanıdık bir görüntüye, parka doğru baktı. Ay kar yığınlarını, salıncakları, tırmanma merdi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

venini ve binaların çatılarını gümüş renkli bir folyoya sarmış gibi aydınlatıyordu. Gölgeler karların üzerindeki siyaha boyanmış şekilleri andırıyordu.

Işık iki farklı binanın pencerelerinden yansıdı. Sabahın 03.45'inde birileri daha uyanıktı. Uyanık olmak için insan doğasına aykırı bir saattti. Bu saatte ortalıkta sadece insanoğlunun gözüyle diğer gölgelerden ayırt edilemeyecek olan rüyaların kâbus dolu görüntüleri olurdu. Pencerenin alt kısmı donmuş çiçeklerin dantel dantel görüntüsüyle süslenmişti. Lumikki, buz kristallerinin camın öteki tarafında olduklarını bilmesine rağmen, düşünmeden soğuk cama dokundu. Elinin sıcaklığı onları eritemezdi. Parmaklarına pencerenin çerçevesindeki bir çatlaktan soğuk hava esti. Lumikki ürpererek elini geri çekti.

Gecenin hiç bitmemesini, sabahın hiç olmamasını dileyerek uyandığı geceler olmuştu. O zamanlar sonsuz geceler de hayal etmişti ama bunlar umut dolu hayallerdi. Şimdiyse kâbus olmuşlardı. Çok şey değişmişti. Lumikki, o zamanlar sabahları yataktan kalkmak ve iyi bir şey getirmesinin pek de olası olmadığı yeni bir günle yüzleşmek zorunda olmaktan dolayı üzgün olurdu. Normal bir insanın katlanabileceğinden daha fazla kötülükle karşılaşacağını bilirdi. Ancak o katlandı. Yıllarca mütemadiyen katlandı. Belki de iddia ettikleri kadar anormaldi.

Lumikki, sıcak yatağına döndü. Yorgunluk gözkapaklarını ağırlaştırdı ve gecenin geri kalanında kötü bir rüya görmedi. Hiç rüya görmedi. Gördüyse de, en azından ertesi gün hatırlamadı.

Lumikki, parlayan güneşle uyandı. Saat çoktan onu geçmişti. Kendini dinlenmiş ve zinde hissediyordu. Okula fazla

gitmemezlik etmezdi ama bu seferki gerçekten iyi bir fikir olmuştu. Tuukka'nın kendini beğenmiş suratını bu kadar çabuk görmek istemiyordu.

Lumikki yatakta gerindi. Bugün ne yapacaktı? Belki spora giderdi. Teyzesi Kaisa Noel'de ona bir spor salonunda on iki aylık üyelik hediye etmişti. Lumikki, etrafında havai kızlar olduğunda pek rahat edemiyordu ama terlemek ona daima iyi geliyordu ve biraz daha güçlenmeye ihtiyacı vardı. Tuukka, onu şaşırtmayı başarmış, anlık da olsa ondan üstün çıkmıştı. Ancak Lumikki, fiziksel gücüne güvenebilseydi, ondan kurtulup yanağın soğuk duvara sürtünmesinin nasıl bir şey olduğunu karşısındakine tattırması kolay olurdu.

İntikam için kuvvet peşinde koşma. Gücü sana intikam istetecek çözüm yollarından kaçınmak için ara. Bu kulağa gayet soyluca geliyordu. Aslında anlamı, Lumikki'nin bir daha asla dezavantajlı bir duruma düşmek istememesiydi. Bir önceki günü düşünmek istemiyordu. Sadece bugünü, kendine ait olan günü düşünmek istiyordu.

Annesi ve teyzesi bazen kadınların kendilerini şımartmak için kendilerine vakit ayırmalarının önemi hakkında laflarlardı. Kendini şımartmak demek alışveriş, çikolata, köpük banyosu, kadın dergileri ve ojeyle eş anlamdaydı. Lumikki'nin tüyleri diken diken oldu. Böyle bir gün onun için kendini şımartmak değil, anlamsız bir maskaralık olurdu.

Onun için kendini şımartacağı bir gün çizgi romanlar, siyah meyan şekeri, ağır egzersiz, körili sebze ve hepsinden önemlisi yalnız olmak demektir. Annesi böyle tek başına yaşamayı nasıl becerdiğini hep merak ederdi. Hiç sıkılmıyor muydu? Lumikki ise hiç aldırmadan diğer insanların yanında olup boş muhabbetlerini dinlemekten daha fazla sıkıldığını cevabını

verirdi. Kötü bir birlikteliktense yalnız olmayı tercih ederdi. Yalnız olduğunda, tamamen kendisi olabiliyordu. Özgür. Hiç kimse hiçbir şey talep etmiyordu. O sessiz kalmak istediğinde konuşan birileri olmuyordu. Kendisine dokunulmasını istemediğinde dokunan birileri olmuyordu.

Lumikki, sergilere gitmeyi de seviyordu. Birkaç saatini ayırır, tercihen Massive Attack olmak üzere telefonuna yeteri kadar müzik yükler ve hiçbir peşin hükmü olmadan, mümkünse sanatçı veya sergi grubu hakkında önceden bilgi almadan sergiyi ziyaret ederdi. Giriş ücretini verdikten sonra, yere bakarak ilk galeriye adımını atar, telefonunun kulaklıklarını takıp müziği açar ve gözlerini kapardı. Kafasını boşaltıp zihnini müzikle doldururdu. Dengeli bir şekilde nefes alıp vermeye yoğunlaşır ve kalp atışlarının neredeyse dinlenirkenki seviyelerine inmesini beklerdi. Etrafındaki dünyevilikten kurtulur kurtulmaz, gözlerini açar ve ilk eserin yanma giderdi.

Bazen zaman kavramını tamamen kaybederdi. Resimler, renkler, bir tuvaldeki veya bir kâğıttaki ya da bir fotoğraftaki ruh halleri, derinlik duygusu, düzensizlik ve yüzeydeki doku onu tam olarak tanıyıp anlayamadığı ama yine de ona ait olan bir dünyanın derinliklerine götürürdü. Diğer Finlilerin gölle-ri veya ormanları vardı; fakat onun gönlündeki manzara da buydu. Sanat onunla karanlığa veya ışığa çıkan patikalar oluşturarak müzikle iç içe geçen bir lisanla konuşurdu. Konular onun için pek önem taşımıyordu. Resimlerin tasvir ettikleri veya herhangi bir şey tasvir edip etmemeleri ise daha da az önemliydi. Önemli olan tek şey verdikleri duyguydı.

Lumikki'nin bir sergiden bir şeyler kazanmadan çıktığı az olurdu. Bu, birkaç kez olmuştu ama genellikle buna sebep,

açlık, yorgunluk veya stres gibi unsurladı veya rahatsız edici insanların varlığı ve müziğin bastıramayacağı derecede gürültü yapmaları olurdu. Bazı sergiler bir kasırgayı andırırdı ve sonrasında dengesini tekrar bulması için dışarı çıkıp nefes alması gerekirdi. Bazıları kafasının içinde yankılanıp dururdu. Renkler inatla retinasında kalır, hayallerine yeni tonlar katarlardı. Sergiden sonra önceden olduğu kişi olmazdı.

Gerçi bugün sergi günlerinden biri olmayacaktı; çünkü Lumikki, Tampere Sanat Müzesi'ne, Sara Hildén Sanat Müzesi'ne, TR1 Kunsthalle'ye gelen sergileri çoktan ziyaret etmişti ve bu müzelerdeki kalıcı sergiler de eskimişti. Bir sergiye ilk haftalarda olmasa da çok gecikmeden gitmeye çalışırdı, sanat tutkunları yoldan çekildiğinde ve çaylaklar hâlâ evlerindeki koltuklarında otururken.

Güneş camın üzerindeki donmuş çiçek şekillerini parlattı. Lumikki, kahvaltıdan önce kısa bir koşuya çıkıp çıkmamakta kararsız kaldı. Termometreye göz attı, eksi yirmi beş dereceyi gösteriyordu. Nefes nefese kalmak ciğerlerini bu havada hayli yorardı. Birden cep telefonu çalmaya başladı. Lumikki, telefonu eline aldı. Numarayı tanııyordu.

Tanımadığın numaraları açma. Asla. Eski ilkesi böyleydi ama artık değil. Bugünlerde bu tür telefonları açacak cesareti göstermesi gerekiyordu; çünkü artık yalnız yaşıyor ve bütün işlerini kendi hallediyordu.

"Lumikki Andersson," dedi ciddi bir ses tonuyla.

"Merhaba, ben Elisa."

Elisa mı? Elisa onu neden arasındı ki?

"Tuukka bana senin bildiğini söyledi," diye devam etti kız çabucak.

Lumikki iç çekti. Bundan kimseye bahsetmeyeceğine dair bir de Elisa'yı rahatlatmak zorunda kalmayacaktı, değil mi?

“Başka kimi arayacağımı bilemedim. Çocuklar bu konuda konuşmak istemiyorlar, delirmek üzereyim. Buraya gelmelisin. Yalnız kalmaya katlanamıyorum. Korkuyorum. Lütfen bana yardım et.”

Elisa’nın sesi tiz ve telaşlı çıkıyordu. Belli ki panik içindeydi.

“Şey, bilemiyorum...” diye söze başladı Lumikki. Ancak Elisa, hıçkırıklara boğulunca devam edemedi.

Lumikki, donmuş çiçeklere baktı. Şimdi kırmızı düğmeye basıverseydi ne olurdu? Ve telefon kapansaydı? *Bulaşma. Burnunu sokma. Sadece kendi işine bak.* İlkelerine bağlı kalmak niçin birden bu kadar zor oluvermişti? Belki de Elisa ağladığı için. Belki de kimse daha önce doğrudan kendisinden yardım istememiş olduğundan.

“Peki, geleceğim,” dedi. Kendine ayırdığı gün bu kadardı işte.

Elisa nehrin öteki tarafında, Tampere’ye ve etrafındaki göllere bakan, yüksek ve büyük bir tepenin eteğindeki Pyynikki’de oturuyordu. Burası şehirdeki en lüks semtti. Lumikki, eski püskü mantosuyla bahçe kapısının önünde durduğunda, kendini huzursuz hissetti. Cadde tarafındaki ön bahçe taş duvarla çevrelenmişti. Evin arkasından ormanlık patikalarıyla bilinen tepenin eğimi başlıyordu. Beyaz ve görkemli ev, şoke edici derecede büyüktü. Lumikki, bu binaların her birinde en az iki ailenin yaşadığını tahmin ediyordu; fakat her ne kadar hiçbir yerde bir isim yazılı olmasa da belli ki, en azından bu ev için durum bu değildi. Bu evlerin sakinleri posta kutularının veya kapı levhalarının kendileri hakkında fazla bilgi vermesini istemiyorlardı.

Telefondaki mesajı tekrar kontrol etti. Evet, adres doğruydu. Kapı sövelerinin üzerinde iki bronz aslan vardı. Her birinin pençeleri koruyucu bir edayla metal birer topu kavramıştı. *Dikkat aslan var!*

Lumikki zili çaldı. Saniyeler geçmeden Elisa, ön kapıyı açıp üzerinde pembe tuluma benzer bir giysiyle bahçe kapısına koştu. Lumikki, orta halli mağazalardan alınma eski püskü giysiler giyiyor olabilirdi ama en azından bir akıl hastanesinden kaçmış gibi görünmüyordu. Elisa, bahçe kapısını açıp daha Lumikki yolundan çekilmeye fırsat bile bulamadan kollarını boynuna doladı.

“Geldiğin için çok teşekkür ederim! Birbirimizi çok iyi tanımadığımız için nasıl tepki vereceğini tahmin edemiyordum,” diyerek zırlamaya başladı.

Gül ve zenginlik kokuyordu. Lumikki parfüm kullanmazdı ama kokuları ayırt edebilmek için koku alma becerisini geliştirmişti. Aslına bakılırsa, bunda da bayağı başarılıydı. Bir keresinde birini sadece sürdüğü parfümden tanımak, oradan sıvışması için ona fazladan birkaç saniye kazandırmıştı.

“Jean Patou’nun Joy parfümü,” dedi, Elisa’nın kollarından çabucak sıyrılarak. Onun için son zamanlarda Finlandiya’daki yabancılarla kültürel kucaklaşma modası, acilen tedavisi bulunması gereken soğuk algınlığı gibiydi.

Elisa şaşırarak Lumikki’ye baktı.

“Parfümlere merakın olduğunu bilmiyordum. Bunu son Noel’de babam hediye etmişti. Dünyanın en pahalı esansı olduğunu söylüyorlar.”

“Evet.”

Lumikki’nin parfümler ve Noel hediyeleriyle ilgili anlamsız bir sohbete girmek gibi bir niyeti yoktu. Gelmişti; çünkü

Elisa panikteydi ve ağlıyordu. Eğer buraya fino köpeği olmaya geldiyse, hemen şimdi dönüp evine geri gidebilirdi. Hâlâ dövüş dersini yakalayabilirdi.

Elisa, fazla şişirilmiş pembe şişme bir tavşan gibi zıplayıp duruyordu. Görünüşe bakılırsa dışarıdaki soğğun etkisinin henüz farkına varmamıştı.

“Hadi gel, içeri girelim,” dedi.

Lumikki başını salladı. Evin içi dışından da güzeldi. Yüksek tavanlar, cumbalı pencereler, herhalde Lumikki’nin bir yıllık kirasıyla eşdeğerde, rengi ağartılarak açılmış meşe rengi tahta mobilyalar. İçeriye güneş doluyordu ama ne yerlerde ne de herhangi bir yüzeyde bir parça toz zerresi görülüyordu. Elisa’nın önceki gün kafade bahsettiği temizlikçi, belli ki fazladan ödeme karşılığında mükemmel bir iş çıkarmıştı.

“Aşağısı havuz ve sauna alanı.”

Lumikki siyah botlarını ve mantosunu çıkarıp eldivenini ve atkısını askıların üzerindeki rafın üzerine atarken, Elisa evle ilgili rapor vermeyi uygun buldu.

“Buraya yüzmeye gelmedim,” diye cevap verdi ters bir şekilde.

Elisa bozuldu.

“Elbette, bunun için gelmedin. Affedersin. Bir şey ister misin? *Cappuccino*, *mochaccino*, sütlü kahve?”

“Kahve. Sade lütfen.”

“Tamam. Getireyim. Yukarı çıkıp odamda bekleyebilirsin.”

Lumikki, merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Merdiven boşluğunda aynada görünen ortamla hiç ilgisi olmayan kıza baktı. Burada ne arıyordu? Gelmek hataydı. Kendisine rağmen her geçen dakika daha da kötü kokan bir bataklığa batıyordu.

Elisa'nın odası sanki içeride pembe ve siyah bir şey patlamış gibi görünüyordu. Duvarlardan halılara, perdelerden dizüstü bilgisayara kadar her şey bu iki renge bulanmıştı. Oda Lumikki'nin bütün dairesinin iki katı büyüklüğündeydi. Ayrıca küçük bir balkonu da vardı.

Görünüşe bakılırsa, Elisa pek çok takıya ve makyaj malzemesine sahipti. Kitap rafı ise korku ve romantik komedi filmleriyle doluydu.

Lumikki odada bir kusur aradı. Herkesin odasında mutlaka bir kusur olurdu, resme uymayan, tezat teşkil eden bir şeyler muhakkak olurdu. Elisa'nın odasında bunlardan iki tane vardı. Kitaplığın en üst rafı astronomiyle ilgili kitaplarla ayrılmıştı. Sanki fazla görünürde olmamaları için oraya yerleştirilmiş gibiydiler ama yanlışlıkla alınmış bir hediye olduklarını veya tesadüfen orada bulunduklarını düşündürmeyecek kadar yeterli sayıdaydılar. Lumikki, aniden Elisa'nın matematik ve fizikte oldukça başarılı olduğunu hatırladı.

İkinci kusur kazak veya ona benzer bir şeyin örülmeye başlandığı tombul bir yün topu ve şişlerdi. Demek, Elisa her şeyin mağazadan alınma olmasını tercih etmiyordu.

İlginç. Yoksa Lumikki'ye az da olsa Elisa'yı tanıma arzusu mu hissettirmişti? Şimdilik bu düzensizlikleri kaydederek zihninin derinliklerine attı.

"Kahve, sade!" dedi Elisa kapıya geldiğinde ve Lumikki'ye dolu bir fincan kahve uzattı.

Fincan siyahtı. Elisa'nınki pembeydi. Bu gözlem Lumikki'yi bir an için eğlendirdi. Yine de sosyolojik alan çalışması o noktada sona erebilirdi.

"Buraya gelmemi neden istedin?" diye sordu.

Elisa yatağının üzerine oturup içini çekti.

“Çok korkuyorum ve ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

“Partinin olduğu geceyle ilgili ne hatırlıyorsun?”

“Fazla bir şey hatırlamıyorum. Yani, çok şey hatırlıyorum ama bir şeylerle ilişkilendiremiyorum.”

“Bana partiyle ve paranın nasıl elinize geçtiğiyle ilgili bütün detayları en başından başlayarak anlat,” dedi Lumikki. “Sonra en iyi hareket planının ne olacağını düşünürüz.”

Sesindeki didaktik tondan nefret etti; fakat şu anda Elisa’yla bir çocukmuş gibi konuşmak zorundaydı. Elisa elle-
rindeki titremeyi bastırmak için fincanı sıkıyordu ama titremeyi önleyemiyordu.

Elisa, yavaşça konu dışı laflarla dolu tutarsız hikâyesini anlatmaya koyuldu. Pazar günü ailesinin evde olmayacağını öğrendikten sonra, parti vermeye karar vermişti. Annesi cumartesi günü bütün hafta boyunca sürecektir bir iş gezisine çıkıyordu, babası ise yine iş sebebiyle bir geceliğine olmayacaktı. Elisa, bir süre kimi davet edeceğine, ne yiyecek ne içileceğine dair neler düşündüğünü sıraladı. *Sadede gel*, dedi içinden Lumikki. Detaylarla kastettiği tam olarak bunlar değildi. Elisa, dedikodu yapmak niyetindeyse, kendine başka bir dinleyici bulabilirdi.

“Partimde biraz daha fazla hareket olsun istedim. Böylece Kasper’den ben ve Tuukka için hap bulmasını istedim. Önceden de birlikte birkaç kere almıştık. Kafası alkolden daha iyi oluyor. Fazla içince bana kusma hissi geliyor.”

Elisa’nın somurtkan ifadesi Lumikki’yi eğlendirdi. Fazla içtikten sonra kime kusma hissi gelmezdi ki? Alkolün en temel özelliklerinden biri de bu değil miydi zaten?

“Kasper onları nereden buldu?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum. Bazen uzak durulması gereken tehlikeli bir grupla takılıyor.”

Erdemli bir tavır. Elisa, galiba bir polis kızı olduğunu hatırlamaya başlamıştı.

“Başkaları da hap aldı mı?”

“Bildiğim kadarıyla hayır. Kasper, kimlere verdiği konusunda çok dikkatlidir. Yakalanmak istemez.”

Elbette istemez. Lumikki, ona en azından parfüm mafyasının insanların alkolden daha fazlasıyla parti yaptıklarını gayet iyi bildiklerini söyleyebilirdi.

“Gece yarısını geçtiğinde insanların çoğu evlere dağılmaya başlamışlardı.” Elisa güldü. “Uslu yavrucaklar ertesi gün okulda akşamdan kalma olmak istemiyorlardı.” Lumikki onun gülüşüne eşlik etmedi ve bunun üzerine Elisa da ciddileşti.

“Tamam, dönüp baktığım zaman bu benim için de iyi bir hareket olurdu diye düşünüyorum. O ana kadar herkes bayağı sarhoş olmuştu. Ben dağılmıştım, bunu biliyorum, hatırladıklarım işte o zaman bulanıklaşmaya başlıyor. Birkaç kişi sağda solda kusuyordu. Birisi kristal vazoyu kırıp ayağını kesti. Ev harabeye dönmüştü. Sanırım Tuukka’dan birkaç sarhoş geri zekâlıyı dışarı çıkarmasını istedim.”

Elisa, kahveyi çalışma masasına bıraktı. Tırnak etlerini dişlemeye başladı. Parlak pembe ojelerinin uçları soyulmuştu. Elleri hâlâ hafifçe titriyordu. Lumikki bir şey demedi. Elisa’nın yönlendirici bir soru olmadan hikâyesini bitirmesi en iyisiydi. Hatırlananlar bir başkasının yönlendirmesi olmadan daha güvenilir olurlardı.

“Saat iki civarında Tuukka ve Kasper hariç herkes gitmişti. Çoğunlukla benim odamdaydık ve takılıyorduk. Artık içki içiyor gibi yapmamıza gerek yoktu. Sonra... saat üç olmuştu.”

Elisa birden sustu. Yutkundu. Kaşlarını çatı.

“Sanırım sigara içmek için balkona çıktım,” diye devam etti. “Evet, aynen böyle oldu. Sonra bahçede o plastik torbayı gördüm. En fazla yarım saattir falan oralarda olmalıydı; çünkü ben devamlı sigara içmek için dışarı çıkıyordum. Normalde içmiyorum ama partideyken canım istiyor.”

Yine aynı erdemli tavır ve rol yapma maskesi. Böylesine sinirine dokunuyor olmasaydı, Lumikki bu performansla hayran kalabilirdi.

“O zaman ne yaptın?” diye sordu kendini tutamadan.

Elisa, pembe tulumunun fermuarının ucundan sarkan küçük altın kalple oynamaya başladı. Onu birkaç santimetre aşağı indirip sonra yukarı çekiveriyordu. Açıp kapıyordu. Açıp kapıyordu. Lumikki, kahvesinden bir yudum aldı. Kahve son derece hafif olmuştu.

“Bir sebepten isterik şekilde kahkahalar atmaya başladım; çünkü karda öylece durması çok garip gelmişti. Tam tarif edemiyorum. Sanırım, kafam bayağı iyiydi. Çocukları odada bırakıp torbayı almaya indim. İçeri girer girmez koridorda torbayı açıp baktım.”

Elisa tekrar yutkundu.

“Önce ne olduğunu anlamadım. Sadece çöp olduğunu sandım. Sonra kâğıt parçalarından birini çekip çıkardım ve para olduğunu fark ettim. Kanla kaplıydı. Bütün torba kan lekeleriyle kaplı beş yüz eurolarla doluydu. İçine gömülmüş bakarken ellerim kan içinde kaldı. Düşünmek bile midemi bulandırıyor. Sonra tek yapabildiğim gülmek oldu. Çok komikti.”

Elisa, gözlerini siyah zemindeki pembe haliya dikti. Yüzünden okunan duygular iğrenmeden tiksine, utançtan korkuya uzanıyordu.

“Paranın niçin kanla kaplı olduğunu hiç düşünmedim. Gelip bakmaları için çocuklara seslendim. Onlar da gülmeye başladılar, zengin olduk deyip duruyorlardı. O zaman parayı saymadık ama içinde 30.000 euro varmış. Aslında doğru dürüst düşünmedik bile. Anlıyor musun? Sadece parayı temizle-memiz gerektiğini dşnebildik.”

Paraları kimse fark etmeden kurutamayacakları için bir başkasının evinde yıkayamayacaklarına dair bir mantık yrrtmşlerdi. Sonra Tuukka fotoğraf çektiği için okuldaki ka-ranlık odayı onermişti. Bir de onda uzun zaman önce baba-sından alıp yaptırdığı okul anahtarının yedeği vardı. Hırsız alarminin şifresini de biliyordu.

“O sırada dünyanın en akılcıca fikri gibi gelmişti,” diye açıkladı Elisa, Lumikki’ye yalvaran gözlerle bakarak. “Anla-yabiliyor musun?”

Hayır, dedi içinden Lumikki ama bunu dile getirmedi.

“Ve sabah olduğunda Tuukka, parayı oradan çıkarmak için hemen harekete geçti,” dedi onun yerine.

“Bana kalırsa, parayı orada bırakmalıydık. Ben ona bir daha dokunmak istemiyordum. Kanın nereden geldiğini düşünmekten kendimi alamıyorum. Bir insanın kanı mıydı? Ve torba neden bizim bahcedeydi? Onu oraya kim koymuştu? Bir daha asla hap falan almam. Ayık olsaydım, torbayı getirenin kim olduğunu grebilirdim.”

Elisa, ayağa kalkıp gergin bir şekilde bir ileri bir geri yrrmeye başladı.

Lumikki de ayağa kalktı ve balkon kapısına giderek ka-pıyı açtı. Soğuk hava hemen üzerine çullandı ama o aldırış etmedi. Balkona çıkıp aşağıya, bahçeye baktı.

“O gece bahçe kapısı kilitli miydi?” diye sordu.

“Evet,” diye yanıtladı Elisa. “Saat iki civarında kontrol etmişim.”

Lumikki, bahçenin mesafesini kestirmeye çalıştı. Kuvvetli bir fırlatmayla plastik çöp torbasını taş duvardan aşırıp bahçeye atmak kolaydı.

“Caddede güvenlik kamerası var mı?”

Elisa başını iki yana salladı.

“Kapıda ve bahçe kapısında var ama caddede yok.”

Lumikki düşündü. Soğuk hava parmaklarının uyuşması-na yol açmıştı ama zihnini açık tutuyordu.

Birileri gecenin bir yarısı bir torba dolusu kana bulanmış parayı içeri atmıştı. Para bir ödemeye işaret ediyordu. Kan ise bir uyarıyı gösteriyordu. Öyleyse para bir tehdit miydi, yoksa teşekkür mü? Ve en önemlisi kime? Torbayı doğru bahçeye mi atmışlardı?

Caddeden bakıldığında sağdaki ev oldukça farklı görünüyordu ve bahçe daha genişti. Arkaya doğru uzayan yol Elisa’nın evinden itibaren hafifçe kıvrılıyordu.

“Orada kim oturuyor?” diye sordu Lumikki, sağdaki evi işaret ederek.

“Küçük çocukları olan iki aile. Sanırım her iki anne de avukat veya onun gibi bir şey. Babalardan biri sanatla uğraşıyor ve diğeri de belediyede çalışıyor. Çocuklar henüz okul çağında değiller.”

Lumikki bahçe ile dubleks binayı ölçtü. O evi Elisa’nın-kiyle karıştırmak pek olası görünmüyordu. Ancak soldaki ev çok daha yeni olmasına rağmen büyüklük ve renk bakımından benzerdi. Etrafını çevreleyen taş duvar bile Elisa’nın evinin devamı niteliğindeydi. Birisi iki evi rahatlıkla karıştı-rabilirdi.

“Ya şu?”

Elisa balkon kapısında, onun yanında dikilirken titriyordu.

“Ah, o mu? Oradaki adam garip bir tip. Kırk yaşlarında falan ama daha genç görünmeye çalışıyor. Kendi şahsi *Alacakaranlık Kuşağı*’nda yaşıyor gibi, şu uzun deri paltolardan giyiyor mesela. Bir tür prens veya vampir gibi bir şeye benzediğini sanıyor herhalde. Halbuki sadece acınası görünüyor. Ne iş yaptığıyla ilgili hiçbir fikrim yok. Ancak belli ki, bir yerlerde çalışıyor; çünkü her sabah evden çıkıp gece dönüyor. O koca evde tek başına yaşıyor ve birilerinin ziyaretine geldiğini hiç görmedim. Sokakta karşılaşıncı selam bile vermiyor.”

Lumikki gözleri büyümüş olan Elisa’ya baktı.

“Para ona verilmek istenmiş olmalı! Sadece yanlış bahçeye atıldı! Tam da tehlikeli işlere, kurban kesmeye falan karışacak bir tip,” dedi Elisa. Sesinde neredeyse mutlu bir ton vardı.

“Olasılıklardan biri bu,” dedi Lumikki. “Ancak tek olasılık değil.”

Para doğru bahçeye atıldıysa, o zaman gönderi Elisa, anesi veya babasına yapılmıştı.

Lumikki, dişleri takırdamaya başlamış olan Elisa’ya bir bakış attı. İçinin bir kısmı soğukta titremekten dışarı fırlamış olan içi doldurulmuş bir oyuncak ayıya veya o tip bir şeye benziyordu. 30.000 euro borçla neticelenen bir işe karıştığına inanmak zordu. Gerçi bilinmezdi. Lumikki, yalancıları belirleme konusunda kendini ortalamanın üzerinde görürdü. Elisa, bir yalancıya benzemiyordu. En azından onu kandıracak

kadar iyi bir yalancı değildi. Lumikki'ye hayatı boyunca o kadar çok yalan söylenmişti ki, vasat bir yalancıyı ses tonundaki ve mimiklerindeki değişikliklerden teşhis edebilirdi.

“Hangisi olursa olsun, içimde birilerinin o parayı geri istediğine dair kötü bir his var,” diye fısıldadı Elisa. Lumikki'nin onu rahatlatmak için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Dediklerine tamamen katılıyordu.

8

Viivo Tamm ürperdi. En son ne zaman bu kadar üşüdü-ğünü hatırlamıyordu. Isınmak için olduğu yerde zıplamaya çalıştıysa da kaskatı olmuş bacakları ona yardımcı olmuyorlardı.

Pyynikki Tepesi'ndeki koşu yolunda beklemeye başlayalı sadece bir saat olmuştu; fakat dayanma noktasının sınırında olduğunu hissediyordu. Üzerinde kalın bir parka ve içinde de sıkı örülmüş yün kazak vardı. Başına, kulaklarına kadar çektiği Thinsulate bere giymişti ama soğuk hava üzerindeki katmanlardan geçecek yolu bir şekilde buluyordu. Küçük bir iğne deliğini bile aşıyor, asıl sıcaklığını korumak için ümitsizce çabalayan bedenini acımasızca kemiriyordu. Viivo Tamm aramaya karar verdi.

Kaskatı kesilmiş parmaklarıyla beceriksizce telefonun yeşil renkli arama tuşuna bastı, deri eldivenlerini çıkarmayı aklından bile geçirmemişti. Telefon defterinden doğru ismi bulup arama tuşuna basması dakikalar almıştı.

“Fee?” dedi sabırsız ses.

“Hiçbir iz yok. Ben burada fazla kalamam. Donuyorum.”

“Sızlanmayı bırak.”

Boris Sokolov telefonu çat diye kapadı.

Viivo, dışlerini sıkarak bir süre telefona bakakaldı. Sokolov ve Linnart, Kask Caddesi'nin en sonunda, beyaz bir minibüste oturuyorlardı. Sıcacık yerde oturup siparişleri bildiriyorlardı, onlar için hava hoştu. Ya kız bütün gün dışarı çıkmazsa ne olacaktı? Veya uzun bir süre çıkmazsa? Üçü de gözetleme işi-ni saatler boyunca sürdüremeyeceklerini biliyorlardı. Birileri minibüsü fark edip öyle veya böyle şüphelenecekti. Buralarda birilerinin şu anda bir tamirciye ihtiyacı olacak gibi de görün-müyordu. Aracın plakasını ve logoları değiştirmek zaman ve para demekti ve hiçbirisi mecbur kalana kadar bunu yapmak istemiyordu.

Aksi, aksi şeytan! Kanı görmenin yeterli olacağından eminlerdi. Ancak bu adamın sinirleri düşündüklerinden daha sağlam çıkmıştı. Gerçi şimdi, başa çıkabileceğinden daha bü-yük oynamaya kalkıyordu. Gerçekten hiçbir şeyle başa çıka-mazdı. Hiçbiri çıkamazdı. Büyük patronu oynamayı seviyor olsa bile, Sokolov bile. Ancak diğerleri gibi o da sıkı kontrol altındaydı. Boynundaki kement elmaslarla çevrili olsa da ni-hayetinde bir kementti. Belki de Finli kızı zannettikleri kadar umursamıyordu. Belki de rol yapıyordu; fakat kızını kaçırmak onu kendini olduğundan büyük görme hayallerinden uyan-dırırdı.

Lumikki tabağındaki erişteye baktı, renkleri gri ile bej arası bir tondaydı. Elisa, yemek pişiremediğini itiraf ettiğinde abartmamıştı. Belli ki buzlukta annesinin önceden hazırladığı

yemekler vardı; fakat onları ısıtmak "öylesine zor"du ki. Elisa, hazır Japon eriştesini tercih etmişti. Lumikki, tuzlu suyun içinde yüzen pörsümüş iplerin tadına baktı ve bu tada tahammül etmeye çalışmakta karar kıldı. Daha doğrusu guruldayan midesi onun yerine karar verdi.

Deli gibi açtı. Çoktan öğleden sonra olmuştu ve Lumikki'nin tek düşüncesi eve gitmekti. Ne zaman kalkmaya yeltense, Elisa gelip kalması için bir bahane buluveriyordu. Yalnız kalmaktan gerçekten korkuyordu. Konuşmaları bir yere varmıyordu. Parayla ilgili bütün detayların üzerinden geçmişlerdi. Yan evdeki deri paltolu adama verilmek istenip istenmediği konusunu da değerlendirmişlerdi. Elisa öyle olduğundan emindi.

"Annem ve babam böyle bir acayıpliğe karışmış olamazlar. Onlar dürüst ve namuslu vatandaşlardır."

Lumikki, paranın Elisa'nın annesine veya babasına gönderilmiş olabileceği ihtimalini göz ardı etmeyi düşünmüyordu. Bu yüzden Elisa'ya annesinin ne iş yaptığını sordu. Görünüşe bakılırsa, bir kozmetik firmasının uluslararası işlerle ilgilenen bölümünde çalışıyordu. Yönetici falan değildi ama Elisa onun iyi para kazandığını söylüyordu.

"Vaktinin hemen hemen yarısını seyahat ederek geçiriyor," dedi Elisa, pencereden dışarı bakarak.

Lumikki onun yüzünde kızgınlık ve hüznü bir arada gördü.

"Neyse ki, babam hemen hemen her zaman evdedir," diye devam etti Elisa gülümseyerek. "Geçen hafta sonu dışında elbette."

Elisa'nın babası polis memuruydu.

"Baban ne tür bir polis?" diye sordu Lumikki.

Elisa utanarak başını eğdi.

"Narkotik." diye cevap verdi.

Terzi kendi söküğünü dikemezmiş diye bir deyiş vardır. Lumikki, Elisa'nın aptallığından rahatsız olmamış olsa buna gülebilirdi. Bir narkotik memurunun kızı haplarla oynuyordu. Normali, Elisa'nın böyle riskli işlere kalkışmayacağını düşünmek olurdu. Lumikki bir şey demedi ama Elisa onun sessiz kalışını doğru yorumladı.

"Uzatma ama işte! Ara sıra ve eğlence olsun diye kullanılmış bir şey!" dedi kendini savunmaya geçerek. "Keş falan değilim sonuçta. Sınırlarımı biliyorum. Ayrıca bir daha asla kullanmayacağımı söyledim ya! Şu andan itibaren haplara, ota mota paydos!"

"Bir ara babana, kaç tane 'ara sıra ve eğlence olsun' diye hap kullanan insanın hayatını mahvettiğini sorabilirsin. Ancak ben buraya uyuşturucu hakkında sana vaaz vermeye gelmedim. Sadece parayı konuşmak için buradayım."

"Tehlikeli işler çeviriyorsa bile bunu babamla konuşmam," dedi Elisa, onuncu kere iç çekerek. "Zaten buna inanmıyorum. Ama yaptıysa bile... o halde ona güvenemem. Herkese söylediği gibi bana da yalan söyler. Başka bir polise de gidemem; çünkü o benim babam. Bir şeylere bulaştıysa bile, ona ihanet edemem. Ya gizli bir operasyon yapıyorsa? Tanrım, başım çatlayacak!"

"Bugün eve kaçta geliyor?" diye sordu Lumikki.

"Birkaç saate gelir."

"Dün normal mi davrandı?"

"Sayılır. Ancak burada bir parti vermiş olmam gerçeğine ve dolabımın arkasında duran fil boyutlarındaki sırrı saklamaya o kadar yoğunlaşmıştım ki, Miki Fare kulakları takıp ortalıkta gezseydi de farkına varmazdım."

"Dikkat et. Onunla konuş. Doğrudan sorma ama mimik ve jestlerinin neler elevereceğine bak. İnsanlar ağızlarını bile açmadan çok şey söylerler," dedi Lumikki. "O komşuya da dikkat et. Para ona gönderildiyse, parayı almadığı için daha da tuhaf davranışlar sergileyecektir."

Elisa, masadan kalkıp ona doğru yürüdü.

"Teşekkürler," dedi kısa bir kucaklama eşliğinde.

Lumikki, bu seferkinin ilki kadar nahoş olmamasına şaştı. Elisa, sandalyesine geri dönüp yanaklarını çökerte çökerte erişteleri içine çektikten sonra yemeğin suyunu içti. Birden küçük bir kız gibi görünmeye başlamıştı.

"Babamla konuşacağım. O komşuyu da gözleyeceğim. Belki bütün bunlara mantıklı bir açıklama bulabilirim. Sonra da parayla ne yapacağımı düşünürüm. Kendi paylarından vazgeçmek Tuukka ve Kasper'in hoşuna gitmeyecektir ama istersem onları hizaya getirebilirim," dedi Elisa ve gülümse-di. Kendine güveni biraz acıkhıydı.

"Hâlâ korkuyor musun?" diye sordu Lumikki.

"O kadar da değil."

"Tamam. O halde ben eve gidiyorum."

Elisa, hayal kırıklığına uğramış yavru köpek ifadesi takınmaya çalıştı, Lumikki buna taviz vermedi. Bugünlük bu kadar kız arkadaşçılık oyunu yeterdi. Görevini yerine getirmişti.

Lumikki, mantosunu sırtına geçirip asker botlarını sıkı sıkı bağladı, sonra da atkısını boynuna doladı. Eldivenlerini almak için rafa uzandı ve el yordamıyla beresini aradı ama bere rafın arkasına düşmüştü. Parmak uçlarında yükselip berenin bir ucunu yakaladı. Bereyi aniden çekerken Elisa'nın kaygılı sesi duyuldu.

“Ah, olamaz!” diye haykırdı Elisa, Lumikki, yarısı sökül-müş beresini eline alıp bakarken. “Hâlâ monte etmediğimiz bir dizi kanca vardı. Ben de bu sayede birkaç şeyimi sökmeyi başardım.”

“Eh, sanırım atkımla kulaklarımı kapatabilirim,” dedi Lumikki.

“Hayır, benim berelerimden birini al. Bende çok var,” dedi Elisa ve çabucak kırmızı yün bir bere kapıp Lumikki’nin kafasına geçirdi. “Seninkini tamir ederim veya sana yeni bir tane örerim.”

“Harika! Teşekkürler.”

Lumikki, birkaç saniye daha kapı girişinde dikildi. Birkaç cesaret verici söz daha etmesi gerektiğini hissetti. “Kendine dikkat et,” diyebildi nihayet, aklına söyleyecek başka bir şey gelmemiştir.

Empati kuran arkadaş rolünde pek de iyi olduğu söylene-mezdi.

“Olur,” dedi Elisa. “İstersen arka kapıdan çıkabilirsin. Öndeki merdivenler bayağı kaygan olabiliyor.”

Bir şeyler daha söylemek ister gibi bakıyor, bir yandan da dudaklarını kemiriyordu. Lumikki, bir sonraki adım olarak ne yapacaklarını sormadı. İçinde bunun Elisa’nın evine yaptığı son ziyaret olmayacağına dair kötü bir his vardı. Buraya gelmek bir hataydı.

Boris Sokolov, telefonunun melodisi "*You Only Live Twice*"m ikinci nakaratının bitmesini dahi beklemeden telefonu cevapladı.

"Evet?"

"Şimdi arkadan çıktı. Tepeye doğru geliyor," dedi Viivo Tamm.

Sokolov, hızla arkasında oturan Estonyalıya başıyla işaret etti ve Estonyalı motoru çalıştırdı.

"Doğru kız olduğundan emin misin?" diye sordu Boris.

"Evet. Öncekiyle aynı kırmızı bere," diye yanıtladı Viivo.

"Bizi gördüğünde iyice yaklaş, ona doğru koş. Hiçbir şey söyleme. İlk seferinde almalıyız onu," dedi Boris ve telefonu kapadı.

Üşümüş ellerini ısıtmak için birbirine sürttü. Kızı alıp hemen minibüsün bagajına koymaları gerekiyordu. Kimse görmemeliydi. Kız da ne kadar az şey görürse o kadar iyiydi. Fazla sert değil ama... Kıza bir zarar gelmemeliydi. Fakat birkaç

yara bereden de bir şey olmazdı. Ciddi olduklarını anlaması gerekiyordu; çünkü öyleydiler. Belki onun düşündüğünden birazcık farklı ama yine de ciddiydiler.

Onu yakalar yakalamaz babacığının telefonuna bir görüntülü kaydını göndereceklerdi. Bu da onu kendine getirmeye yeterdi. Büyük çocuklarla oynadığına pişman olacaktı. En azından Boris öyle olmasını ümit ediyordu. Böylelikle bundan böyle uslu oynayacağına söz verirdi. İyi niyet göstergesi olarak gelecek ödemesini unutmayı kabul eder, talep edecekleri her şeyi yapacağına yemin ederdi. Bunlar yeterli olurdu. Sonra kızı serbest bıraktığında, gidip plaka ve rozetleri değiştirecekti. Gözdağı vermek için fazla büyük bir yatırımdı ama buna değerdı. Boris Sokolov direktifleri daha yüksekte almıştı, bütün masrafları ödeyip bir de fazladan bir şeyler ilave edeceklerine dair söz vermişlerdi. İçerideki adamlarını kaybetmeyi göze alamazlardı. Daha da önemlisi o, onları kaybetmeyi göze alamazdı. Elbette kız babacığına koşup kocaman kötü adamların kendisini kaçırdıklarını anlatacaktı. Babası şaşırmış ve şok olmuş görünecekti, detayları ve eşkâlleri soracak, bir polis raporu düzenleyip piç kurularını yakalayacağına söz verecekti. Hayır, kızın polis karakolunda ifade vermesi gerekmeyecekti. Babaya söylemesi yeterliydi. Babası bu tür bir deneyimin ne kadar travmatik olabileceğini tahmin edebilirdi ve yaban ellerde yapılacak bir soruşturmayla kızına işkence edilsin istemezdi.

Boris, adamı kimseye bir şey söyleyemediği için öfkesini bastırmaya çalışırken hayal edince güldü; fakat o yatağını hazırlamıştı ve şimdi içine girme zamanıydı.

Lumikki, eve tepenin üzerinden geçen uzun yoldan gitmeye karar verdi. Elisa'nın parfümü ve bir dolu sorusu sebe-

biyle ortaya çıkan baş ağrısından kurtulmalıydı. Kırmızı örme berenin aynı parfüm kazanına düşmüş olması da bu duruma pek yardımcı olmuyordu. Ancak beresiz yürümek demek, kulaqlarının soğuktan donması anlamına gelirdi.

Bir buçuk yıl önce, Tampere'ye taşındıktan hemen sonra ilk kez Pyynikki Tepesi'ne gelişini hatırladı. Yukarıdayken ne kadar da özgürdü, gözlem kulesine kadar bütün uzun ve yorucu yokuşu bacakları elverdiğince koşarak çıkmıştı. En tepeye geldiğinde bacakları titriyor, kulede satılan taze çöreklerin kokusu bugünlük paydos edip dinlenmesi gerektiğini söylüyordu. Oturup bir fincan kahve ve şeker kaplı çöreğin niçin tadını çıkarmasındı? Lumikki, yine de koşusuna devam edip kuleyi geçmiş ve hızını hafifletmişti. Bacaklarındaki titreme azalmıştı, koşu tekrar keyifli olmaya başlamıştı.

Patika onu biraz geriye ve aniden sola doğru döndürdüğünde karşısına Pyhäjärvi Gölü'nün inanılmaz manzarası çıkmıştı. Kırmızı tuğlalı Pyynikki Tricot fabrika binalarının gerisinde, alçak ağustos güneşi suları okşuyordu. Manzarayı daha iyi görmek için tepeye doğru patikayı geçtiğinde, etrafını yaz sonunun kokuları sarıyordu. Göle, Jalkasaari Adası'na ve Tampere'nin karşı kıyıdan görünen ahşap eteklerine bakarken, uzun zaman sonra kendini ne kadar da mutlu hissetmişti. Hayatı asıl şimdi başlıyordu. Özgürlük şimdi başlıyordu.

Artık özgürlük ve mutluluk uzak anılardı. Lumikki, bunu düşünmemeye çalıştı. Düşünceleri dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyordu. Çözüm yoktu, çıkış yoktu. Aslında bir çözüm vardı. Çok aşıkâr ve basit bir çözüm: Gidip her şeyi polise anlatmak. Elisa'nın düşeceği duruma aldırmadan. Bu onun sorunu değildi. Ancak Elisa ona güvenmişti. Lumikki, o güvene ihanet edemeyeceğini biliyordu. Tam bir açmaz.

Lumikki, gözlem kulesine çıkan yolda yürümeye başladı. Bulutlar güneşi gölgelemişti. Işık azaldı. Ağaçların buz tutmuş dalları her yöne doğru çapraz çizgiler çiziyordu. Bu ormanlık yamaç bir masal kitabının sayfalarından fırlamış gibiydi ama gölgeler aynı masallardaki korkutucu yaratıkları da içinde barındırıyordu sanki. Korkuyla beslenen, arkanızdan gizlice yaklaşıp sizi kara, soğuşa, sessiz bir ölüme çeken acayip yaratıklar veya daha kötüsü, insanı hareket edip konuşamayan canlı buzdan heykellere dönüştüren ucube yaratıklar. Sonsuza kadar yaşayan ama sonsuza kadar ölü olan heykellere...

Lumikki yeni fikirler şekillenebilsin diye zihnini boşaltmak için nefes veriyor, nefesi buhar oluyordu. Tam bunu başarmak üzereyken, aniden takip edildiğini fark etti. Yeniden. Haklı olduğunu anlamak için arkasına dönüp bakması gerekmiyordu. Yine de baktı. Arkasında yürüyen adam bere-sini aşağı kadar çekmişti, atkısıyla da ağzını ve burnunu kapamıştı. Adamın arkasında onunla aynı hizaya gelmek üzere olan ve yavaşça ilerleyen beyaz bir minibüs vardı. Lumikki düşünmedi. Sadece koştu ve minibüsün vites değiştirdiğini duydu. Minibüs hızlandı. Buz gibi hava ciğerlerini yırtacak gibi oldu, sonra tabanı buz tutmuş botları zeminde kaydı. Lumikki, çabuk bir bakış fırlatıp minibüste iki adam olduğunu gördü. Onlar da yüzlerini kapamışlardı, sadece gözleri açıktaydı. Aynı ekiptendiler. Önünde kimse yoktu. Yanlarda kimse yoktu. Çığlık atsa kimse duymazdı.

Lumikki, hayatında hiç koşmadığı kadar hızla koşmaya başladı. Yürüyen adam yere düştü; fakat minibüs saniyeler içinde ona yetişti. Kapı açıldı ve içinden birisi Lumikki'ye doğru uzanıp onu bir yerinden yakaladı. Lumikki'nin mantosu yırtıldı, kendini yana atıp hızla döndü ve ormana daldı.

Taşların ve kar tümseklerinin üzerinden atlaya atlaya ve yüzünü çizen dallara aldırmandan ağaçların arasından zikzaklar çizerek koştu. Minibüsün freninin sesini duydu. Adamların arkasından geldiklerini de... Rusça olduğunu tahmin ettiği bağrışmalar duydu. Beklenmedik dönüşünün yol açacağı kafa karışıklığının ancak bu kadar süreceğinin bilincindeydi. Lumikki, etrafını sarmayı başarırlarsa hiçbir şansının olmayacağını da biliyordu. Sadece birkaç metre önlerindeydi. Bunu doğru kullanması gerekiyordu. Başka bir şansı olmayacaktı.

Viivo Tamm, bacağı bir kere daha kara battığında küfrü bastı. Kız belli ki en derin kar yığınlarından nasıl kaçacağını biliyordu. Ara ara onu gözden geçiriyor olsa da neyse ki karda bıraktığı izler ne tarafa gittiğini belli ediyordu.

“Yakalasana şunu!” diye bağırdı Boris.

O kadar kolaysa sen yakala şişko, diye geçirdi içinden Viivo. Hızlandı. Sıcaklık yavaş yavaş kaslarına yayılıyordu ve talimatları algılama yetenekleri her adımda daha da geliyordu. Küçük fahişeyi yakalamayı başaracaktı. *Kaçabilirsin ama saklanamazsın. Karda koşmak seni de yoracak.* Viivo, çok hızlı olmaya bilirdi ama dayanıklılığı vardı.

Artık kızı göremiyordu. İzler çalılıkların dışına, ışıklı bir yürüme yoluna dönüyordu. Büyük ihtimalle tesadüfen oralarda olan bir koşucunun kendisini kurtaracağını düşünmüştü. Bunun imkânı yoktu. Aklı başında hiç kimse bu havada koşuya çıkmazdı. Viivo, sağı solu kolaçan etti. Kız yok olmuştu. Aksi şeytan! Sonra birden patikanın aşağısında kırmızı bir şey gördü: kızın beresi.

Düşmüş, orada öyle bir işaret direği gibi kalmıştı. Zavallı Küçük Kırmızı Başlıklı Kız. Kötü Kalpli Koca Kurt için bu tıp

işaretler bırakmak pek de akıllıca değildi. Boris ve Linnart, ormanın dışından haykırmakla yetiniyorlardı. Viivo, çoktan berenin işaret ettiği tarafa doğru koşmaya başlamıştı, onlara kendisini takip etmeleri için seslendi. Kız fazla uzakta olamazdı.

Lumikki, bir ağacın gövdesine doğru büzülmüş bir dal-dan yanlış yöne doğru koşan üç adamı izliyordu. Patika boyunca koşup karda mümkün olduğunca az iz bırakmaya çalışarak bir ağaca atlamıştı. Sonra da bereyi, patikaya doğru becerebildiği kadar uzağa fırlatmıştı. İşe yaramıştı; fakat onları uzun süre kandıramazdı.

Yere atladığında ayak tabanlarındaki acıya aldırış etmeden tekrar koşmaya başladı. Dondurucu hava hem kulaklarına hem ciğerlerine vahşice saldırsa da bunu hemen hemen hiç hissetmiyordu.

Uzaklaş. Kaç. Minibüsün park edilmiş olduğu yola geri dön. Minibüsün yan tarafında Mäkinen Havalandırma yazıyordu. Lumikki, adamlardan birinin isminin Mäkinen olmadığına her şeye bahse girebilirdi. Pek de bir işe yaramayacağına tahmin ediyor olsa da plakayı ezberledi. Kalbi küt küt atıyordu.

Tepeden inip Pyynikki Yolu'na çıktı. Artık insanları ve arabaları görmeye başlamıştı. Yaklaşan otobüsün farları ona bugüne kadarki en güzel manzaraymış gibi geldi. Lumikki, otobüse uzaktan el salladı ve otobüs şoförü onun soğukta koşturan haline merhamet edip duraktan önce kenara çekti. Lumikki, soluk soluğa otobüse bindi, ücretini ödeyip en yakındaki boş yere oturdu. Bacakları titriyordu. Nefes alıp vermek bile canını acıtıyordu. Sıcak hava soğuktan hırpalanmış

ciğerlerine girdikçe, kontrol edilemez bir öksürükle titremeye başladı.

Karşısında oturan yaşlı kadın ona sempatik ama aynı zamanda onaylamayan bir gülümsemeyle bakıyordu.

“Böyle bir havada bere giymeliydin genç bayan,” dedi, yardım etmek istercesine. “Yoksa canına susamışsın demektir bu.”

Lumikki, cevap olarak ancak öksürebildi. Kulaklarındaki his karıncalanan bir kaşınmayla geri dönüyordu. Avuç içlerindeki ısıyı aktarmak için ellerini kulaklarına bastırdı. Az önce neler olmuştu öyle? Birileri onu ne sebeple kaçırmaya kalkmıştı? Sadece bir tecavüz teşebbüsüyse, adamların onu öylesine delice kovalamaları garipti. Parayla bir bağlantıları olmalıydı; fakat niçin rastlantısal olarak olayı gören şanssız kişi olan Lumikki’yi istesinlerdi?

“Yün bir bere iyi olur,” dedi yaşlı kadın, öğütlerine devam ederek.

Bere. Kırmızı örgü bere. Lumikki, o an adamların onun peşinde olmadıklarını anladı. Kırmızı bereli bir kızın peşindeydiler veya kırmızı berenin sahibinin. Elisa’nın peşindelerdi. Elbette. Bu çok daha anlamlıydı. Ne yazık ki, bu da paranın yanlış bahçeye atılmadığını gösteriyordu. Elisa olduğunu sandıkları bir kızı kovalamaları bunu gösteriyordu.

Lumikki, onun yerine kırmızı bereyi giyip evden çıkan Elisa olsaydı ne olurdu diye düşündü. Birden kafasına dank etmişti. Elisa olsa kaçamazdı. Şu anda çaresiz bir şekilde o minibüste, avcılarının merhametinde tutsak edilmiş durumda olurdu. Lumikki, hemen cep telefonunu çıkarıp Elisa’ya mesaj attı.

Ne olursa olsun, evden çıkma. Kapıları kilitli tut.

Tanımadığın kimseyi eve alma.

2 MART ÇARŞAMBA

Bir zamanlar hiç korkmayan bir kız varmış. Kız düşmekten korkmayan insanlar gibi koşmuş. Küçük, güçlü ve çevik ayaklarıyla taşların, ağaç kütüklerinin üzerinden hızla geçiyormuş. Ayaklarının altındaki yumuşak yosunları, güneşin ısıttığı kumu, dikenli çam iğnelerini ve nemli çimenleri hissediyormuş. Bacaklarının onu nereye isterse oraya götüreceğine inanıyormuş.

Kız aşağılanmayla hiç tanışmamış gibi gülmüş. Kahkahası karnının derinliklerinden geliyormuş. Göğsünü doldurup çağlayarak boğazına akıyor ve dilinin üzerinde köpükcükler oluşturuyormuş. Nihayetinde yerinde duramayan gülüşü ağzından fırlayarak havayla çarpışmış ve oradan da ağaçlardaki elma tomurcuklarında patlamış. Etrafındaki her şeyi ısıtıp aydınlatmış. Onu genellikle hıçkırık tutarmış ama bunun önemi yokmuş; çünkü hıçkırıkları daha fazla kahkaha kovalarmış.

Yeryüzünün kimseye vermediği, kimsenin ihanet etmediği bir güvenle güven duymuş. Baş aşağı sarkar, düşmeyeceğine inanmış. Hatta düşse bile birinin yere çarpmadan onu yakalayacağına. Bir zamanlar korkmayı öğrenen bir kız varmış. Peri masalları böyle başlamaz; daha karanlık başka hikâyeler böyle başlar.

10

Lumikki küçüklüğüne dönmüştü. Dokuz veya on yaşındaydı, belki de on iki. O cehennemde yıllar birbirine geçip bilinmedik kapkara bir kütle gibi ilerleyerek hızla geçmişti. Neyin ne zaman olduğunu, neyin gerçek neyin bir kâbus olduğunu birbirinden ayırt etmek ve hatırlamak imkânsızdı. Ancak tek bir şeyi biliyordu: Asla sebepsiz yere korkmazdı.

Lumikki, iyice büzülüp dinledi. Küçücük yerlere sığmayı kolaylıkla becerirdi. Büfelere, etajerlere sığardı. Dolapların karanlık ve sıkışık köşelerine sığardı. Kendini hiç kimsenin bakmayacağı düz alanlara sığdırırdı. Öyle sessiz olabilirdi ki, normal bir nefes alma bile onun nefes alışının yanında matkap sesi gibi kalırdı.

Burnu aktı. Burnunu çekmek veya koluna silmek için duyduğu karşı konulmaz isteği kontrol ederek öylece kaldı. İnce, neredeyse ip gibi ince sümüğü dudaklarına aktı. Dudaklarını yalamadı. Sümüğü çenesine doğru küçük damlalar halinde akmaya devam etti ve küçük damlacıklar halinde

dizine damladı. Bunun bir önemi yoktu. Kot pantolonu zaten kirliydi. Annesi ne olduğunu merak edecekti. Annesi merak edecekti ama o ağzını sıkı tutacaktı. Bazı şeylerin anlatılmaması daha iyiydi. Bazı şeyler yüksek sesle söylendiklerinde daha kötü bir hal alırlardı. Lumikki dinledi. Yaklaşan ayak seslerini duydu. Sakin kalmak için konsantrasyonunu sağladı. Korkuyu güçlendirirse, sessiz kalmak imkânsız hale gelirdi. Gözlerini kapayıp yeni yağmış ve dokunulmamış karı düşündü. Mavi bir alacakaranlık hayal etti. Karda güzel, tek tip izler bırakarak tavşan gibi sıçradı. Biri diğerinin önünde, iki küçük halka, sonra yan yana iki uzunca iz. İzler sinirlerini yatıştırdı.

Eğer tavşan, karları güvenli bir şekilde koşarak geçebiliyorsa kötü bir şey olamaz.

Gökyüzünde ilk yıldızlar belirirse kötü bir şey olamaz.

Birkaç adım ötede bakımlı bir kulübe varsa ve veranda ışığı patlak bir şekilde yaniyorsa kötü şeyler olamaz.

Lumikki, adımların uzaklaştığını duydu. Biraz daha rahat nefes alıp vermeye başladı. Gizli kalmayı başarmıştı.

Her gün korku dolu yaşamak zorunda kalmamak nasıl bir histi?

Lumikki, bu sefer sıçrayarak uyanmadı. Yavaş yavaş uykudan uyanıklığa geçti, bacaklarının ve kollarının uzadığını, vücudunun çocukluktan genç bir kızinkine dönüştüğünü hissetti. Yılların onu rüyalarındaki Lumikki'den ayırdığını kabullendi. Artık küçük değildi. On yedi yaşındaydı. Ve artık uzun zamandır her gün korku içinde olması gerekmiyordu.

Ne var ki, şu anda yeniden korkuyordu; çünkü gidip başkalarının işlerini kurcalamıştı. Elisa, bütün gece soğukun

her bir gıcirtısında ve tıkirtısında sıçrayarak ve Lumikki'nin rahatlatıcı sözlerini duymayı arzu ederek onu aramıştı. Babası eve geleceğini söylediği halde gelmeyince paniklemişti. Aramaların birinin orta yerinde Elisa aniden irkildi. Hemen ardından Lumikki, Elisa'nın kapıyı arkasından çarptığını ve kilitleyip kapatarak bir yerlere koşturduğunu duydu.

Elisa telefonu tekrar alıp boğuk bir sesle, "Az önce ön kapıya birisi geldi," dedi.

"Peki, sen şu anda neredesin?"

"Kendimi banyoya kilitledim."

Lumikki seslerden o kadarını tahmin etmişti. Belli ki Elisa, nasıl sessiz hareket etmesi gerektiğini bilmiyordu. Bunu hiç öğrenmek zorunda kalmamıştı. Eğer profesyonel bir katil eve zorla girdiyse, çıkardığı sesler onun nerede olduğunu anında belli ederdi. Ayrıca, kilitli bir banyo herhalde saklanılacak en yanlış yerdi. Böylesi televizyon karşısında yenen, mikrodalgada ısıtılmış akşam yemeğine benzerdi. Tek zorluğu hazır yemeğin paketini açmak olurdu, sonra yalayıp yutmak ise kolaydı. Neredeyse ısıtmanıza bile gerek olmazdı.

"Bu kişi her kimse, kapıyı mı zorladı?" diye sordu.

"Hayır, anahtarları vardı."

Lumikki, o anda Elisa'nın bir sonraki cümlesini duymak yerine telefonu kapatıvermek istedi, ne diyeceğini daha ağzını açmadan tahmin edebilirdi.

"Hah! Belki de babamdır. Evet, aşağıdan bana sesleniyor," diye fısıldadı Elisa telefona.

"İyi. Kapatıyorum ben," dedi sertçe Lumikki.

"Kapatma! Yani, yarın geleceğine söz ver önce. Burada yalnız kalamam ve evden de çıkamıyorum."

Elisa'nın sesi şaşırtıcı derecede güçlü çıkmıştı. Lumikki reddetmek istemişti. Hâlâ dışında kalmasının mümkün oldu-

ğu bu karmaşayla ilgisinin kesilmesini istemişti. Onu kovalayanlar onu tam olarak görememişlerdi. Bu işten hâlâ sıyrılabilirdi. Kir ellerine henüz tam anlamıyla bulaşmamıştı. Kan lekeli paralarla dolu bir torbaya her iki eliyle birden yapışan kendisi değildi.

Lumikki, telefonu kapattıktan sonra başını duvarlara vurmak istedi. Gitmiş, Elisa'ya geleceğine dair bir de söz vermişti yine.

Boris Sokolov, parmaklarını bira bardağının kenarına tempo tutar gibi vurdu. İçkinin tadı berbattı. Ruh haline mü-kemmel bir şekilde uyuyordu. Boris, kendisi ve Estonyalılar için bir masa ayarlamıştı. Görünüşe bakılırsa gece vardiyası sonrasında masayı temizlemeye kimse zahmet etmemişti. Onlar niye etsindi ki? Bu da ruh haline uyuyordu.

İşi ellerine yüzlerine bulaştırmışlardı. Her zamanki masalarında oturan Finliler buna "Rus çekmek" derlerdi ve bu kez Boris, buna itiraz edemezdi. Kaçırma planından vazgeçmeleri gerekiyordu. Tek bir şansları vardı ve onu da boşa harcamışlardı. Boris, sadece işi onun halletmesi gerektiğini söyleyen kısa bir telefon mesajı almıştı. Şahsi olarak sorumluluk ondaydı.

Bu adamı hizaya getirecek başka bir yol bulması gerekiyordu.

"Ya Natalia'nın öldüğünü anlamadıysa?" dedi Viivo Tamm, sonra da bardağından iri bir yudum aldı.

"Biliyor olmalı. Paradaki kanın başka kime ait olduğunu sanıyor ki?" diye sordu Boris.

Viivo omuzlarını silkti. Linnart Kask bir şey demedi. Boris, Linnart'ın bazen belli ettiğinden bile daha basit biri olduğundan şüphe ediyordu.

Boris, Viivo'nun söylediklerini düşündü. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Ya polis gerçekten de sevgili Natalia'nın artık bir ceset olduğunu anlamadıysa? Natalia, parayla kaçma planından ona bahsetmemiş olmalıydı. Şu anda polis sadece üzeri kanla kaplı bir tomar parayla baş etmek zorunda kaldığı için rahatsız olabilirdi. Belki de eline geçmediğini iddia etmesinin sebebi buydu.

Boris, polis ve Natalia'nın birbirlerini gerçekten önemsediklerini düşünmüştü. Kadının kaçış planını birlikte hazırladıklarından emindi. Belki de Natalia'nın kendi kararlarını verebilme yeteneğini küçümsemişti. Natalia, kimseye fazla güvenmenin fayda sağlamayacağını ve kimsenin onu kurtarmayacağını nihayet fark etmiş olabilirdi. Boris, bir yere kadar Natalia'nın kararını anlayabiliyordu.

Bunu Natalia'ya asla söylememişti ama zaman zaman onu hiç sahip olmadığı kızı gibi görmüştü. Boris'in bir tarafı Natalia'nın kaçmasına göz yummak istemişti. Gel gör ki, daha fazla göz yumarsa kendisine nasıl bir dert yaratacağını anlamıştı. Natalia'nın karda bir tavşan gibi koşan halini gördüğünde duygularını bastırmak zorunda kalmasının sebebi buydu. Onun sadece sıradan bir baş belası olduğunu düşünmeye zorlamıştı kendini. Ancak o zaman tetiği çekebilmişti.

Ne var ki, Natalia'nın planını polis bile bilmiyor olsa da bu, şu anki problemlerini ortadan kaldırmıyordu. Onları sarsıp çökertmeye çalışıyor olması ve buna hızlı bir çözüm bulmaları gerektiği gerçeğini değiştirmiyordu. Telefonun takvimine göz atmak, Boris'in sinirlerini yatıştırıyordu. Bu, aklına bir fikir getirdi. "Sanırım Natalia, polis memurumuza çok yakında bir parti davetiyesi gönderecek," dedi gülümseyerek.

Estonyalılar şaşırarak ona baktılar. Dangalaklar! Boris, üçlü takımlarındaki tek zeki adam olduğunu hissetti. Tanrıya şükür en zeki olan en iyisiydi. Bardağındaki içkinin çoğunu bırakıp bara giderek duble viski söyledi. Bunu hak etmişti.

Lumikki, girişte duran fazladan iki çift ayakkabıyı gördüğünde neredeyse dönüp gidiyordu. Birisi kırk bir, diğeri de kırk üç numaraydı. Huysuz, Uykucu ve Uyuşuk Kulübü'nün gizli toplantısına katılmayı kabul ettiğini hatırlamıyordu.

"Burada olma nedenimin üzerinden bir kez daha geçelim; çünkü anladığım kadarıyla Tuukka ve Kasper de buradalar," dedi Lumikki, başını eğmiş utanarak ayaklarına bakan Elisa'ya.

Siyah çizgili pembe çoraplar giymiş olan ayaklarına elbette.

"Şey, bak... Bu işin nasıl hallolacağını bilen tek kişi sensin," dedi Elisa.

Tiksindirici derecede tatlı gülümsemenin eşlik ettiği dalkavukluk ve yağcılık kokan ses tonu işe yaramadı. Lumikki, çıkardığı botlarını yeniden giymeye koyuldu.

"Yalnız olduğun ve korktuğun için beni çağırdığını sanıyordum. Hayır, gelmemi talep ettiğin için. Yalnız olamadığın için. Belli ki, artık yalnız da değilsin. Olay kapanmıştır. Artık gidebilirim."

Elisa kapı ile Lumikki'nin arasına geçti. "Şimdi gidemezsin. Tuukka ve Kasper okulda olmadığımı görünce zorla eve girdiler. Migrenim tuttu dediğimde inanmadılar. Bu işten sen olmadan paçayı sıyıramam."

Lumikki, bir süre botlarının bağcıklarıyla oynadı. Artık korkmayacağına dair kendi kendine söz vermişti. Gerçi o

zaman sadece kendisini kastetmişti. Bir başkası için korkabileceği aklına gelmemişti. Şimdi çıkıp kapıyı da arkasından kapasa, her şeyden sıyrılıp çıkabilirdi. Ancak korkudan sıyrılmış olmazdı. Elisa'nın aramalarını ve mesajlarını cevapsız bırakırdı. Numarayı bloke bile edebilirdi. Okulda da Elisa'dan kaçırdı. Ona yokmuş gibi davranabilirdi.

Ancak düşünmekten kendini alamadı. Elisa'ya ne olacağına ve Lumikki'yi kovalayan adamların nihayetinde onu yakalayabileceklerine kafa yormadan edemedi. Elisa için korkuyordu ama korkmak da istemiyordu. Lumikki, dizlerine kadar çamura batmış olduğunu biliyordu. Beline veya boyuna kadar batması da an meselesiydi. Suyu ısınmıştı. Özgür değildi. Lumikki bundan nefret etse de bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

Derin derin iç çekerek botlarını çıkarmaya koyuldu.

"Kalıyorum ama bilesin ki, eğer Tuukka her zamanki zor-baca numaralarına devam ederse, o saniye polisi arar ve hepinizi kurtlara atarım."

Elisa coşkuyla ellerini çırpı. Lumikki, kendi ölüm fermasını da hazırlasa iyi olurdu.

“Dün gece babandan bir şeyler öğrenebildin mi?” diye sordu Tuukka. O sırada Elisa onlar için büyük bardaklarda kola getiriyordu. Kasper, kendisinininkine bir şeyler de katmasını istemişti ama Elisa’nın ifadesini görünce yüzündeki sırıtış kaybolmuştu.

Lumikki, Tuukka’ya bir bakış attı. Elisa, çocuklara her şeyi anlatmış olmalıydı. Boşboğaz. Belki de böylesi daha iyiydi. Hepsi aynı yöne bakıyorlarsa konuşmak daha kolay olurdu.

“Kafam doğru dürüst çalışmıyordu, Lumikki’yi takip eden adamları düşündükçe çıldırıyordum. Yani, onu ben sanıp takip etmelerini kastediyorum. Benim durumumda gizli bir sorgulamanın üstesinden gelmek bir yana, çenemi kapalı tutabildiğim için şanslı sayılırım.”

Elisa, kola bardaklarının olduğu tepsiyi oturma odasındaki masaya bıraktı. Buz küpleri birbirine çarpıp şingırdadı.

Bir gün öncekinden de yorgun görünüyordu. Gözlerinin etrafındaki halkaların renkleri daha da koyulaşmıştı, saçını yıkamamıştı ve makyaj yapmamıştı. Şık oturma odasının ham keten kumaşında bir kir, Boknäs ve Artek tasarım mobilyalardan birindeki leke gibi duruyordu. Tavandan laminat tavanın ince şeritlerinden yapılma soğan biçiminde bir lamba sarkıyordu. İskandinav çizgiler, şık bir sadelik.

Lumikki, bir polis memurunun ve bir kozmetik satış temsilcisinin maaşlarıyla bunları nasıl ödeyebildiğini merak ederken buldu kendini. Polis teşkilatında kimsenin büyük para kaldırdığını veya Elisa'nın annesinin maaşının astronomik rakamlardan oluştuğunu zannetmiyordu. Peki ya bir miras? Belki. Kan lekeli bir tomar parayla ilgisi vardı belki de.

"Tamam. Bir sonraki adım olarak annenin ve babanın bilgisayarlarını kontrol edelim," dedi Kasper, küçük çapta açık-göz bir mafyanın özgüveniyle.

"Annem bilgisayarını yanında götürdü ama babamınki şuradaki ofisinde. Yine de bilemiyorum..." Elisa daha sözünü bitirmemişti ki, Kasper ofis kapısına doğru seğirtti.

"Ben bilgisayarı kontrol ederim. Siz de dosyalara falan bir göz atın," dedi.

Lumikki, Tuukka ve Elisa onun arkasından ofise girdiler.

"Bu biraz kanuna aykırı değil mi?" diye sordu Elisa, babasının masasının çekmecelerine aceleyle göz atarken.

"Kanuna uymamanın daha önce senin için bir engel oluşturduğunu hatırlamıyorum," dedi Tuukka gülererek.

Elisa iç çekti. "Belki de oluşturmali."

Lumikki aynı fikirdeydi ama bunu ifade etmedi. Bunun yerine başka bir endişesini dile getirdi.

"Babanın işi hakkında burada bir şey bulamayız. Eve getirdiği evrakla ilgili çok katı kurallar vardır. Belki de hiç getir-

miyordur. Bilgisayar ise evde kullanmak için. İşle ilgili bilgiler iş bilgisayarında olmalı.”

“Doğru. Nasıl oldu da bunu hatırlayamadım?”

“Yine de bakalım,” diye üsteledi Tuukka. “İşte işlediği suçlarla ilgili herhangi bir şeyi tutmuş olmasının imkânı yok. Orası gammazcılarla doludur.”

Tuukka, Elisa’nın sert bakışı üzerine gülümsemekten vazgeçti, sadece ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldığıyla kaldı. Sessizlik içinde aramaya devam ettiler ama araştırma sonuçsuz kaldı. Aramaları, ofis vergi iadelerini, sigorta poliçelerini ve faturalarını temiz bir şekilde bilgisayarda düzenlemiş titiz bir babadan başka hiçbir şeyi ortaya çıkarmamıştı.

“Porno sitesine bile girmemiş,” diye söylendi Kasper, sinirli bir şekilde.

“İğrenç! Elbette girmemiştir.” Elisa bunları söylerken tiksineyle karışık titredi.

“Ama sen giriyorsun,” diyerek kıs kıs güldü Tuukka. “Bunu bilecek kadar bilgisayarını karıştırmışlığım var.”

“Belki, bir kere falan, bir arkadaşım bir link falan göndermişti, hiç düşünmeden girmiştim,” dedi Elisa.

Lumikki, üçlünün anlamsız muhabbetini dinlemeye dayanamıyordu. Onu en çok rahatsız eden de Elisa’nın, erkekler yanında olduğunda tizleşen sesi ve gittikçe salaklaşan yorumlarıydı. Lumikki, bu durumdan haberdardı. Bütün ortaokul boyunca bunun kök salışını hayretler içinde izlemişti. Kızların bazıları altıncı sınıf ile yedinci sınıfın arasındaki yaz tatilinden döndüklerinde, beyinlerini gölün tekine düşürmüş gibi hareket etmeye başlamışlardı. Gayet zeki olan kızlar aniden basit bir matematik problemini çözemez veya yüz metrelilik mesafeyi bile “Ölüyorum!” diye sızlanmadan koşamaz olmuşlardı.

Bütün gün boyunca bazen heyecanlı bazen âciz numarası yaparak "Cidden ölüyorum!" diye tekrar tekrar ciyaklayıp duruyorlardı. Gözlerini boyayıp sakız patlatıyorlardı. Kızların bu saçma sapan davranışları erkekler için yaptıklarını çözmek, Lumikki'nin biraz vaktini almıştı. Davranışları, küçük, şirin ve zararsız olduklarının bir göstergesiydi. Ve kimi erkekler için gerçek anlamda seksi olduklarının da... Okulun en yakışıklı çocukları kendilerini daha zeki ve daha güçlü hissedebilsinler diye kendilerini küçültmüş ve aptalı oynar hale gelmişlerdi. Lumikki, bu davranış şeklinin ötesini neden göremediklerini daima merak etmişti. Kızlar, erkekler kendilerini üstün hissedebilsin diye rol yapmaları gerekmesini onur kırıcı bulmuyorlar mıydı? Bazıları maskenin ardını görebilmişti ama zaten gösteri onları hedef almıyordu. Onlar seksi olamayacak kadar zekiydiler.

Zekâ nedense ortaokulda seksi bir şey değildi. Seksi olmak istiyorsanız, zeki olmaktan bulaşıcı hastalıktan kaçır gibi kaçmanız gerekiyordu. Zekilik, çirkinlik kadar olmasa da sıkıcılık ve sinir bozuculukla eşanlamlıydı, en azından hakında konuşulacak bir şey değildi.

Lumikki, bunların ortaokuldan sonra değişeceğini düşünmüştü. Kısmen değişmişti, kısmen de değişmemişti. Şimdi gerçekten başarılı kadınların bile yanlarında erkek olduğunda aptalı oynadıklarını görüyordu. Bunları izlemek bile utanç vericiydi. Elisa'nın bir ayağının hâlâ ortaokulda sıkışmış kaldığını ve bu davranışın daha derinde yatan bir karakter özelliği veya sabitleşmiş bir davranış şekli değil, bunun sonucu olduğunu umdu.

"Ben de bilgisayara bir göz atayım," dedi Lumikki, Kasper'e.

Kasper şüpheyle ona baktı. "Orada bir şey yok," diye karşılık verdi.

"Ben yine de bir bakayım," diye üsteledi Lumikki, sakın bir şekilde. "Bazen makineler görüldüğünden daha fazla şeyi yutarlar."

"Ooo, demek bizim süper dedektif aynı zamanda bir bilgisayar dâhisi de," dedi Tuukka alay ederek.

"Evet. Hercule Poirot ve Lisbeth Salander'ın gizli aşk çocuklarıyım," diye cevap verdi Lumikki, yüzünde en ufak bir tereddüt ifadesi olmadan ve Kasper'in az önce boşalttığı yere, bilgisayarın karşısına geçti.

Üçlü, arkasında durmuş onu izliyordu. Lumikki buna sinir olurdu.

"Öyleyse sen Lumikki Poisander misin?" diye sordu Kasper, şakayı devam ettirmeye çalışarak.

Kimse gülmedi.

"Lumikki, Lumikki."

Kasper ismin her bir hecesini yayarak eğleniyordu.

"Bir takma adın olmalı," dedi sonunda.

"Hayır, yok," diye cevap verdi Lumikki, arkasını dönmeden.

"Lumi olabilir mi?"

"Hayır."

"Mikki?"

"Sence?"

"Tamam, bu değildir. Belki Pamuk Prenses olabilir mi?"

Lumikki, sandalyeyi öyle ani bir şekilde geriye itti ki, sandalyenin arkası Kasper'e çarpıp kendi etrafında döndü.

"Ah! Dikkat etsene." Kasper sinirli bir şekilde dizini ovaladı.

SALLA SIMUKKA

“Sakin ol. Bu biraz daha sürebilir,” dedi Lumikki, Elisa’ya anlamlı bir bakış atarak.

Tanrıya şükür bu kız bazen beynini kullanıyordu.

“Hadi, oturma odasına gidip kolalarımızı bitirelim,” dedi Elisa.

“Bir şey bulursan seslen.”

Lumikki, başını sallayıp monitöre geri döndü. Bir saniye sonra kapının kapandığını duydu. Yaşasın sessizlik. Hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Sessizlik uzun sürmeyecekti.

12

Terho Väisänen yakalarını yukarı kaldırıp kız kardeşinin ördüğü atkıyla ağzını kapattı. Soğuk dışarı çıktığı anda keskin pençeleriyle derisini tırmaladı. Pyynikki'ye arabayla gidebilirdi ama sonuç olarak yürümekte karar kıldı. Belki soğuk hava kabul edilemez derecede uyuşuk olan beynini canlandırırdı.

İki soru Terho'yu rahatsız ediyordu.

Parası neredeydi?

Natalia neredeydi?

Ayrıca, bu soruların önem sırası böyle miydi? Elbette değildi ama bazen günlerce, hatta haftalarca Natalia'nın sesi çıkmazdı. Her zaman Terho'nun telefonlarına ve mesajlarına cevap verecek vakti olmazdı. Buna alışkındı. O yüzden sesinin çıkmaması henüz bir anlama gelmiyordu. Ne var ki, parayı sormak için aradığında Boris Sokolov, Terho'yu boğazlamak için neredeyse telefonun içinden çıkıverecekti. Sokolov paranın teslim edildiğini söylemişti. Ancak edilmemişti.

Ya Sokolov yalan söylüyordu ya da Estonyalılar Sokolov'a yalan söylüyorlardı. İkinci ihtimal daha akla yatkındı. Aslına bakılırsa, Terho birileri elini kurabiye kavanozuna sokmadan ve hızlı bir hamlede bulunmadan bu kadar uzun süre dayanmalarına şaşmıştı. Sokolov'un vefasızlıkla nasıl baş ettiğini gördükten sonra bu cezayı Estonyalıların hanesine yazmıştı. Sokolov'un adalet usulünü tecrübe etmek istemezdi. Ve Sokolov emirleri üstten alıyordu. Güç hiyerarşisi ve korku herkesi hizada tutmuştu. Şimdi hariç. Birileri kendine biraz ekstra almak istemişti.

Terho, şimdiye kadar iyi çalışmış böyle bir sistemin şu anda bozuluyor olması düşüncesinden nefret ediyordu. Kendine düşeni sorgulamadan yapmıştı. Başından beri para için bu isteydi ve hâlâ buna ihtiyacı vardı. Para akışı durursa, seçenekleri sınırlı olurdu. Yapması gerektiğini bildiği halde, gelecek için kendisine güvenli bir liman inşa etmemişti. Biriktirdiği miktar son derece azdı. Elbette her zaman Sokolov'u ve şirketi intikam için yakabilirdi ama bu da boğazına kadar batmadan mümkün olmazdı. Kendisine kalan tek şey dumanı tüten bir enkaz olurdu. Bunun olmasına izin veremezdi.

Çünkü Sokolov'la olan pazarlıklar bir yere varmamıştı, doğrudan Kutup Ayısı'yla bir anlaşmaya varmayı denemek zorunda kalırdı. Bu da kolay olmazdı. Kutup Ayısı, kendi kurallarını koyardı ve oyunun gidişatını beğenmezse, sadece diğer oyuncuların işini bitirmekle yetinirdi.

Terho, Tampere Çevre Yolu boyunca yürüdü ve bu işe karıştığı için kendisine lanet etti. Sadece suç değildi, aynı zamanda ahlaki olarak da yanlıştı. Ailenin geri kalan fertleri uyurken pencereden dışarı bakıp anlaşmanın iyi yanları olduğuna dair bahaneler bularak onca gece geçirmiş olsa da bu

böyleydi. Polis için de, halk için de. Sokolov'dan bazı dağıtıcı ve kaçakçıların yakalanmasında polise yardım ettiği bilgisini almıştı. Tampere yeraltı dünyasını öyle bir temizlemişlerdi ki, Terho'nun birimi hükümetin en üst kademelerinden takdir almıştı. Terho, komşu evlerin sabah mahmurluklarından uyanışını seyrederken bunu hatırladı. Yavaşça yükselen güneş, kendi kendini aldatışıyla dalga geçiyordu sanki. Bakışlarını güneşten kaçırmak zorunda kaldı, kahvesine biraz daha süt ekleyip kendisine yalan söylemeye devam ederek başka tarafa baktı.

Yıllar önce o zamanlar, o teklifi kabul etmek en uygun seçenek gibi görünmüştü. Kumar borçları ve ödenmemiş krediler batağında yüzüyordu. Terho, aşağı doğru giden kumar girdabının çıkmazına sürüklenmişti. İlk başlarda kumar, zor bir işgününün ardından rahatlamak ve kafasını dağıtmak için kolay bir yoldu, ancak yavaş yavaş tam bir bağımlılık olmaya başlamıştı. Çevrimiçi kumar oynamak çok daha kolaydı. Ayrıca para için oynaması gerektiğinden kendisini çok daha fazla hissettiriyordu, böylece ihtiyacı olan adrenalin yüklemesini elde edebiliyordu. Bir de evde pahalı zevkleri olan bir karısı vardı ve Terho, ona dünyanın sunabileceğinin en iyisini vermek istiyordu. Ve elbette mümkün olduğunu hayal edebileceğinden çok daha fazla sevdiği biricik kızına.

Aynı zamanda bu Elisa içindi. Yaptığı her şey aynı zamanda onun içindi. Evinden veya kıyafetlerinden asla utanç duymamalıydı, istedikleri şeyleri elde edebileceklerinden asla kuşku duymamalıydılar. Terho, çocukluğunda ve gençliğinde pazardan alınmış bir kot pantolonun yeni olduğu veya kuzeninden kalma bir paltonun yurtdışı gezisi sırasında satın alındığı gibi şeyler için sık sık yalan söylemek zorunda kalmıştı.

Babası, gelirlerinin neredeyse tamamını içkiye yatırıyor. Terho bundan öylesine utanmıştı ki, alkol denen öldürücü uyuşturucuyu ilgili yapabileceği bir şey de olmadığından, içkiye tövbe etmiş ve narkotiğe katılmaya karar vermişti.

Yine de belli ki, bağımlılık eğilimi babadan oğula geçmişti. Hızlı ve fazla düşünmeden yapılan bir şeyin keyfini çıkarmaya olan ihtiyaç. Ancak Terho, daima kumarın ailesiyle arasına girmemesine dikkat etmişti. Bu onun özel ve şahsi ayıbıydı. En bağımlı olduğu zamanlara oranla azaltmayı bile başarmıştı ama bu, düzenli dozda bir ayarlama olmadan idare edebildiği anlamına gelmiyordu.

Terho'nun, geçmiş yıllarda Sokolov'la işbirliği yapmasının nedenlerinden biri de Natalia'ydı. Natalia, ondan çok daha genç olmasına rağmen, ona bir yeniyetme gibi delice ve ümitsizce âşıktı. Başından beri bunun ümitsiz, çılgınca ve tehlikeli bir şey olduğunun farkındaydı; ne var ki onun o çok fazla şey görüp geçirmiş olduğu asla tahmin edilemeyecek kocaman, masum gözlerine ve gülümsemesine asla karşı koyamıyordu. Bir an gelecek ve Natalia'yla olan beraberliğinden, ipeksi teninden ve yanaklarındaki gamzelerden vazgeçmek zorunda kalacağı gerçeği için çoktan yas tutmaya başlamıştı. Bu kaçınılmazdı. Terho evliliği, ailesi ve nihayetinde kariyerinden feragat etmediği sürece bu ilişki devam edemezdi. En zayıf anlarında ona karısını bırakacağını ve birlikte yeni bir hayata başlayacaklarını söylemiş olsa da buna hazır değildi. Âşık bir adamın asla tutmayacağı sözler. Natalia bunu gayet iyi anlıyordu. Genç ve zeki bir kadındı, görüldüğünden daha da zekiydi.

Ancak Terho, olayları onun için düzene sokmak arzusundaydı. Ona en azından bu kadarını borçluydu. Natalia'nın

daha iyi bir hayata sahip olup Sokolov için çalışmak zorunda kalmamasını arzu ediyordu. Terho, henüz bunu nasıl çözeceğini bilmiyordu ama aklına bir şeyler geleceğine inanıyordu. Sırf Estonyalılar fazlasıyla beceriksizler diye şu anda her şeyin dağılmamasının gerekliliği biraz da bundandı.

Terho'yu, arabayı almadığına pişman eden ve temas ettiği yerde acı veren soğuk bir rüzgâr gölden parka doğru esiyordu. Haglöfs paltosunun son model teknolojisi bile bu soğuk kış havasına uygun düşmüyordu.

Ertelenen bir toplantı ona fazladan bir saat vermişti. Bu bir saati eve uğrayıp kendisine ve migreni tutan veya sadece tembellikle boğuşan Elisa'ya öğle yemeği hazırlamak üzere kullanmaya karar vermişti. Terho bunu kabullenmeliydi. Kızı popülerdi ve onun için hayattaki en önemli şeydi; fakat Noel ışıklarının içindeki en parlak sayılmazdı. Belki de lise onun için doğru yer değildi. Terho, planını değerlendirdi.

Kutup Ayısı'yla irtibata geçmesi gerekecekti. Tek yol e-posta göndermekti ve bunu da ev bilgisayarından yapması gerekiyordu; çünkü iş bilgisayarı veya telefondan gönderme riskini göze alamazdı.

Aynı zamanda Natalia'ya da bir e-posta gönderip neden sesinin çıkmadığını öğrenebilirdi. Onu çok özlemişti. Duyduğu özlem kemiklerini soğuk rüzgârdan bile daha fazla sızlatıyordu.

Kahverengi gözler. Dipleri koyu, platin rengi saçlar. Saçında yer yer açık renk şeritler. İncecik alınmış kaşlar. Sonradan şişirilmiş veya doğuştan dolgun dudaklar.

Yaş: On yedi ile yirmi beş arası olabilir mi?

Fotoğraflarının çoğunda dudakları hafif aralık, ciddi şekilde poz verirdi. Ancak bir fotoğrafında derin gamzelerini ortaya çıkaracak şekilde gülümsüyordu. Gülümsediğinde daha genç ve içten görünüyordu. Aynı fotoğrafta Elisa'yla hemen hemen aynı burna sahip, orta yaşlı bir adam vardı. Kadın pahalıyım diye bağırın giysiler giymişti. Bir de gülüşüp öpüşen çiftin kendilerini muhtemelen telefon kamerasıyla çektikleri yakın çekim bir fotoğraf vardı. Belirgin bir şekilde mutlu görünüyordular.

Lumikki, bilgisayarda nispeten ilkel bir şekilde gizlenmiş fotoğraflara bakarken, kendini röntgenci gibi hissetti. Onları bulmadan önce, isimsiz bir e-posta hesabı için bir kullanıcı adı ve şifre saptamıştı. Ancak posta dosyaları boştu. Elisa'nın babası onu kullanmıyordu veya her e-postayı okuduktan sonra siliyordu.

"Elisa!" diye seslendi Lumikki.

Elisa kapıya geldi. Çok şükür, Tuukka ve Kasper oturma odasında kalıp Wii oynayarak kendilerini eğlendirmeye karar vermişlerdi.

"Kapıyı kapatır mısın lütfen?" diye rica etti Lumikki ve Elisa da bu ricasını yerine getirdi. Sonra Lumikki devam etti.

"Bu fotoğraflardaki kadının annen olmadığını tahmin ediyorum."

13

Elisa, kollarını kendine doladı. Birdenbire üşümüştü. Fotoğrafları görmemek için gözlerini kapamak istiyordu ama bunun bile faydası olmuyordu. Çoktan beynine kazınmıştı ve o gece gözlerini kapayıp uyumaya çalıştığında, zihnindeki filmin görüntüleri hâlâ akıyordu.

Babası bunu ona nasıl yapabilmişti? Ve annesine?

Elisa aptal değildi. Anne ve babasının ilişkilerinin uzun zamandır duygusal anlamda iyi gitmediğini, alışkanlık ve şartlar nedeniyle bir arada kaldıklarını biliyordu. Yine de babasının annesini aldattığını düşünmek, tasavvur bile edilemez bir şeydi. Babası böyle biri değildi. Babası dürüst, onurlu ve güvenilir bir adamdı. Babası başka birisiyle bir şey yaşamadan önce boşanmayı seçecek türden adamlardanı. Elisa'nın pek de emin olmadığı kişi aslında annesiydi. Seyahatleri sırasında gecelerini yalnız geçirmediğini öğrense pek de şaşırmazdı. Bu, akla yakın olmasa da olabilecek bir şeydi.

Babacığı Elisa'dan biraz daha büyük bir kadınlaydı. Bu gerçek midesini bulandırmaya yetiyordu. İlişkiden bile beter olan ise gizliliği ve içinde barındırdığı yalandı, güvensizlikti. Elbette eğer gerçek bir ilişkiyse. Belki de sadece... ama o zaman babası fotoğrafları neden bilgisayarında tutmuştu? Bir anlamları olmalıydı; çünkü belli ki onlara tekrar bakmak istemişti.

"Belki..."

Elisa, Lumikki'nin sesini sanki bir hayalin içinden geliyormuş gibi duydu. Ya bu bir rüyaysa ve birazdan uyanacaksa... Hemen... Şimdi! Birden kapı çat diye açıldı; Tuukka ve Kasper içeriye daldılar.

"Kız mevzuları mı konuşuluyor bakayım burada? Yoksa bizim bilgisayar dâhisi bir şeyler mi buldu? Bravo!"

Elisa, Kasper ve Tuukka arkasında durmuş resimlere bakarken, Lumikki kendini bir garip hissetti. En kötüsü de arkasını bile dönmesine gerek kalmadan Elisa'nın utancını hissedebilmesiydi.

"Belki de o sadece... yani, belki babam yalnızca..." diyebilirdi. Çaresizlik içinde söz konusu duruma bir açıklama getirmeye çalışıyordu.

"Kabul et," dedi Kasper. "Baban genç bir pilici götürüyor."

Hepsinin düşüncelerine tercüman olmuştu. Belki kelime kelime değil ama içerik aynıydı.

"Bu resimlerin başka bir açıklaması olmalı," dedi Elisa zayıfça.

Lumikki, Elisa'nın sesinden Kasper'in haklı olduğunu bildiğini anladı.

"Bunun o parayla ilgili bir şey olduğuna bahse girerim," dedi Tuukka. "Bir seferde bu türden iki sır rastlantı olamaz."

"Ama nasıl?" diye sordu Elisa.

"Sizce de Ruslara benzemiyor mu?" diye sordu Kasper.
"Belki de bir oros... pardon, fahişedir. Belki de baban bir tür seks işine bulaşmıştır."

Elisa başını salladı. Lumikki ona baktı ve gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu anladı.

"Veya belki de..." Tuukka bir tahminde bulunmayı dene-yecekti.

Ancak tam o sırada bilgisayar yeni bir e-postanın geldiğini haber verdi. Lumikki, ilginç bir şey gelecek olursa diye, isimsiz e-posta hesabını tarayıcıda açık bırakmıştı.

Tam isabet.

Gönderen kişi de isimsiz bir e-posta hesabı kullanıyordu. Dosya aracı "Güzelgül" ve alan adı da fazla bir şey söylemi-yordu. Lumikki, mesajı yüksek sesle okudu.

Aşkım,

Bir başka posta adresi oluşturmak zorunda kaldım. Sadece ted-bir amaçlı. Kutup Ayısı cuma günü bir parti veriyor. Senin de orada olmanı istiyor. Ben de öyle. Saat akşam sekizde, siyah bir araba seni alacak. Konsept peri masalı olduğundan ve senin de sevdiğini bildi-ğimden, ben Karlar Kraliçesi kostümü giyip gideceğim. Sana söyle-mem gereken önemli bir şey var.

Öpüyorum, N

Not: Lütfen her zamanki gibi okuduktan sonra bu mesajı sil. Çok çok dikkatli olmalıyız.

Tuukka, Kasper ve Elisa birbirlerine bakakaldılar.

"Bu da ne demek şimdi?" diye sordu Elisa.

“Kutup Ayısı, Kutup Ayısı...” diye tekrarladı Kasper. “Aman Tanrım, Kutup Ayısı! Baban az önce Kutup Ayısı’nın partilerinden birine davet edildi.”

“Nerede? Kimin partisi?”

“Kutup Ayısı’nın!” Kasper neredeyse haykırmıştı. “O bir efsanedir. Yani, ben de onun neredeyse herkesin saygı duyduğu süper bir kodaman olduğundan fazlasını bilmiyorum. Onun birçok yasal ve yasal olmayan iş yaptığını, neredeyse hiç kimsenin onu görmediğini duydum. Partileri hakkında delice söylentiler dolaşıyor. Belli ki deli bir malikâne veya şatosu falan var ve bu tür sıra dışı eğlenceler düzenliyor. Herkes gidiyor. Yani zengin ve önemli olan herkes demek istedim.”

“Bu Kutup Ayısı denen adamın gerçek ismi ne?” diye sordu Lumikki.

Kasper şaşırarak ona baktı. “Ben nereden bileyim? Böyle bir şeyi bilmek için işin içinde olan biri olmak lazım.”

“Bir tür çete lideri falan mı?” Elisa içgüdüsel olarak alçak sesle konuşmaya başlamıştı.

Kasper kollarını iki yana açtı. “Yani, polislerin işlerinin hepsinden haberdar olmasını isteyeceğini sanmam. Aslında bilemiyorum. Ancak o kadar zengin ve akıllı ki, asla yakalanmıyor. Kiri kendi eline bulaştırmıyor.”

“Bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?” diye sordu Tuukka.

Kasper’in dudakları memnun bir gülümsemeyle büküldü. Lumikki, Kasper’in onlardan bir adım ötede olduğunu düşündüğünü hissetti.

“Kaynaklarım var. Sokakta fazla vakit geçiriyorsan, bir şeyler de duyuyorsun. Daha fazla bir şey sorma. Size hap buluyorum, bilgi sağlıyorum. Bu kadarını bilmeniz yeterli.”

Diğerleri konuşadursun, Lumikki e-postayı kelime kelime bir kâğıda kopya edip pantolonunun cebine soktu.

“Her ne olursa olsun, bu postayı çöp kutusuna atmalıyız,” dedi. “Maalesef açıldığı belli oluyor, baban bunu gördüğünde okunduğunu anlayacaktır.”

Lumikki mesajı silmeye hazırlandı.

Terho Väisänen’in eldiveni, rüzgârı kesen kumaştan ve soğuğu izole eden katmanlardan oluşmasına rağmen elleri donuyordu. Ön kapının kilidini açabilmek için eklemlerini gevşetmeye çalıştı.

Geçen aralık ayını anımsadı. Kar öyle hafif yağıyordu ki, yağdığı hissedilmiyordu bile, hava ise sıfırın sadece birkaç derece altındaydı. Natalia’yla birlikte Tampella’daki bir ışık heykelinin önünde duruyorlardı. Heykel, Natalia’nın yüzüne onu gerçekdışı gibi gösteren mavi bir ışık saçıyordu.

Kahve içmek için henüz gelmişlerdi. Nehirdeki yeni site nispeten güvenli sayılırdı. Orada tanıdığı kimse oturmuyordu. Karısının veya Elisa’nın gelmesi için de bir sebep yoktu. Ortalıkta sadece orada yaşayanlar olmalıydı; çünkü merkezi bir yer değildi. İnsanları oraya çekecek bir mağaza veya restoran da yoktu. Kafe site sakinlerinin bıraktığı paralarla varlığını güçbela koruyordu. Tampella’da birlikte görünmeye cesaret etmişlerdi. Ancak yine de riskliydi.

Bazen risk almak gerekirdi. Ayrıca yakalanma korkusu heyecanı artırıyordu. Elbette bir arkadaşı veya arkadaşının arkadaşı onları birlikte görürse diye, Terho’nun göstermelik hikâyesi hazırды. Daima iş bahanesinden faydalanabilir, istihbarat toplama ve gizliliğin önemini bahane edebilirdi. Onları Natalia’nın kendisine bilgi taşıdığına ama daha fazlasını

açıklayamayacağına inandırabilirdi. Gizli kapaklı işler. Terho, göstermelik hikâyesini henüz kullanmak zorunda kalmadığı için rahattı.

Natalia, eldivenlerini giymeyi unutmuştu. Küçük ellerine hohlayıp duruyordu. Terho, onun ellerini ısıtmak için kendininkilerin arasına almıştı. Natalia gülümsedi. Saçlarına kar taneleri kondu. Heykelin mavi ışığını da yansıtıyorlardı. Natalia'nın üzerinde beyaz bir manto ve ayağında beyaz çizmeler vardı. Her zamankinden de güzel görünüyordu.

"Kar kraliçem benim," diye fısıldadı Terho kulağına.

Aniden Natalia'nın her yerini ısıtmayı, sıcak avuç içlerini soğuk tenine bastırıp her bir kar tanesini eritmeyi arzuladı.

"Gidelim," dedi boğuk bir sesle ve adımlarını hızlandırıp Natalia'yı kendine çekti. Beş dakika geçmemişti ki, Tammer Otelinin resepsiyonuna ulaştılar. Bir oda tuttular. Çabucak karısını arayıp gece geç vakte kadar çalışacağını haber verdi. Sonra Natalia'nın yanına döndü, Natalia, otelin sarı ışığında artık peri masallarından fırlamış bir yaratığa benzemiyordu. Gerçi bunun pek de önemi yoktu. Akıldaki görüntü çoktan arzularını tetiklemişti. Natalia'yı kendisine çekip gözlerini kapadı.

Terho Väisänen şimdiki zamana döndü, beceriksizce anahtarıyla oynayıp bir sürü küfür savurdu.

Sesleri ilk duyan Lumikki olmuştu.

Kısık bir sesle konuştu: "Birisi geliyor."

Elisa sışradı.

"Seni kovalayan adamlar! Katiller!"

Lumikki, eliyle Elisa'nın ağzına bir tokat atarak kapama isteğini zor bastırdı. Kendini koruma duygusu gerçekten bu

denli az gelişmiş olabilir miydi? Pembe ve siyah bir odada yaşamak beynini salamura edip düşünme yeteneğini mi yok ediyordu?

“Sakin olup sessiz kalalım. Belli ki, gelen her kimse anah-tarları var. Bence gelen baban. Önemli olan fazla ses çıkarma-yıp burada olduğumuzu belli etmemek.”

Lumikki bir taraftan konuşurken, diğer yandan sakın bir şekilde e-posta mesajını sildi, oturumu kapattı, gizli fotoğraf dosyasını ve tarayıcı penceresini de kapayarak bilgisayarın kapama düğmesine bastı. Her bir adım Lumikki'ye kahredi-ci derecede uzun zaman alıyor gibi gelmişti. Gerçekte sadece kendisine öyle geldiğini de biliyordu. Aslında her şey saniye-ler içinde hallolmuştu.

Kaldı ki, kapıdaki kişinin kilidi çevirip kapıyı açması da sadece saniyeler sürmüştü.

“Gidin. Yukarı kata.”

Lumikki, komutunu mümkün olduğunca sessiz bir şe-kilde vermişti; fakat bu kadarı bile Elisa, Tuukka ve Kasper'i ikna etmeye yetmişti, üçlü çalışma odasının kapısından ses-sizce sıvışıp aceleyle merdivenlere yöneldi. Muhtemelen ses-siz olduklarını sanıyorlardı ama Lumikki'ye kalırsa çıkışları bir aslan kükremesi işitmiş antilop sürüsü gibiydi.

Kapan artık, kapan.

Bilgisayar uzun süredir “Kapanıyor...” ekranında kal-muştu. Lumikki, makinenin kendi dizüstü bilgisayarıyla aynı problemi yaşadığını düşündü, bazen belli bir sebep olmaksı-zın kapanmayı reddediyordu.

Kapının açıldığını duydu. Çok şükür ön kapıdan çalışma odası hemen görünmüyordu. Birisi uzun adımlar atarak eve girdi. Bir adam.

Lumikki, nefesini kontrol ederek nabzını kontrol altında tutmaya çalıştı. Sonra bilgisayarın kasasının düğmesine sağ elinin işaretparmağını sertçe koyup basılı tuttu. Gelecek sefer yeniden başlatıldığında, bilgisayar son seferinde düzgün bir şekilde kapatılmadığına dair uyarı verebilir ve Elisa'nın babasının kuşgulanmasına sebep olabilirdi; fakat bu riski göze almak tek seçenektir. Büyük ihtimalle herkes gibi yapıp bilgisayarın niçin çöktüğünü merak edecekti ama sonra omzunu silkip yakın bir zamanda yeni bir bilgisayar almayı düşünecekti.

Kapan artık.

Ekran karardı.

“Elisa! Öğle yemeği için eve gelmekte karar kıldım! Yemek hazırlayacağım,” diye bağırdı merdivenlerden yukarıya doğru.

Güzel. Lumikki haklı çıkmıştı.

Çalışma odasında sessizce gizlendi ve Elisa'nın babasının ilk olarak oraya gelmemesini diledi. Üzerindekileri çıkardığını duyabiliyordu. Sonra adımları çalışma odasına yaklaştı. Ve geçip gitti. Tam mutfağa doğru devam ederken, fikir değiştirip odaya daldı. Lumikki nefesini tuttu. Donup kalmıştı. Sessiz ve kokusuzdu, yaşamıyordu.

Oturma. Lumikki, sandalyenin hâlâ sıcaklığını koruyabilir olabileceğini tahmin edebiliyordu. Elisa'nın babası sandalyeye oturmamıştı. Masanın yanında ayakta durarak e-postaları kontrol etti. Lumikki hâlâ nefesini tutuyordu. Nefesini en azından iki dakika tutarak sakin kalabileceğini biliyordu. Elisa'nın babası muhtemelen içlerinde fatura olan birkaç zarfı masanın bir köşesine atıp çıktı ve mutfağa yöneldi.

"Ne istiyorsun? Makarna yapayım mı? Veya sevdiğin şu körili tavuk çorbasından? Dışarıdaki soğuktan sonra sıcak bir şeylere ihtiyacım var."

Lumikki, onun buzdolabının kapağını açtığını duydu. Şimdi de Lumikki, kapının arkasından çıkıp hızını artırmak için iki adım atarak neredeyse doğal olmayan bir şekilde pürüzsüz olan zeminde çoraplarıyla yukarı çıkan merdivenlere doğru kaydı. Sonra da mümkün olduğu kadar sessiz bir şekilde aslanın kovaladığı antilop sürüsünün yanına çıktı. Elisa'nın odasına öyle göze çarpmadan girdi ki, içeride bekleyen üçlüyü yerlerinden sıçratmayı başardı.

"Tanrım, senin yüzünden neredeyse kalp krizi geçirecektim," dedi Elisa. "Dolaba gir."

"Neden?"

Lumikki, Elisa'nın düşünce zincirini anlayamadı. Tuukka ve Kasper saklanmaya hiç niyetleri olmadan, mutlu bir halde kanepeye yayılmışlardı.

Ağır adımların merdivenlerden yukarı çıkışı duyuldu.

"Sonra açıklarım," diye tısladı Elisa, Lumikki'yi büyük gömme dolaba itip çabucak kapağı kapatarak.

"Misafir mi var?" diye sordu Elisa'nın babası merdivenlerin başından.

"Evet. Tuukka ve Kasper yalnız kalmayayım diye geldiler," diye cevap verdi Elisa yapmacık bir neşeyle, kim olsa bir kilometre öteden bile bunun yalandan olduğunu anlardı.

"Senin migrenin yok muydu?" diye sordu babası şüphesiz. "Ve sizin de okulda olmanız gerekmiyor mu?"

"Başımın ağrısı geçti," dedi Elisa.

"Öğretmen hasta olduğu için matematik dersi iptal oldu," diye cevabı yapıştırdı Tuukka hemen.

Elisa'nın babası üçlüyle konuşurken, Lumikki de kapıdaki aralıktan onları izliyordu. Kısa sarı saçları vardı ve vücudunun üst kısmı spor salonunun ağırlık kaldırma noktasında vakit geçirdiğini belli ediyordu. Dolap karanlıktı ama ferahtı. Kız kokuyordu. Lumikki'nin dolabı asla böyle kokmazdı.

İşte, yine saklanıyor, görünmemeye çalışıyordu.

Lumikki gözlerini kapadı. *Kaçamazsın. Seni daima buluruz. Ve seni bulduğumuz zaman öldüreceğiz.*

Seni.

Öldüreceğiz.

14

*Du ska inte tro det blir sommar,
ifall inte nån sätter fart
på sommarn och gör lite somrigt,
då kommer blommorna snart.
Jag gör så att blommorna blommar,
jag gör hela kohagen grön,
och nu så har sommaren kommit,
för jag har just tagit bort snön.
Jag gör mycket vatten i bäcken,
så där så det hoppar och far.*

Bahar Bayramı çiçek direği. Balonlar, balonlar ve yine balonlar... Kimisi masmavi gökyüzüne doğru yükseliyordu. Åland Adaları'nda yılın en güzel akşamı neredeyse geceye dönüyor ama hâlâ gündüz kadar aydınlık. Baba tarafının bütün ailesi orada. Yazın kokuları, uzaktaki martıların sesleri,

kırlangıçların şakıması. Lumikki, beyaz bir elbise giymiş ve karahindiba çiçeklerinden annesinin yaptığı tacı takmıştı. Astrid Lindgren'in "İda'nın Yazı" şarkısını söylüyordu. Güzel bir sesi yoktu ve insanların yanında İsveççe konuşmaya alışkın değildi ama bunun bir önemi yoktu.

Bir yaş daha büyük olan kuzin Emma, birden karşısına dikildi. Lumikki, yanından geçmeye çalıştı. Gidip bahar direğini görmek istiyordu. Erik amcanın helyumla doldurup çocuklara verdiği kırmızı balonlardan o da bir tane almak istiyordu. Veya mavi ama asla sarı değil. Galiba kırmızı en iyisi olurdu.

"Oynamak ister misin?" diye sordu kuzin Emma. Lumikki omuzlarını kaldırdı.

"Peki ya, sen benim kölem olup her dediğimi yaptığın oyunu oynasak?"

Lumikki başını iki yana salladı.

"Peki, o zaman ben kraliçe olayım, sen de benim atım ol."

"Hayır," dedi Lumikki.

"Buna mecbursun. Ben seçeceğim; çünkü biz burada yaşıyoruz ve ben daha büyüğüm."

Lumikki ağlamaya başladı.

"Hayır," dedi yine.

Tam o sırada kuzin Emma'nın annesi Anna yenge ve Lumikki'nin annesi geldiler.

"Lumikki benimle oynamak istemiyor. Söylediğim her şeye hayır diyor," diye sızlandı Emma annesine. "Onun kadar eğlenceli değil, şey kadar..."

"Şışşt..." Anna yenge, Emma'nın sarı saçlarını okşadı. "Belki Lumikki biraz utangaçtır," dedi. "Hadi gidip sana balon alalım."

Anna yenge, Emma'yı elinden tuttu. Birkaç adım gitmişlerdi ki, Emma arkasını dönüp Lumikki'ye dilini çıkardı. Anna yenge ve annesi bunu fark etmediler. Annesi denize bakıyordu. Tuzlu su gözlerini sulandırmış gibiydi. Gözlerini elinin tersiyle sildi ve içini çekip Lumikki'ye Fince, "Hayır demek her zaman için iyi değildir. Biraz daha fazla evet dersen, birkaç arkadaş edinebilirsin," dedi.

Arkadaş mı? Lumikki arkadaş istiyor muydu? Bu, insanların her dediğini kabul etmesi gerektiği anlamına mı geliyordu?

"Jag gör himlen vacker om kvällen, för jag gör den alldeles skär." Şarkının sonraki cümlesi Lumikki'nin ağzından dökülmek istemiyordu artık.

"Hayır."

Lumikki bunu, konuyla ilgili daha fazla tartışmaya meydan veremeyecek bir ses tonuyla söylemeye çalışmıştı.

Elisa gözlerini kocaman açıp ona baktı. Bu, annesini henüz kaybetmiş Bambi bakışı Lumikki'yi etkilemedi.

"Ama içimizden hiçbiri yapamaz," diye karşı çıkmaya çalıştı Tuukka. "Elisa'nın babasının daha önce görmediği bir tek sensin."

"Dedektifçilik oynamak ilkokul zamanlarında eğlenceli olabilir ama bu bir oyun değil."

Lumikki, balkon kapısını açıp buz gibi havayı içeriye doldurdu. Elisa ve çocuklar aşağıda Elisa'nın babasının yaptığı çorbayı içerek keyif çatarlarken, kendisi Elisa'nın şeker kokulu dolabında yaklaşık yarım saat geçirmek zorunda kalmıştı. Sonunda Elisa'nın babası işine geri dönmüştü.

Lumikki, temiz havayı ciğerlerine çekti. Bunun canını acıtmasına aldırmadı.

"Ancak neler döndüğünü öğrenmemizin tek yolu bu olabilir," dedi Kasper tatlılıkla, kandırma işine katılarak.

"Veya bu maskaralığa bir son verip gidip polisle konuşabiliriz," dedi Lumikki.

Hayır, hayır, hayır! Parti yüzünden. Haplar yüzünden, hayır! Okula gizlice girme olayı yüzünden. Para yüzünden, hayır! Elisa'nın babasının bir polis olması yüzünden, hayır! Ayrıca birkaç fotoğraf ve silinmiş bir e-postadan daha fazla bilgi edinmedikleri sürece onlara kim inanırdı ki?

"Üst üste okulu kırmak sizin için önemli olmayabilir ama benim sınıfta kalmaya niyetim yok."

Lumikki, kararlı bir şekilde aşağı kata yöneldi. Elisa, Tuukka ve Kasper yavru birer köpek gibi onu takip ettiler. Bir tek dışarı sarkmış dilleri eksikti.

"Yarın sadece iki ders fizik ve iki ders de spor var," dedi Elisa. "Ve her ikisinden de çok fazla devamsızlığın yok."

Lumikki, Elisa'ya bir bakış attı. Onun ders programını ve devamsızlığını kontrol mü etmişti? Bayağı zekice bir hareket. Şaşırtıcı derecede zekice.

"Son şey olarak bunu da yaparsan, yemin ederim seni bir daha asla rahatsız etmem." Elisa samimi görünüyordu.

Lumikki, bu düşüncenin cezp edici olduğunu belli edecek bir ifade takınmadı. Onu bir daha rahatsız etmeyecek olmaları da, görevin kendisi de cezp ediciydi. Bu konuda iyi olduğunu biliyordu. Görünmez olmak konusunda başarılıydı.

"Peki. Şimdi okula gidiyorum. Hâlâ sanat dersine yetişebilirim."

Lumikki'nin kabul ettiğini gördüğünde, Elisa'nın yüzü aydınlandı. Aynı anda ona sarıldı, Lumikki kendini boa yılanı tarafından sarmalanmış gibi hissetti. Elisa'nın ilk sürpriz

saldırısını geri püskürtmeliydi. Belli ki, asla kurtulamayacağı bir kucaklama sarmalının içine düşmüş, aşağı doğru yol alıyordu.

“Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.”

Lumikki kıvrılarak kucaklaşmadan sıyrıldı.

“Bana fikrimi değiştirtme şimdi.”

Tuukka, merdivenlerin üzerinde durmuş, tırabzanlara yaslanmış ve çarpık çarpık gülümsüyordu. Muhtemelen bu gülümsemesinin hayret verici olsa da seksi olduğunu düşünüyordu ama sadece bir aptal gibi görünüyordu.

Lumikki, dışarı çıktığında telefonunun saatine baktı. Saat 12.35’ti. On yedi saat içinde buraya geri dönmüş olması gerekiyordu.

Saldırgan Lumikki’ye sağ tarafından yaklaştı. Lumikki, saldırganın burnuna iki sağ kroşe, ardından da çenesine iki aparkat indirdi. Tekrarladı bu diziyi. İki sağ kroşe ve iki aparkat. Lumikki’nin nabızı 175’e çıkmıştı.

Rakibi sendeledi ama dik durmayı becerdi ve onu tutmaya çalışarak devam etti. Lumikki, sağ dirseğiyle kaburgalarını hedef alıp hareketi sağ yumruğuyla onun yanağında tekrarlayarak şimşek hızıyla yukarı kaldırdı. Sonra da hızlı bir yan tekmeye aniden saldırıya geçerek işi bitirdi. Saldırgan yerde yatıyordu. Lumikki’nin sırtından, baldırlarından ve yüzünden ter akıyordu.

Adam kalkmaya çalıştı ama Lumikki sağ eliyle sertçe onu yere itti. *Deneme bile, seni küçük pislik!* Sağ eliyle ona vurmaya devam etti, yumruğunu bütün gücüyle adamın yüzüne indiriyordu. Vuruşlar önce oldukça yavaş, hatasız ve insafsızdı. Yavaş yavaş hızları arttı ve vahşileşip kızgın bir nefretin coşkusu halini aldı.

Merhamet dilemek faydasız. Burası senin kilisen değil ve günahların affedilmeyecek. Ter damlaları Lumikki'nin gözlerinin içine girdi. Yandı gözleri. Tuzluydu teri. Gözlerini kırıştıtarak terin etkisinden kurtulmaya çalıştı; fakat sonunda gözlerini sıkıca yummak zorunda kaldı. Görmeye ihtiyacı yoktu. Rakibinin yüzünü gayet iyi biliyordu.

"With my fist in your face, and your face on the floor."(*)

Bir... daha... asla... ayağa... kal-ka-ma-ya-cak-sın!

"Mükemmel! Şimdi de aynısı sol tarafa. Bu kombinasyonu zaten biliyordun. Hepsine baştan başla."

Lumikki, havlusuna doğru birkaç adım attı, havluyla gözlerini ve alnını hızlıca kuruladı. Sonra tempolu müzik salonu yeniden doldurdu. Kırk genç, birkaç orta yaşlı kadın ve üç adam, senkronize adımlarla hareket etmeye başladılar, darbeler ince ayar yapılmış bir makinenin parçaları gibiydi. Bu Combat'tı.

Lumikki, önünde çömeldiği duvardaki aynalara göz attı. Çaprazında duran yeşil tişörtlü ve saçlarını iki yandan örgü yapmış olan kız, vücut hareketlerini taklit etmek için Lumikki'ye bakıyordu. Sadece devam et ve bak. Lumikki, grubun en iyilerinden olduğunu biliyordu. Her bir hareketi dosdoğru ve atlamadan yerine getirdi. Tekniği iyi biliyordu.

Sonuçta hepsi buydu. İçine serpiştirilmiş dövüş sanatları darbeleriyle hareketli müziklere uydurulan bir dizi hareket. Eğitimci direktiflerini haykırırken, herkesin hayali, rakiplerle savaşıp ter atarak selülitlerinden kurtulmaktı, takip edebilecekleri kolay adımlar atıyorlardı. Aerobikten birkaç kademe daha sertti sadece.

(*) Sick Puppies grubunun "You Are Going Down" adlı şarkısı.

Lumikki, yine de Combat'ı seviyordu. Ter atıyordu, kasları şişiyordu ve doğru bir ruhsal duruma geçiliyordu, onun için kolaydı. Gerçek bir dövüş sanatı ve boks egzersizi yapmayı istemiyordu bile. Bir insanın karnına atılan yumruğun neler hissettirdiğini gayet iyi biliyordu. Kanın burundan nasıl fışkırdığını ve tende nasıl bir sıcaklık yarattığını biliyordu. Yarı soğutulmuş jöle veya marmelat gibi. Saldırıları için gerçek, yaşayan bir hedef istemiyordu. İki yıldan fazla süre geçmiş olmasına rağmen, hâlâ bir insana gerçekten vurmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. O geceki mavi alacakaranlık zihnine kazınmıştı. Aklına geldiğinde, hıncın tadını ağızda ve tatlı kokusunu burnunda hissetti. Gül, vanilya ve sandal ağacı kokuları.

Şarkı değişmişti ama tempo hızını koruyordu.

"Let it rain over me, I'm rising so high, out of my mind, so let it rain over me."

Lumikki, siyah üstlüğünü ıslatmak için yağmura ihtiyaç duymamıştı. Terden sıırıslılandı. Dersten sonra soyunma odasında oturmuş nefesini düzenlemeye çalışıyor, bir yandan da elindeki sargıları çözüyordu. Bileklerini korumak dışında teri de çekmişlerdi. Ancak her şeyden önce oyunun bir parçası, kendisi gibi cici, küçük okul kızlarının başka biri olmayı hayal ettikleri bir role ait sahne malzemesiydiler. Kimisi, adına poz sargıları diyordu eğlenerek ve bazıları da daha da büyük bir coşkuyla.

"Bu yeni program iyi. Eskisinden daha yoğun."

Lumikki, onunla konuşan kişiye baktı. Kendisinden birkaç yaş büyük görünen kız, bankın öteki ucunda oturuyordu. Bir taraftan sargısını açıyor ve belli ki Lumikki'yle konuşuyordu. Uzun, kıvıllı saçlarını yukarıdan atkuyruğu yapıyor.

Yüzü ve kolları çille doluydu. Bol ve siyah renkte bir eşofman, dar ve siyah bir tişört giymişti, Lumikki'ninkiyle aynı Combat formasıydı bu. Kızı derste ve jimnastik salonunda sık sık görüyordu ve kızın da kendisini önceden görmüş olduğunu biliyordu. Lumikki, onun kendisinin hareketlerini takip ettiğini de fark etmişti. Sadece hareketlerini değil, vücut kıvrımlarını ve kaslarının şekillerini de. Kızın zamanı geldiğinde kendisiyle konuşacağını da hissetmişti.

“Evet, oldukça iyi,” diye cevap verdi Lumikki.

Kırmızı kafa rahat ve doğal bir tavırla Lumikki'nin yanına oturuverdi. Calvin Klein'in One parfümü ve greyfurtlu duş jelinin kokusu kendilerini perdeleyen ter kokusundan kurtulmaya çalışıyorlardı. Bileğindeki sargıyı çözerken sıkı pazısı yuvarlaklaştı. Pazısının üzerindeki yedi tane çil sanki İkizler Takımyıldızı şeklini almışlardı.

Anılar sanki Lumikki'nin üzerine çullandı. CK One süren biri daha vardı. Boynunda İkizler burcu dövmesi olan biri. Dudaklarını o boyna değdirmenin ve yıldızların arasına tüy gibi öpücükler kondurmanın verdiği his. Castor'a vardığında dudaklarının orada oyalanmasına izin vermek. Pollux civarlarına ulaştığındaysa dövme sahibinin daha fazla dayamayıp Lumikki'nin bileklerini yakalayarak onu dudaklarından öpeceğini bilmek.

Bunlar gerçekten geçen yaz mı olmuştu? Rahatlıkla yüzlerce yıl önce olduğunu da söyleyebilirdi. Lumikki, su şişesini kapıp bir yudum aldı. Kız daha yakmına gelmesinin iyi bir fikir olduğunu belli edecek bir şeyler söylemesini bekliyordu biraz inisiyatif almak için. Lumikki, bunun sonunun nereye varacağını gayet iyi görüyordu. Daha fazla sohbet, daha fazla gülümseme, temkinli bir şekilde kahve içmeye davet ve sonra

kaçınılmaz bir şekilde acımasız olmak zorunda kalacağı merhametsiz bir durum.

Sorun sende değil, bende.

Şimdi değil. Henüz değil. Belki hiçbir zaman.

Sadece arkadaş olalım.

Ve her ikisi de bunun anlamının o andan başlayarak birbirlerinden kaçmak anlamına geleceğini bileceklerdi.

Ve Lumikki, bu durumda olmalarının tek sebebinin kızın parfümünün Lumikki'ye başka birini anımsattığını asla açıklayamazdı. Bu yüzden böyle devam edemeyeceklerini de... Dürüst olamazdı. Başından itibaren yalan söylemek zorunda kalırdı ki, bu da durumu yalnızca bir mahcubiyete, gönülsüz bir pişmanlığa, körelmiş bir eziyete sürüklerdi.

Çok anlamsız. Lumikki, o sırada her ikisini de bu durumdan kurtarmaya karar verdi ve suyunu içmeye devam etti. Sessizlik gariplik sınırlarını aşmıştı. Kız huzursuz bir halde yer değiştirdi ve başının arkasındaki dağılmış bir tutam saç taramaya koyuldu.

"Tamam. Sonra görüşürüz," dedi.

Lumikki, hoşça kal demek için tek elini kaldırdı. Kız, spor çantasını alıp soyunma odasının başka bir tarafına geçti, bu yüzden birbirlerini görmüyorlardı. Lumikki, ciğerlerindeki havayı sessizce dışarı verdi. Combat'tan sonra daima hissettiği o güzel ve havalara uçuran duygudan eser kalmamıştı. İnce spor kıyafetleri soğuğu vücuduna geçiriyordu.

"I surrender. I surrender." Dersten kalan son şarkı aklına takılmıştı, tekrar eden nakarat, tekno ritimleri olmadan motive edici niteliğini kaybediyordu. Bazı konularda çabalamaktansa teslim olmayı yeğlerdi. Bazen böylesi herkes için daha iyi oluyordu.

Bu seferlik sauna sadece Lumikki'ye kalmıştı. Taşların üzerine su serpmeden önce, bedeninin sıcaklığa alışmasını bekledi, ter damlaları tekrar boncuk halini alıp sırtından aşağıya, omurgası boyunca süzölmeye başladı. Yazdan ve sonbahardan kalan anılar zamanlamalarının iyi olmadığı söylenmiş olmasına rağmen, terle birlikte yüzeye çıkmaya çalışıyorlardı. Pişmanlık ve seveda için asla doğru zaman diye bir şey yoktu. Anıları onu esir alarak midesini sıkıştırıyordu.

Kendisinininkilere bakan açık mavi gözler. Ve sonra hemen uzaklara. Uzaklarda başka bir yere.

“Birbirimizi bir daha görmesek iyi olur.”

“Bir daha asla mı?”

“En azından kısa bir süre için. Bununla tek başıma baş etmem gerektiğini anlıyorsun, değil mi? şu anda seninle olamam. Ve senden bana katlanmanı istemek de haksızlık olur.”

Lumikki, çığlık atmak istemişti. Bir başkasının onun tahammölünün sınırlarıyla ilgili söz hakkı veya onun için adil olan ve olmayana karar verme hakkı nereden doğuyordu? Lumikki, kendi başının çaresine bakabilirdi. Onu çileden çıkaran, gelişigüzel bir şekilde diğer insanın hayatının ve zorluklarının dışında bırakılmasıydı. Sanki korunmaya muhtaç, hassas, küçük bir çocukmuş gibi. Lumikki, bundan çok daha kötü şeyler yaşadığı ve pamuklara sarılmaya ihtiyaçı olmadığını karşılığını vermek istemişti; fakat bağırıp çağırmanın bir işe yaramayacağını farkındaydı. Kararını vermişti. Lumikki'nin rolü olanları kabullenmekti sadece. Bu sahnede oynadığı senaryoda yazılı olan buydu.

“Kısa bir süre derken? Seni arayabilirim, değil mi?”

Lumikki, sesindeki o tiz tondan, yalvavır gibi çıkan tondan nefret etmişti. Akıtamadığı gözyaşlarının boğazında

oluşturduğu yumruyu hissetti ve nasıl kurtulacağını bilemedi. Ağlama yetisini kaybedeli yıllar olmuştu. Geçen yaz bu yetiyi geri kazanabileceğini düşünmüştü ama o konuşmadan sonra o yumruyla yaşamak zorunda kalacağını, yutkunup bir gün yok olacağını ummaktan başka bir çaresi olmadığını anlamıştı.

Telefon yok, e-posta yok, Facebook mesajı yok, mektup yok, gecenin karanlık saatlerinde işaret feneriyle yapılan mors alfabesi şifreleri yok, serin sonbahar gecelerinde nefesin buğusuyla üflenen duman sinyalleri yok, kapılardan ve duvarlardan ve sisten geçebilen yoğunluktaki yakıcı düşünceler yok. Hiçbir şey yok. Tam bir sessizlik. Sanki bütün insanlık yeryüzünden silinip gitmiş gibiydi. En azından Lumikki'nin hayatından süratle yok olmuşlardı. Geldikleri gibi beklenmedik ve kendilerinden emin bir şekilde.

Lumikki, mayıs ayındaki o günü anımsadı. Şaşırtıcı derecede parlak güneş ve bahar ayı süresince ilk kez ulaştığı önceki yirmi santigrat dereceyi bir hırsız gibi çalan bir sıcaklık. Kat kat giyinmiş halde merkeze doğru yürüyordu. Nehir kıyısında ceketini çıkarıp karanlık suların akıp gidişini izlemek ve güneşin sıcaklığını yüzünde hissetmek için bir banka oturdu. Gelmekte olan yaz ayının ilk dondurmasını yemek için ideal bir zaman olduğunu düşündü. Tanrıya şükür, yakınlarında bir yerde bir dondurma tezgâhı vardı. Lumikki, ceketini omzuna atıp upuzun kuyruğun sonuna geçti. Demek ki yazın ilk soğuk ziyafetine özlem duyan birçok kişi vardı.

Lumikki, kuyrukta beklerken aroma olarak meyankökü mü, yoksa limon mu alacağını düşündü. Meyankökü onun her zamanki tercihiydi. Çok lezzetliydi. Ancak limon da ilginç

olabilirdi. Uzun ve boğucu bir yazın işareti bir mayıs parlaklığı ve güneşiydi. Sırası geldiğinde hâlâ ne istediğinde karar kılmamıştı.

Tezgâhın arkasındaki açık mavi gözlü çocuk, Lumikki siparişini vermek için ağzını açtığı anda dikkatle ona baktı ama çocuk daha hızlı davranmıştı.

“Bir şey söyleme de bırak ben tahmin edeyim. Çilek veya çikolata istemiyorsun. Vanilya da istemediğin kesin. Karamel gibi saçmalıklarla meraklıları ve budalaları kandırmanın bir yolu olduğunu düşündüğün yeni lezzetler de ilgini çekmiyor. Sen meyankökçüsün. Bu, bir kilometre öteden bile belli oluyor.”

Açık mavi gözler biraz kısılıp sonra yeniden tahmine odaklandı.

“Şu anda istediğin ise limon; çünkü artık bahar geçiyor ve yaz da tam anlamıyla gelmedi. Sarı ve ekşi bir şeyler istiyorsun. Mayıs güneşi dondurması.”

Lumikki’nin dili tutulmuştu.

“Bir top alacaksın ama gofret külahlarda istemiyorsun; çünkü lezzetinin az tatlandırılmış kartondan farksız olduklarını düşünüyorsun. O yüzden dondurmayı küçük bir kaba koyacağım.”

Dondurmacı çocuk siparişi hazırlamak için döndü. Lumikki’yi aniden ateş basmıştı. Oracıkta iç çamaşırıyla kalana kadar soyunsa da ateş basması geçmeyebilirdi. Çocuğun işi çok uzun sürdü. Tuhaf an alabildiğine uzamış, Lumikki hâlâ bir şey söylememişti. Sonunda çocuk gelip Lumikki’ye bir kâğıt peçete ve bir kap dondurma uzattı. Lumikki, parasını almak için elini cebine attığında çocuğun gözleri parladı.

"Dert etme, bu benden."

Lumikki, teşekkürle benzer bir şey mırıldanarak kızarmış bir yüzle döndü. Sanki röntgeni çekilmiş gibi hissediyordu kendini. Hissettiği son derece rahatsız edici ve garip bir şekilde tüylerini ürperten bir şeydi. Nehrin kenarındaki banka geri döndüğünde, kâğıt peçetenin üzerinde bir şeyin yazılı olduğunu fark etti.

"Beni ara. Bunu istediğini biliyorsun." Ve bir telefon numarası. Lumikki, kendi kendine başını salladı. *Küstah şey*, diye düşündü. *Ahmağın teki*. O gece heyecandan terlemiş elleriyle numarayı çevirdi. Bencil ahmak! Zavallı korkak! Lumikki, ayrılmalarından sonraki gecelerde yavaş ve sonu gelmeyen saatler boyunca yatakta uyanık bir halde yatarken, bu kelimeleri defalarca kendi kendine tekrarlamıştı. Bir ahmağı, bir korkağı sevmişti. Anlamak istemese de onun kararını anlamıştı. Beklemiş ve ümit etmişti, telefonun her çalışında koşarak, pencerede oturup aşağıya bakarken tanıdık bir yürüyüş şekli görmeyi hayal ederek ümit etmiş ve beklemişti. Zaten uyuyamayacağını bilerek gecenin ortasında kendisine koyu şekersiz kahve hazırlıyordu. Kahvenin keskin kokusu avutucu, sıcak bir battaniye gibi etrafını sarıyordu. Boğazındaki yumrudan kurtulmak için kahvesini kasıtlı olarak çok sıcak içmeyi tercih ediyordu. Haftalar ve aylar sonra yumru küçülmüş, hasret azalmaya başlamıştı. Ümit etmekten isteyerek vazgeçmişti. Bir işe yaramıyordu. Muhtemelen bir daha asla bir araya gelmeyeceklerdi.

Lumikki, taşların üzerine su serpmeye başladı, saunanın sobası kızgın tıslamalarla cevap vermeyi bırakana kadar devam etti. Sıcak buhar sırtına ve boynuna acı veren bir dalga halinde yayıldı. Lumikki, sırtını dikleştirdi ve midesindeki

sıkışmanın rahatladığını hissetti. Batmaya başlayan gözlerini eliyle sildi. Terdi, sadece ter.

Lumikki o akşamüzeri dairesinin beyaz duvarına bakıp sanat dersi sırasında üzerinde çalıştığı resmi düşündü. Görsel sanatları sevmesine rağmen, resme ve çizime özel bir yeteneği yoktu. Hiçbir zaman vasat bir amatörden daha fazlası olmaya dair bir umut beslememişti. Eğlence olsun diye sanat kursuna gitmişti, resim yaparak rahatlama ve eğlenme fırsatını değerlendirmişti. Daha ileriki zamanlarında okulun sunduğu bedava boya, tuval ve stüdyoya bedava giriş hakkının devam edeceğinden şüpheliydi.

Siyah, siyah, siyah... Yüzeyi tamamen siyahla kaplıydı ama Lumikki daha fazla siyah, daha fazla doku, yarık ve çatlak istemişti, böylelikle resim ikiboyutlu olmayacaktı. Yeterince kat elde ettikten sonra, tuvali stüdyonun zeminine gazete kâğıdının üzerine yatırdı, sandalyenin üzerine çıkıp üzerine kırmızı boya damlatmaya başladı. Boya damlaları yağmur damlaları, kan damlaları gibi siyah yüzeye dağıldı.

Lumikki resmini neredeyse bitirmişti.

Adını ne koyacağını da biliyordu. *Kız Arkadaşlar.*

3 MART PERŞEMBE

Krem şantiyi andıran beyaz, kümelenmiş, kabarık, tül gibi dağlar. Yavaş ve uyuşuk hareket eden bulutlar, alabildiğince uzakta, birbirinin altından ve üstünden yuvarlanıyorlardı.

Gün serinler akşama doğru... Aklından İsveççe bir şiirin dizeleri geçti.

Gün henüz serinlememişti. Sıcaklığın doruk noktası henüz geçiyordu. Hava balözü gibiydi. Büyük bir kuş tüyüyle bedenini okşuyordu sanki; ayak parmaklarına, kalçalarına ve kollarına dokunuyordu. Rıhtımın dışına tamamen çırlıçıplak uzanıp gökyüzünü ve bulutları seyredebilirlerdi. Bekleyerek. Arzulayarak. Sadece birkaç adım ötede olan ötekinin hasretini çekerek. Tenlerindeki bakışı hissedip kendi kendilerine gülümseyerek.

Tut beni özlem dolu, narin kollarımdan...

Havayla yayılan sıcaklık. Gereksiz düşünceleri def eden sıcaklık. Acele ettiren sakinlik, uyuşuk telaş. Yazın sonsuz.

sonu gelmez geçiciliği. Her şeyin hâlâ iyi olduğu ve beraber olmanın yalnız olmaktan iyi olduğu anlar. Bu duygunun sürüp gideceği düşüncesi. Burada, bu insanla öylece kalabilirim. O eli onlarca, yüzlerce, binlerce kez tutabilirim. Ve sessizce kalabilirim. Sessizce kalıp nefeslerimizin birlikte ve uyum içinde artabilen aynı, zorlanmayan, sakın ritmi arayışlarını dinleyebilirim.

Yaz geçip de rüzgâr huş ağacının ilk sarı yapraklarını dağıtırken, soğuk fısıltısı ortaya çıktığında bu düşünceler ona bir rüya gibi geldi. Sanki bir başkasının gördüğü bir rüya gibi.

Lumikki içini çekti ve bakışlarını gökyüzünden polis karakoluna kaydırды. Otobüs garının geniş pencereleri gökyüzü manzarasını daha açık bir şekilde gözler önüne seriyordu. Oturup bir şeyler olmasını beklemeye başlayalı üç saat olmuştu.

Bu çok anlamsızdı. Elisa'nın babası Terho Väisänen'i, Pyynikki'deki evinden ilikleri donduran soğukta çevre yoluna kadar takip etmişti. Daha sonra Väisänen dönüp işine gitmişti ve Lumikki, otobüs garında oyalanmıştı. Gidip polis merkezinin içinde beklememişti. Her ne kadar pasaport işlem sırası yavaş hareket etmesiyle nam salmış olsa da bekleme odasında saatlerce oturan bir kız bir an gelir ve şüphe uyardırды.

Şu anda kimse ona ters ters bakmıyordu. Evsiz biri gibi görünmeyecek kadar iyi giyimliydi ama daha sonra birilerinin orada olduğunu bile hatırlamayacağı kadar da göze çarp-mıyordu.

Yine de gününü bu şekilde geçirmek ona gülünç gelmişti. En mantıklı senaryo Väisänen'in saat dörde veya daha ileri

saatlere kadar işyerinde kalıp aynı yoldan eve dönmesiydi. Doludizgin bir polis gözetimi.

Lumikki, dördüncü kahvesini yudumluyordu. Bir şekilde uyanık kalması gerekiyordu.

Para. Elisa'yı kovalayan adamlar. Fotoğraflardaki genç kadın. Kutup Ayısı.

Bütün bunların bağlantısı neydi?

Kilit noktası Väisänen'di. Bundan emindi. Babasıyla ilgili kötü bir şeye inanmak istemese de buna Elisa da emindi. Mecburdu buna. Fotoğrafları gördükten sonra beti benzi atmıştı. İçinde bir şeyler parça parça olmuştu. Gençliğinden kalan masumiyet o an kaybolmuş, kimliğinin bir parçası tuzla buz olmuştu.

Lumikki, bu duyguyu iyi tanıyordu. Birinci sınıfın sonbaharında Noel'den kısa bir süre önceki zamanlarda aynada kendine bakışını ve gördüğü böyle bir şeyin başına geldiğine, böyle bir şeyin var olabileceğine asla inanamayacak olan korkmuş, şaşkına dönmüş küçük kızı hatırladı. Ben artık ben değilim. Böyle düşünmüştü. Ve bu doğrudu. Başka birine, farklı bir kıza dönüşmüştü.

Bir zamanlar korkmayı öğrenen bir kız varmış.

Polis karakolunu izlemekten bitap düşen Lumikki, gözlerini bir süre otobüs garının etrafında gezdirerek dinlendirdi. Yaklaşık bir yıl önce yenilenmiş, fonksiyonel tarzda bir binaydı. Sabah güneşi geniş pencerelerden içeriye giriyordu. Dışarıdaki göz kamaştıran parlaklığa değil, sadece ışığa bakarsanız, yaz olduğunu hayal edebilirdiniz.

Lumikki, bekleme odasındaki sandalyede arkasına yaslanıp gözlerini kapayarak o anıların neşesini ve üzüntüsünü anımsayabilmek isterdi. Hem burada ne halt ediyordu ki?

* * *

Viivo Tamm, sudoku ekini çözerken gözücuyla da polis karakolunu kesiyordu. Boris Sokolov'un ruh sağlığından şüphe ediyordu. Görevdeki polis memurunu takibe almak için bütün gün pusuya yatmış olmak, ona pek de akıllıca gelmiyordu. Ne var ki, Sokolov garip bir şeylerin döndüğünden emindi. Väisänen'in, Natalia'nın e-postasını cevapsız bırakması onu hayrete düşürmüştü. Natalia, Väisänen'in e-postalarına saniyesinde cevap vermesiyle dalga geçmiş olmalıydı.

Sokolov'un içine bugün bir şeyler olacağına dair bir his doğuyordu. Sokolov'un içine bir şeyler doğuyorsa, bunu tartışmaya bile gerek yoktu. Viivo, Sokolov'a neden gidip Väisänen'le konuşmadığını sormuştu. Onlarla uğraşmanın iyi bir fikir olmadığını anlamasını sağlamak için. Viivo, insanları hizaya getirmek ve sessiz kalmalarını sağlamak konusunda iyiydi. Kendilerine yaptığı ziyaretin ardından bir daha asla bir şey söyleyemeyecek duruma gelen insanlar vardı.

Belli ki, bu sefer seçeneklerden biri bu değildi. İşbirliğine devam etmek istiyorlarsa, hiçbirinin bir polisle görülmesi iyi olmazdı. O nedenle sadece seyretmek zorundaydı.

Sokolov, Väisänen'in kendi oyununu oynadığına ikna olmuştu ve suç ortakları olup olmadığını bilmek istiyordu. Bu boşluğa dokuz mu, yoksa yedi mi gelecekti? Beş yerine üç yıldızlı bir sudoku seçmeliydi. Her şeyi basit tut prensibi. Bir sudoku ustası olmaya falan çalışmıyordu, sadece zaman öldürüyordu. Viivo, kurşunkaleminin ucunu ısırarak başını kaldırıp polis karakoluna baktı.

Bu, bütün bir gününe mal olacaktı. Lumikki, Elisa'yı arayıp sözünü geri aldığını söylemek için telefonu karıştırmaya

koyuldu. Bu faydasız polis gözetimi için hayatının yeterince büyük bir bölümünü harcamıştı.

Terho Väisänen, bir gece önce geç saatte aldığı e-postayı düşündü. Tabii Kutup Ayısı'yla doğrudan temasa geçememişti; fakat kendileri de takma isim kullanan "asistan"larından biriyle görüşmeyi başarmıştı. Asistan Terho'ya, Tampere Kongre Merkezi'ne giderek erkekler tuvaletinin üçüncü tuvaletindeki hazneye gizlenmiş cep telefonunu almasını ve rehberdeki ilk numarayı aramasını söyleyen bir e-posta göndermişti. Diğer talimatları daha sonra alacaktı. Cep telefonu sadece bugün orada olacaktı.

Çiğneyebileceğinden daha büyük bir lokmayı mı yutmaya çalışıyordu?

Boris Sokolov'la ve Estonyalılarla çalışmaya devam edebilirdi. Onlar basit, sıradan sabıkalılardı. Sokolov, Estonyalılardan bir tık üstteydi ama bir o kadar da asttı. Kutup Ayısı da başka bir hikâyeydi. Hakkında sadece söylentiler vardı, somut bir bilgi yoktu. Terho, onu gerçekten görmüş kimseyi tanıımıyordu. Ancak parasını istiyorsa, bir şeyler yapmalıydı. Ve onu gerçekten istiyordu. Onu almalıydı. Paraya güveniyordu, zamanı gelmekte olan kumar borçları vardı. Terho, paltosunu giyip, guruldayan midesine aldırış etmeden öğle yemeği saatini kongre merkezinin tuvaletinde geçirmeye karar verdi.

Polis karakolundan bir adam çıktı.

Viivo Tamm dikildi.

Lumikki de dikildi.

Viivo daha hızlı davranmıştı, bu da Lumikki'ye sudokusunu aniden elinden bırakan adamın yüzünün tanıdık olduğunu fark etme fırsatı verdi. Adam harekete geçtiğinde, Lumikki, onu adımlarının uzunluğundan, hafif kambur duruşundan ve kollarını sallayış şeklinden tanıdı.

Onu kovalayanlardan biriydi.

Adam aceleyle kapıdan çıktı. Lumikki, bu ikisinin aynı anda orada olmasının tesadüf olmadığını bir çırpıda anladı. Bu adamı ve kendisini birleştiren bir gerçek vardı.

Aynı hedef.

Kahretsin! Bu her şeyi daha da zor bir hale getirecekti. Bu iki adamdan uzak durmalıydı.

Lumikki, anlık bir kararsızlık içinde kongre merkezinin lobisinde durdu. Şimdiye kadar her şey yolunda gitmişti. Elisa'nın babası hedefinde ilerleme kaydetmeye ve onu kovalayan adam da onu yakın markajında tutmaya öyle yoğunlaşmışlardı ki, hiçbiri Lumikki'ye dikkat etmediler. Her iki adamı da gözden kaybetmeyecek şekilde gizlendi. Saklambaç oyunu gibi. Bu oyunu iyi bilirdi.

Tren köprüsünü geçtikten sonra, üniversiteyi de geçip kuzeye, kongre merkezine doğru döndüler. Lumikki, içeride bir problemle karşı karşıya kalacaktı.

Terho Väisänen, salon boyunca zeminin orta yerine döşenmiş, bir dizi fayanstan oluşan ve yer yer bodur kobalt heykeller formunda tavana doğru yükselen Kimmo Kaivanto'nun *Mavi Yol*'unu takip ederek kararlı bir şekilde yürüdü. Väisänen, daha sonra erkekler tuvaletine döndü. Takipçisi dışarıda etrafı göz atarak birkaç saniye durdu ve arkasından içeriye daldı.

Lumikki, seçeneklerini tek tek gözden geçirdi. Gözden uzak kalarak lobide bekleyebilirdi. Ne var ki tuvalette işin sonucunda önemli bir rol oynayacak gelişmeler olabilirdi. Muhtemelen de olacaktı. Elisa'nın babası, bunca yolu işlediği kısa süre içinde göreceği az sayıda fayans için gelmiş olamazdı. Başka bir sebebi olmalıydı ve Lumikki, bunun ne olduğunu öğrenmeliydi. Kız olduğu için erkekler tuvaletinden içeriye giremezdi, çok fazla dikkat çekerdı. O halde içeriye bir erkek olarak girmesi gerekecekti.

Lumikki, vestiyerin yanındaki aynalarda kendisine baktı. Üzerinde koyu renk giysiler ve başında da beresi vardı. Az çok erkeğe benziyordu. Kalın kışlık mantosu vücut hatlarını gizliyordu. Saçlarını çabucak beresinin içine tıktı, ağırlık merkezini bir ayağından diğerine alarak duruşunu değiştirdi. Yüzündeki ifadeyi de değiştirmeyi ihmal etmedi. Dönüşüm oldukça çarpıcıydı. Artık aynada beresini aşağı indirmiş genç bir çocuk kendisine bakıyordu.

Yürüyüş şekli en önemlisiydi. Bacaklarını açıp hafifçe kambur durarak gevşemeliydi. Daha sonra erkekler tuvaletinin kapısına doğru yöneldi, kapı kolunu tutup kendine güvenerek hızla açtı.

Terho Väisänen'in parmakları tuvalet haznesinin kapağını açmaya çalışırken kayıyordu. Şaşırtıcı derecede ağır ve sıkı sıkıya kapalıydı. Parmak uçlarını ufak aralığa sığdırmaya çalıştıysa da işe yaramıyordu. Daha uzun bir şeye ihtiyacı vardı. Terho, ceplerini karıştırdı. Reflektörlü koluğu veya sürücü ehliyeti bir işine yaramazdı. Çok şükür, paltosunun ceplerinden birinin dibinde bisiklet kilit anahtarını buldu ve onu kapağın altına geçirmeyi başardı. Sonra da mümkün olduğunca sessiz

bir biçimde kapağı kanırtmaya koyuldu. Aniden birinin yan tuvalete girdiğini duydu.

Acaba bir fırsat yakalayamayacak mıydı? Anahtar tehlikeli bir şekilde bükülüyordu ama çok şükür, kapak da yer değiştiriyordu. Sert bir şekilde haznenin kenarlarına vurdu. Vurma sessiz tuvalette bir patlama gibi yankılandı.

Kapı tekrar açıldı. Harika! Kulak misafiri bir çift kulak daha. Yeni gelen de diğer yanındaki tuvaleti seçmişti. Terho, kendini etrafı çevrilmiş gibi hissetti. Şimdi sakin olmalı, derin derin nefes almalı ve paranoyakça düşünmemeye çalışmalıydı. Kongre merkezi, tuvaletleri bedava olan ve halka açık bir yerdi. Elbette, burada başka insanlar da olacaktı. Bağırsaklarını aynı anda boşaltmak isteyen üç kişinin olması sadece talihsizlikti. Daha doğrusu, iki kişinin.

Terho, paltosunu çıkarıp kollarını sıvadı. Ellerini hazneye daldırarak el yordamıyla içini yokladı. İlk başta sadece suyu hissetti ve suyun son derece temiz olduğunu bilmesine rağmen tiksindi. Acaba doğru tuvalette miydi? Ya telefonu geri aldılarsa? Ya oyuna getirildiyse?

Tam o sırada eli bir şeye çarptı.

Bingo!

Terho siyah bir kutu çıkardı, sugeçirmez bir kutu olmalıydı. Kabı özenle açarak plastiğe sarılı telefona ulaştı. Telefonu bir cebine, kabı diğer cebine soktu ve haznenin kapağını tekrar yerine yerleştirdi. Kalbi neredeyse kulaklarında atıyordu. Ellерinin titrediğini hissetti. Korkması için bir sebep olmamasına rağmen, korku dizlerinin çözülmesine sebep olmuştu.

Kapıyı açıp lavaboların olduğu tarafa yöneldi. Kuvvetli bir şekilde sabunu ovalayıp ellerini yıkadı ve güzelce çalkaladı. Gidip su haznesinden parmak izlerini silme isteğini bas-

tırdı. Bu aşırıya kaçmak olurdu. Diğer tuvaletlerden bir gözetleme olmadı. Belki de bir kabızlık durumu söz konusudur, diye düşündü Terho ve ellerini kurulayıp aceleyle tuvaletten çıktı.

Lumikki saniyeleri sayıyordu. Aşağı hızlı bir bakış atarak Väisänen'in yanındaki tuvalete girdiğinden emin oldu. Tuvalet haznesinden gelen seslere bakılırsa, bir şeyler yapmakla uğraşıyordu. İşini bitirdikten sonra ellerini yıkayıp tuvaletten çıkmıştı.

Arkasından gelen kişinin sifonu çektiğini duydu. Muhtemelen sırf görüntü olsun diye. Sonra ellerini yıkamadan o da tuvaletten çıktı. Lumikki, tuvalete girdikten sonra ellerini yıkamayanlardan hoşlanmazdı. Hiçbir şekilde temizlik hastası değildi ama bu temel bir hijyen kuralıydı.

Beş, altı, yedi, sekiz...

Lumikki on saniye içinde tuvalet kabininin kapısını açtı, ellerini yıkadı ve tuvaletten çıktı. Terho Väisänen'i, onu takip eden adamla birlikte binadan çıkarken gördü. Lumikki acele etmeliydi.

Park ve ördek göleti büyüğü görünüyordu. Her bir ağaç gövdesi ve dalı, billurlaşmış kalın bir kırağı veya donmuş kar tabakasıyla kaplanmıştı. Güneş ışığı dört bir yandan yansıyor. Pırıldayarak, ışıldayarak, ışık saçarak, göz kamaştırarak. Karlar Kraliçesi saçlarını ve pelerinini dalgalandırarak, ardında havada asılı kalmış, ufacak buz kristalleri bırakarak kızağıyla parkın içinden geçmişti. Her şeyi beyaza boyamış, büyüğü bir havaya sokmuştu.

Karlar Kraliçesi'nin nefesi. Buz ve rüzgâr.

Lumikki'nin nefesi. Atkısındaki ve yanaklarındaki narin, belli belirsiz tüylerinde hızla kırağı oluşturan suyun buğusu. Koşu yolundaki bir egzersiz aletinde durdu ve etrafı dikkatle dinleyerek birkaç kez barfiks çekti. Terho V is nen, cebinden bir cep telefonu çıkarıp birkaç saniye telefonla oynadı ve daha sonra telefonu kulağına götürerek g lete doğru yürüdü.

Onu takip eden adam yakınlarındaki bir ağacın dibinde sigarasını yakıyor gibi yaptı. Anlaşılan V is nen onu hâlâ fark etmemişti. Muhtemelen Lumikki'nin barfiks çektiğini görmüş ama spor yapmaya  ıkmyş bir çocuğun onun telefon görüşmesiyle ilgilenebileceğini düşünmemişti. Aynı zamanda kimsenin onu duyamayacağı kadar uzak olduğunu da düşünmüştü. Ancak mükemmel derecede durgun olan kış havasında, ses dalgaları son derece uzun mesafeye yayılıyordu.

  , dört, beş.

Lumikki, Elisa'nın babasının görüşmesine başlamasını beklerken, bir yandan da çektiği barfiksleri sayıyordu.

"Alo? Ben... neyse, kim olduğumu biliyorsunuz."

Yabancı dilde konuşması anlaşılmasını g leştiriyordu. V is nen g le dönmüş, fısıltıyla konuşuyordu, bu nedenle de bazı kelimeleri yolda kaybolup gidiyordu. Fince olsa, boşlukları doldurmak daha kolay olurdu.

Lumikki'nin kolları yorulmaya başlamıştı. Anlaşılan son zamanlarda yeterince barfiks çalışmamıştı. Yine de vazgeçmedi.

Belli ki, takipçisi de dinliyordu.

On iki, on   .

"Kutup Ayısı... O kadar  abuk? Akşam sekiz. Yarın. Tamam. Siyah kravat. Yalnız eğer..."

Son cümle yarıda kesildi. Besbelli karşıdaki Terho V is nen'in yüzüne kapamıştı. Gerçi Lumikki, duyacağını duy-

muştı. Demek ki Elisa'nın babası Kutup Ayısı'nın ertesi günkü partisine gidiyordu.

Lumikki'nin kolları gövdesini taşıyamadı. Harcadığı efordan ötürü sızlayan kasları daha fazla dayanamadı ve pat diye yere düştü.

Kahretsin! Görünmez olmak da buraya kadarmış.

Väisänen ve onu takip eden adam, ikisi birden dönüp onun olduğu tarafa baktılar. Artık onları takip edebilmesine imkân kalmamıştı. En önemlisi olacakları sineye çekip masum sporcu rolünü oynamayı bir kenara bırakmaktı.

Lumikki, erkeksi duruşunu korumaya çalışarak ördek göletinin etrafında hafif tempoda koşmaya başladı. Asker botları hilesini apaçık gözler önüne serecek şekilde kaygan zeminde kayd. Ancak sadece düşünce yoluyla tabanında kaymayı önleyici pençelerin olduğu kış botlarına dönüşmeyecekti. Barfiks çekmeye devam etmek zorunda kaldı.

Millet, burada görülecek bir şey yok, sadece koşmaya çıkmış bir çocuk.

Göletin etrafından bir dolanabilse, dosdoğru eve gidecek, bir bardak sıcak bir şey içip Elisa'ya rapor verecekti. Lumikki, arkasından yaklaşmakta olan ayak seslerini duyduğunda umutlarının boşa gittiğini anladı.

Boris Sokolov, Estonyalıyı aramaya çalıştı ama Estonyalı telefonu açmadı. Muhtemelen gözetime konsantrasyon sağlamak için telefonunu sessize almıştı. Oldukça akılcıydı ama artık bütün olay anlamını yitirmişti. Boris, Terho Väisänen'in kendisiyle temasa geçtiğine ve adamlarının ona bir davetiye gönderdiklerine dair Kutup Ayısı'ndan pek de alışılmadık bir yolla bir mesaj almıştı. Boris, Kutup Ayısı'nın yöntemlerini her zaman anlayamıyordu. Bazen Kutup Ayısı gerçekten bu derece tedbirli mi, yoksa derdi sadece etrafındaki insanları koşturmak mı diye merak ediyordu. Bazen Kutup Ayısı'nın emirlerini yerine getirmek çok yorucu olabiliyordu. Boris ayrıcalıklıydı ve bu ayrıcalıklı durumunun farkındaydı ama konumunu her an kaybetme tehlikesi vardı. Devamlı olarak korku içinde, boynunda görünmez bir kementle yaşıyordu. Tek bir hatanın bile affı yoktu.

O nedenle elindeki işe yoğunlaşmak en iyisiydi. Estonya'nın onu bir polis muhbiriyle ilişkilendirmesi tehlikesini göze

almaya gerek yoktu veya Tamm'ın gidip düşüncesizce bir şey yapması riskini. Viivo Tamm iyi bir adamdı, bir profesyoneldi; fakat ara sıra soğukkanlılığını yitiriyordu. Bu olduğundaysa, tahmin edilmez bir hal alır ve kontrol edilmesi zor olurdu.

Boris ona bir telefon mesajı gönderdi. Mesajda şunlar yazılıydı: *Bekle. Görevi durdur.*

Viivo Tamm hızlandı. Bu sefer küçük fahişe ondan kaçamayacaktı. Bu sefer ona gösterecekti. Bu sefer o küçük fahişe elinden kurtulamayacaktı. İlk seferinde sadece şanslıydı, o kadar. Cep telefonu çaldı. Birisi onu aramaya uğraşıyordu ama Viivo, şu anda cevaplamak zorunda değildi. Katılması gereken bir iş vardı.

Viivo, önceleri barfiks çeken bu oğlan çocuğunu nereden tanıdığını anlayamamıştı. Sonra daha yakından baktı. Paltosu. O paltoyu daha önce başka bir yerde de görmüştü. Çocuk koşmaya başladığında, Tamm hatırladı. Bu bir oğlan değil, kızdı. Bir şekilde biraz farklı ama onu tanımasına yetecek kadar da aynı şekilde koşan bir kız.

Peki, Väisänen niçin onu tanımamıştı? Hem de kendi kızını.

Durumu kavramak, Tamm'ın birkaç saniyesini aldı ama kavradığı anda onda sanki kamyon çarpmış etkisi yarattı. Kız polisin kızı değildi. Bu işe öyle veya böyle karışmış olan bambaşka birisiydi. Ve Viivo bunun nasıl olduğunu öğrenecekti.

Kız hızını artırdığında, Viivo öfkeyle dolup taşı. Yeni yetme bir kız onu atlatamazdı. Onun yüzünden el ve ayak parmakları donmuştu, değerli anlaşıma vaktini Pyynikki'de çalırların arasında kaytararak ve otobüs garında sudoku çözerek geçirmişti. Kırmızı Şapkalı Kız onu maskaraya çevirmişti.

Onu yakalayıp olayla nasıl bir bağlantısı olduğunu söyleyene kadar boğazını sıkacaktı. Kurallarını bilmediği yetişkin oyunları oynamaması gerektiğini öğrenecekti.

Kongre merkezinin yanından yukarıya çıkan bir patikadan yokuş yukarı Kaleva Caddesi'ne çıktı. Buzlu ve kaygan yollar, koşmak için kesinlikle yanlış ayakkabılar. Ciğer söken bir soğuk ve iri bir manto. Kış koşusu kesinlikle onun sporu değildi.

Lumikki arkasına baktı. Adam ona yetişmişti. Lumikki, dişlerinin arasındaki bir aralıktan solumaya çalıştı. Koştukça ılık sesi çıkarıyordu. Sarmısaklasak da mı saklasak, sarmısaklamasak da mı saklasak? Dondurucu havanın zerre merhameti yoktu. Kaleva Caddesi'nden karşıya geçti.

Soğuk, soğuk, soğuk, soğuk. Soğuk eller, soğuk kalp. Soğuk eller, soğuk kalp. Kelimeler, mantıklı düşünmeye çalıştıkça Lumikki'nin beyninde zonklayıp duruyordu. Kaleva Caddesi'nde devam etmeli miydi? Artıları: Yoldan geçen insanlar, arabalar. Eksileri: Yer yer buzlanma ve takipçisinin suç ortaklarının bir yerlerde onu her an enselemeye hazır, minibusle pusuya yatmış olma olasılıkları. Buna cesaret ederler miydi? Hem de güpegündüz?

Lumikki, bir sonraki kavşağa geldiğinde hızlıca bir karar verdi. Yürüme yolu orada daha az buzluysa. Dönüp mezarlığa doğru koşmaya başladı. Adam arkasından seğirtti. Neyse ki, o da buzlu yerlerde zorluk çekiyordu.

Soğuk eller, soğuk kalp...

Kes şunu.

Lumikki başka bir şeyler düşünmeye çalıştı.

"Run baby run baby run, baby run..."

Sheryl Crow imdadına yetişmişti. Lumikki'nin asker botları kaymaya devam ediyordu. Lumikki, kendi kendine lanet okudu. Bundan böyle kar botları ve koşu ayakkabıları giymeye başlamalıydı. Birileri aniden onu kovalamaya başlarsa diye. Ki bu da, son gelişmelere bakılacak olursa ihtimaller dahilinde görünüyordu.

Mezarlığa saptı. Sağda Väinö Linna'nın mezarını, solda Juice Leskinen'inini geçti. Ölmüş yazar ve şarkıcılar uzun kış gecelerinde onu sıkılmaktan kurtarmış olabilirlerdi ama şu anda ona yardımcı olamazlardı. Ölümü gerçekten mezarlıkta mı olacaktı? Ne kadar da ironik.

Adımların gittikçe yaklaştığını duyabiliyordu. Lumikki, şu anda arkasına dönüp bakmanın iyi bir fikir olmadığını biliyordu. Bunu yapsa çok değerli saniyelerini kaybedebilirdi. Acaba kiliseye koşsa mıydı? Yoksa krematoryum kamyonunun kapısına? Orada birileri olabilir miydi? İçeri girebilir miydi?

Mezarlıkta koşulmaz. Annesinin sesi. Annesinin kuralları. Üzgünüüm anne. Sen bile hiçbir şeyi bilemez ve kontrol edemezsin. Bazen sadece koşmak gerekir.

Ölüler bunu umursamazlar. Ölüler ölüdür. Kendisi de bir ceset haline gelmemek için bir kız kalkıp mezarlarının üzerinde bile koşsa aldırılmazlar. İşte bu yüzden ayakları her adımda çılgınlar gibi kaysa da, soğuk hava ciğerlerinde ufak delikler açıyor ve ter, kalın mantosu ve kazağının içinden, sırtından aşağıya akıyor olsa da koşmak zorundaydı.

Mezarlığın uzun ladin ağaçları hatlarını çevreleyen beyaz kırağıyla kaplanmıştı. Dalları karın ağırlığıyla aşağıya, mezar taşlarının, her bir ziyaretçinin üzerine doğru çökmüştü.

Ölüler ve canlılar. Canlılar ve ölüler.

Hakemlik yapmaya da bekleriz.

Lumikki, neredeyse adamın soluğunu duyabiliyordu. Çok geçmeden onu mantosundan yakalayıverecekti.

Sonra bir şey oldu. Lumikki, küt diye bir ses, öfkeli bir haykırış ve elbette Estonyaca bir dizi küfür duydu. Küfürleri anlamadı ama maksadı ortadaydı. Arkasını dönmedi ama umut, bacaklarına yenilenmiş bir güç verdi. Viivo Tamm, kayıp düşerek sol dizini acı dolu bir şekilde buza çarptı. Oyunun bittiğini hemen anladı. Artık kızın arkasından koşamayacaktı. Topallayarak eve kadar gidebilirse şanslı sayılırdı. Mağlup bir köpek gibi. Yere serilmiş melez köpek gibi.

Öfkesi yeniden ateşlendi. Ama şimdi daha büyük, daha kızgın ve daha kör ediciydi. Diğer dizinden destek aldı ve silahını çıkardı. Düşünmedi, sadece vücudundaki her bir sinir ucuyla kızın durdurulması gerektiğine kanaat getirdi. Ne pahasına olursa olsun. Silahını kaldırıp doğrulttu. Lumikki, susturucu takılmış bir silahtan çıkan pes çat sesini duydu. Sonra bir şey vınlıyarak kalçasını sıyrıp önündeki mezar taşına saplanarak bir parçasını kopardı. Bir kurşun. Adam ona ateş ediyordu.

Lumikki'nin nabız atışı normal sınırların üzerine çıkmıştı. Artık kaygan zemine, soğuk havaya veya omurgasından aşağı akan ter şelalesine aldirmeden uçtu.

Ancak çok çok uzun bir mesafe gittikten sonra cesaret edip arkasına bakabildi. Adamın dizini tutmuş silueti küçüktü ama hâlâ görülebiliyordu. Yardımsever yaşlı bir kadın ona yardım ediyordu.

Silahtan bir iz yoktu. Artık etrafında vınlayan kurşunlar da yoktu.

Lumikki, artık daha kolay görünen koşusuna devam etti. Kurtulduğunu biliyordu. En azından bu seferlik.

Tavanın boyasındaki çatlaklar hiçbir yere varmayan yollar oluşturarak yürümüştü. Lumikki, yatağına uzanmış, tavana bakıyordu. Öfkesini içinde büyümeye bırakmıştı. Eski püskü, açık mavi ve bir kulağı kopmuş oyuncak tavşanı karnına bastırıyordu. Tavşan, onun kendisini sıkı sıkıya tutuşunu kabullenmişti.

Evine ulaşmış, asker botlarını çıkarıp mantosunu bir sandalyenin arkasına asmıştı. Islak kazağını ve sırlıslam olmuş uzun kollu tişörtünü çıkardıktan sonra, yarım saat duşun altında durdu. Saçını, vücudunu kokusuz şampuan ve sabunla yıkadı. Daima kokusuz ürünler kullanırdı. Parfüme alerjisi olduğundan veya kokuya fazlasıyla hassas olduğundan değil ama özellikle belli bir şey kokmak istemiyordu.

Bir insanı kullandığı şampundan, sabun veya kremin-den, hatta parfümünden, tıraş losyonundan tanımak çok kolaydı. Bir parça meyveli sabun bile burnu tıkalı bir kişiye dahi, o sabunu kullanan insanın aynı yerde olduğunu rahatlıkla söylerdi. Çoğu insan açık alanlarda diğerlerinin kendilerine özgü kokularını ayırt edemezdi. Bu, daha gelişmiş bir koku algısı isterdi; fakat grip olmayan herkes, parfümlerin acı ve keskin kokularını alabilirdi.

Aynı zamanda kokular anıları da tetiklerdi. Çamsakızlı bir şampuanın kokusu, yusufçukların suyun üzerinde uçuştığı bir yaz akşamını pekâlâ anımsatabilirdi. Misk kokulu bir duş jeli, kaslı ve sağlam kolların, belirgin ve güzel kürek-kemiklerinin olduğu bir sırtın görüntüsünü canlandırabilirdi. Ona, sarılıp yattıkları ve kimsenin hiç de komik bulmadığı

şeylere güldükleri anları anımsattı. Karşısında her seferinde büyülenip heyecanlandığı o parlak, mavi gözlerin keskin bakışlarını düşündürdü. Aynı duş jelini kullanan biri yanından geçtiğinde kalbi daima duracak gibi oluyor, bir afallama yaşıyordu. Kokunun geldiği kişinin özlediği insan olmadığını önceden görmüş olsa bile. Kokunun hafızaya etkisi işte bu kadar güçlüydü.

Bir insan bir yabancının görünüşünü hatırlamayabilir; fakat bir başka yerde tıraş losyonunun kokusunu alacak olsa cüsseli yapısı, kısa saçları, kot pantolonu ve yakası düğmeli, kareli gömleği anında zihninde beliriverir. Bu adamın nerede, nasıl yürüdüğü veya belli bir kapıdan girişi gözlerinin önüne gelebilir.

Lumikki, bunu istemiyordu. Yabancıların onu hatırlamasını istemiyordu. Eşinin dostunun bile. Mümkün olduğunca kokusuz ve görünmez bir şekilde ortalıkta dolaşabilmeyi istiyordu.

Lumikki, yıkanıp üstüne yapışan korku ve panikten kurtulmuştu. Botlarla koşmaktan dolayı su toplayan ayaklarını tedavi etmişti.

Annesiyle telefonda konuşmuştu.

“İyiyim. Hayır, okul da fena değil. Evet, hâlâ param var.”

Yalanlar. İyi niyetli yalanlar.

Annesine her şeyi anlatmayı ne zaman bırakmıştı? Okula başladığında mı? Galiba öyleydi. Hatta belki daha da erken; çünkü aile arasında genellikle konuşmazlardı. Lumikki, konuşmadıkları şeyleri asla çözememişti; fakat konuşma eksikliği her bir odada öylesine asılı kalmıştı ki, sizi bir örümcek ağı gibi yakalayabilirdi. Herkes kendi işine bakardı. Çok tuhaf şeyler, ailenin dışında olan birinin kırk yıl düşünse aklına gelme-

yecek şeyler dahi tabu konusu olabilirdi. Mesela, Lumikki'nin tuttuğu oyuncak tavşan gibi. Annesi onu Tampere'ye son ziyaretinde getirmiş ve küçükken Lumikki'nin en sevdiği oyuncak olduğunu söylemişti. Lumikki, tavşanın kömür karası gözlerine bakarken, aniden onun bir başkasının en sevdiği oyuncak olduğunu hatırladı. Kendisi de o tavşanla oynamıştı ama onun en sevdiği oyuncak değildi. Düşüncesini yüksek sesle söylemişti.

"Hayır, yanlış hatırlıyor olmalısın," demişti annesi. "Bu senin en sevdiğin oyuncaktı ve adı da Oscar'dı."

Lumikki başını sallamıştı.

"Ona Oscar adını ben daha sonra verdim. İlk başlarda ismi Zany'ydi. Belki onu kuzenlerimden birinden falan almışsındır." Annesi bunun üzerine bir şey demedi ve Lumikki, bunu bir başka konuşmayacakları konu olarak algıladı.

Tavandaki çatlaklar gökyüzündeki yıldız haritasına benziyordu. Kusurlar. Onları seviyordu. İlgiçtiler. Ama şimdi Lumikki öfkeye odaklanmıştı; çünkü ona güç veriyordu. İkinci bir kez kovalanmıştı ve bir de üstüne birisi ona ateş etmişti. Aslında, artık bu işin içinde olmamayı eskisinden de fazla istiyor olması gerekirdi. Ne var ki şimdi de öğrenmek istiyordu; belirginlik, bir kapanış istiyordu. Her şeyden çok da bu adamların yaptıklarının bedelini ödemelerini istiyordu. Artık korkmak istemiyordu. Korku, ancak tüm kartlar açıldığında bitebilirdi. Bu nedenle ertesi gün ne yapacağını biliyordu. Tavşanı kızgın bir şekilde bir köşeye fırlatıp telefonunu çıkardı ve Elisa'yı aradı.

Viivo Tamm, bastondan destek alıp topallaya topallaya kapıya yürüdü ve anahtarla uğraştı. Bir taraftan bastonu tutup

diğer taraftan da sol bacağına ağırlık vermeden anahtarı çevirmek çok zordu. Dengesini kaybedip sallandıkça yüzünü buruşturuyordu.

Mezarlıktaki yardımsever yaşlı kadın, bir ambulans çağırması için kelimenin tam anlamıyla onu zorlamıştı, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için onunla birlikte hastaneye de gelecekti ama ambulanstaki sağlık görevlileri Viivo'nun iyi ellerde olduğunu söyleyerek onu rahatlatmışlardı.

Röntgeninde ince bir kırık bulunduktan sonra, acildeki doktor bacağına bir sabitleyici takmış, eline bir baston ile güçlü ağrıkesiciler vererek onu eve göndermişti. Sonunda eve gelmişti. Viivo, yavan ve kasvetli stüdyo dairesinin daha önce kendisine bu denli hoş görüldüğünü hatırlamıyordu. Soğuk bir bira, birkaç aspirin ve belki bir şeyler daha. İlaçları birbirine karıştırmak en güzeliydi. Sonra da telesekreterine birkaç kızgın mesaj bırakmış olan Sokolov'u arayacaktı.

Gözü dönmüş, manyak Rus. Onu aramak istemiyordu ama o zaman da Sokolov gelip kapısına dayanırdı. Viivo'yu girişte fena bir küf kokusu karşıladı. Bir ara lavabodaki dağ gibi bulaşığı halletmesi gerekecekti. Arada hafif bir nane kokusu da vardı. Sanki birisi dairenin içinde boğaz pastili emmişti. Kapıyı kapayıp topallayarak yatak odası-oturma odası-ofis karışımı olan odaya seğirtti. Işığı yakmaya fırsat bulamamıştı ama birileri zaten bunu yapmıştı. Yine de Viivo, kokudan tahmin yapmakta zorlanmadı. Kutup Ayısı'nın adamları. Ateş, susturuculu bir silahtan çıktı. Sonra Viivo sırtüstü yere düştü. kan ağzından kırmızı bir boya gibi akmaya başladı.

4 MART CUMA

Kar gibi beyaz tenli.

Kocaman bir allık fırçası Lumikki'nin yüzünde gezindi. Kışın ertesinde rengi soluklaşmıştı ama bunu gizlemeye çalışmıyorlardı. Tam tersi. Fondöten teninden bir ton açıktı. Pudra da öyle. Tondaki bu değişiklik çene kavisinin altına özenle gizlenmişti. Makyaj teninin rengini eşitlemiş, lekeleri de gizleyerek cildini doğal olamayacak kadar pürüzsüz bir hale getirmişti. Porselen bir bebeğe benziyordu.

Kan gibi kırmızı dudaklı.

Elisa, dikkatle Lumikki'nin dudaklarının hatlarını takip etti. Dudak kalemi üstdudak çizgilerinden devam edip sol ve sonra sağ üstdudak kıvrımına ulaştı. Ardından da altdudakla buluştu. Hatları dudakların orta yerine doğru yaydı. Bu dokunuş derinlik etkisini artırdı.

Bir kat ruj. Taşan yerler kâğıt mendil yardımıyla, dikkatlice alındı. Ve bir kat daha. Son olarak dolgunluk hissi verecek

göz yanılmasını yaratmak için dudakların orta yerine de parlatıcı.

Abanoz gibi siyah saçlar.

Elisa, Lumikki'nın kâküllerini düzeltti ve biraz saç spreyi püskürttü. Küt kesilmiş saçlarını kabartıp sabitlemek için bir kat sprey daha sıktı.

Saç boyası iyice tutmuştu. Lumikki, boyanın sabitlenmesini bekledikten sonra saçını yıkarken, mavimsi siyah dereciklerin beyaz fayans üzerindeki akışının ne kadar da garip görüldüğünü düşündü. Küvet deliği boyalı suyu alıp boruların içine emene kadar küvetin zemininde başka bir dünyaya ait, güzel şekiller oluşturmuştu. Lumikki, saçlarını su tamamen berraklaşana kadar yıkadı. Daha da garibi vardı. Elisa, onu bir sandalyeye oturtup omuzlarına eski bir havlu yerleştirdikten sonra saçlarını önce omuz, sonra kulaklarının hizasında kesmişti. Siyah lüleler patır patır yerlere dökülmüştü. Lumikki'nin onların kendi saçından döküldüğü fikrine alışması biraz zaman almıştı.

Noktasız soru işaretlerini andıran siyah, ıslak saç telleri. Zaten durum başlı başına bir soru işaretiydi. Lumikki, eksik olan o noktalara, olan her şeye son noktayı koyacak bir şeylere özlem duydu. Bu nedenle buradaydı.

"Pişman olmadın, değil mi?" diye sordu Elisa, her şeyin tam orta yerinde.

Lumikki hafifçe gülümsedi. "Saçlar sadece ölü birer hücredir."

Elisa ürperdi. "Ben olsam böyle düşünemezdim."

Elisa son olarak saçlarını düzleştirdi ve dışarı fırlamış başıboş tutam kalmadığından emin olmak için tekrar kontrol etti.

Elisa, kırmızı bir gece elbisesi verdi Lumikki'ye. Kumaşın her hareketinde ve ışığı farklı yerlerden alışında gül pembesinden portakal rengine, mordan şarap rengine dönüşen uzun bir elbiseydi. Üzerinde ince şeritler, çizgiler vardı ve vücuduna mükemmel bir şekilde oturmuştu.

Lumikki başını kaldırdı.

Ayna ayna söyle bana...

Aynada kendisine bakan güzel kadın, dik duruşlu, gizemli bakışları olan, dudakları bir gülümseme veya küçümsemeyle kıvrılmış bir yabancıydı. Lumikki memnundu. Bu kadın o değildi. Bu kadın başka biriydi. Kutup Ayısı'nın partisine girebilecek biri.

Elisa, garip sesler çıkararak havaya zıplayıp duruyordu. Lumikki, bunları olumlu bir geribildirim olarak algıladı.

"Aman Tanrım! Çok güzel oldun! Bu işte iyiyim. Dünyanın en iyi makyözü olabilecekken lisede işim ne?"

Elisa'yı mutlu görmek Lumikki'ye iyi geldi. Yanaklarına renk gelmişti ve gözlerinde gizlenmiş o sıkıntılı ve üzgün boşluk yoktu.

"Ve şimdi biraz da bundan," dedi Elisa ve Lumikki'nin boynuna hemen tanıdığı, Elisa'nın neredeyse bir parçası haline gelmiş olan "Joy" parfümünden püskürttü. Lumikki, havada gezinen yağ ve alkol karışımını solumamak için nefesini tuttu.

Şimdi artık kokusu da bir başkası gibiydi. Güzel. Partiden kimse onu daha sonra hatırlayamazdı. Hatırlayacakları perimasallarından fırlamış Pamuk Prenses'e benzeyen ve pahalı bir parfüm, saç spreyi ve lüks sabun kokan bir kadın olacaktı.

"Çocuklar, gelin de bakın!"

Tuukka ve Kasper yan odadan çıkıp içeri doluştular.

“Eee, bari onu bir şeye benzetebi... vay canına!” Lumikki, arkasını dönünce Tuukka’nın cümlesi yarıda kesildi. Kasper’in ağzıysa kelimenin tam anlamıyla bir karış açık kalmıştı.

“Hım... Ürkek, çirkin kızın seksi bir pilice dönüştüğü masal başka değil miydi?” diye atıldı Kasper. “*Külkedisi* miydi?”

“Ben buna da tavım,” dedi Tuukka. Belli ki, sözcükler ağzından yuvarlanmadan önce düşünmeye fırsatı olmamıştı.

“Rüyada görürsün.” Lumikki, geri çekilerek onu azarladı.

Saat 19.20’ydi. Lumikki, Elisa’nın evine üç saat önce gelmişti, Tuukka ve Kasper de çoktan oradaydılar. Toplantılarının başı oldukça sessiz geçmişti. Hepsi artık belli bir çizgiyi geçmiş olduklarının farkındaydılar. Şimdiye kadar her şey bir şekilde hafif, kontrol edilebilir ve heyecanlıydı ama çok da heyecanlı değil. Artık azıcık da olsa heyecanlı değildi. Birileri Lumikki’ye ateş açmıştı ve şimdi hayatının gerçekten de tehlikede olabileceği bir yere gidiyordu. Lumikki, onlara planını anlattı. Pek akla yatkın değildi. Rasyonel de değildi. Tehlikeliydi. Lumikki umursamıyordu. Artık tehlikenin içinde olmak istiyordu. Onu en çok korkutan şeye doğru gitmek istiyordu.

Lumikki, planında yer alan parti yerine gireceği kısmı anlatırken, Kasper ağzını açıp, “Yapamazsın,” dedi.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Elisa.

“Kutup Ayısı’nın yerine öylece ‘gizlice arkadan dolanma’ işi olmaz. Duyduğum kadarıyla orada ciddi bir güvenlik olacak. Çitler, koruma görevlileri, kameralar ve bu tür şeyler.”

Kasper, ellerini ensesinde kenetleyip arkasına yaslandı. Bilgi kaynağı rolünü oynamaktan keyif aldığı belliydi.

"Peki. O zaman bütün planı unutalım," dedi Lumikki.

Kasper kurnazca gülümsedi. "Belki de herkes bakarken doğrudan ön kapıdan girebilirsin."

"O nasıl olacak peki?"

"Çünkü kadınlar bunu yapabilir. En azından hoş görünüp erkeklere eşlik etmek üzere partiye davet ettikleri genç kadınlar yapabilir. Duruma uygun giyindiğinde kimse bir şey sormayacaktır. Ve bu seferki tema da peri masalları."

Tuukka'nın içtiği soda burnundan fışkırdı. "Ciddi misin? Gerçekten bizim küçük eko-anarşist lezbiyeni bir tür üst kalite oro... pardon, yani... eskort kız yapabilir miyiz dersin?"

Elisa, Lumikki'yi baştan aşağı şöyle bir süzdü. Sonra da çocuklara gidip film izleyerek veya video oyunu oynayarak oylanmalarını söyledi.

"Bahse girerim, siz kalın kafalıların beceremeyeceği ama benim yapabileceğim birkaç şey vardır," dedi gülümseyerek. "Bu arada eğer babam eve gelirse, uyuduğumu, çıplak yoga ya da ona benzer bir şey yaptığımı söyleyerek onu benim odamdan uzak tutun."

Lumikki hazırdı. Saat 19.45'ti. Kırmızı gece elbisesini ve beyaz topuklu ayakkabılarını giymişti. Ağırlığını bacakları arasında bölüştürerek nasıl dengede duracağını ve alçak topuklulardan epey farklı olan bu ayakkabılarla nasıl yürüyeceğini çözene kadar birkaç dakika pratik yaptı. Bunlardan sonrası artık pek de zor olmayacaktı. Bu, sadece kendi hareketlerini kıyafetlerin yarattığı imaja uydurup oynaması gereken başka bir roldü.

Lumikki nasıl normal yürüneceğini bilmiyordu. Devamlı ayaklarını sürüyordu. Çok garipti.

On yıl öncesinden kalma sözler. Lumikki, duyduğu ses tonunu tam olarak hatırlıyordu. Kelimeleri vurgulayan ifadeleri, hareketleri. Abartılı taklidi de...

O anda var olan her şekilde yürümeyi öğrenmeye karar vermişti. Normal, anormal, güzel, çekici; hızlı veya yavaş, aylak aylak veya çitkıldırım. Bir daha kimse ona, buna benzer bir şey söyleyemesin diye. O zamanlar onu kurtarmamıştı ama bu beceri daha sonraları çok kere işine yaramıştı.

Elisa, Lumikki'nin kısa, taklit kürkü giymesine yardım edip ona dirseklerine kadar ulaşan siyah eldivenler verdi. Ve son olarak küçük, boncuklu bir el çantası.

"Bunu kaybetme. Deli gibi pahalı," dedi Elisa.

Aşağı kattan Elisa'nın babasının da parti için hazırlandığını duyabiliyorlardı. Tuukka ve Kasper de aşağı inmiş, dışarı çıkmaya hazırlanıyorlardı. Lumikki çantayı açtı. İçinde altın rengi kaplarında pudra, kan kırmızısı ruj, 100 euro ve pembe, tüylü bir şey vardı. Lumikki, tüylü şeyi tuttuğunda parmaklarının içine gömüldüğünü ve sonra sert bir şeye dokunduğunu hissetti. Nesneyi çantadan çıkardı. Pembe kelepçeler. Elisa, utançtan kıpkırmızı kesilmiş halde başını salladı. "Soru sorma. O partiyi hatırlamak bile istemiyorum."

Lumikki, kaşlarını hafifçe kaldırdı ve kelepçeleri çantaya koydu. Elisa'nın partilerde kiminle ne yaptığı Lumikki'yi ilgilendirmezdi.

"Ve bir de bu."

Elisa, Lumikki'ye neredeyse bileklerine uzanan uzun, siyah bir manto uzattı.

"Bunu niye aldım bilmiyorum. Giydiğimde üzerimde uyku tulumu varmış gibi görünüyor. Fakat işte şimdi işimize yarayacak."

Lumikki, mantoyu üzerine geçirdi. Altındaki kürkün üzerine giymek gerektiğinden kolları biraz sıkıyordu ama onun dışında mükemmeldi. Kopçaları ilikleyip başlığını dik-katle başına geçirdi ve son bir kez aynaya baktı. Bu haliyle Yeti'nin kuzini olabilirdi herhalde.

Elisa ve Lumikki, birkaç saniye yüz yüze bakar halde kaldılar. İkisi de konuşmadı. Lumikki, Elisa'ya sarılıp her şeyin yolunda gideceğini söylemek istedi. Bundan tam olarak emin olmasa da. Ve daha önce, küçüklüğünde anne ve babası hariç, kimseye kendi isteğiyle sarılmayı arzu etmemiştii.

Elisa korkuyordu. Lumikki de öyle.

Elisa kendine düşeni yapmaya hazırdı. Lumikki de öyle.

Elisa'ya babasının işine daha fazla karışmak istediğinden emin olup olmadığını sormanın artık bir anlamı yoktu. Sor-gulama ve tereddüt etme zamanı çoktan geçmişti. Elisa lise sosyetesine giriş hayalinde yaşayan şımarık bir yeniyetme olabilirdi. Belki de babasının parasıyla aldığı özel dikim kıya-fetler ve çantalarla, arkasını birilerinin temizleyeceği kontrol-den çıkmış partiler vererek, içki içip yanında başka şeyler de alarak ve canı istediğinde erkeklerle oyun oynayarak hayatını geçirebileceğini düşünüyor olabilirdi, zayıflığını makyajın ar-dına gömerek ve olduğundan daha aptal görünerek.

Ancak Lumikki, Elisa'nın bu gece her şeyin değişeceğini, pembeye boyanmış hayallerinin kati olarak tuzla buz olduğunu bildiğini görmüştü. İlk kırılma noktası pazar gecesi Elisa, ellerini o torbadan çekip neden yapış yapış olduklarını merak ettiğinde oluşmuştu. Ancak o gece açığa çıkacak olanlar, asla su ve sabunla temizlenebilecek şeyler değillerdi.

Elisa'nın gözlerinde, Lumikki'yi birbirlerinden o kadar da farklı olup olmadıklarını merak ettirecek anlık bir kararlılık

SALLA SIMUKKA

çaktı. Hayatları tamamen birbiriyle örtüşmezdi ama böyle anlarda aynı boşluğu, hisleri ve düşünceleri paylaşıyorlardı.

Elisa ciğerlerini doldurup nefesini sakın bir biçimde dışarı verdi.

“Şimdi gidip babama hoşça kal diyeceğim,” dedi.

Lumikki başıyla onayladı. Saat 19.52’yi gösteriyordu.

Terho Väisänen papyonunu düzeltmeye çalışırken parmakları pürüzsüz satenin üzerinde kaydı. Elleri durmadan terliyordu ve onları devamlı tuvalet kâğıdıyla kurulamak zorunda kalıyordu.

Saat epey geç olmuştu. Kendisini alacak arabayı beklemek için dışarıya çıkmış olması gerekiyordu. Hiçbir şekilde geç kalmak istemiyordu. Araba beklemezdi. Fırsatı kaçırrı, aynı bu saten papyon gibi ellerinin arasından kayıp giderdi.

En son ne zaman simokin giymişti? Yıllar önce karısının patronunun verdiği bir partide. O karşılama içkisinden taksiler onları alıncaya kadar süren beş saatlik dur durak bilmez gösterişi asla unutamazdı. Bu türden yüksek sosyete matinelelerinden hoşlanmıyordu. Aslına bakılırsa, bugünlerde birçok bakımdan "yüksek sosyete"ye üyeydi.

Nihayet papyonu ona boyun eğmişti. Berber saçlarını mükemmel bir şekilde düzeltmiş olmasına rağmen, huzursuzla-

nıp bir kez daha taradı. Terho, yıllardır olmadığı kadar gergin olduğunu fark etti. Partiye sadece iki sebepten ötürü gittiğini düşündü: Kutup Ayısı'yla yüz yüze görüşmek ve nihayet Natalia'yı görmek.

E-postalarının hiçbirine henüz cevap vermemişti. Terho, onun Kutup Ayısı'nın partilerine daha önce de katıldığını biliyordu ama partilerden ona asla bahsetmek istememişti.

Çok gizli, aşkım.

Kutup Ayısı'nın insanlar üzerindeki etkisi olağanüstü olabiliyordu. Terho, adamın gözünde pazarlık edilebilecek bir pozisyonda olduğundan şüpheliydi. Sonuçta, sadece zavallı bir narkotik polisi, ufak bir oyuncuydu. Geçmiş on yıl boyunca Kutup Ayısı'nın işlerine yardımcı olmak konusunda ufak bir rol oynamış olabilirdi; fakat adam büyük bir ihtimalle Terho olmadan da gayet iyi idare ederdi. Ancak yine de şansını denemek zorundaydı.

Bir önceki sabah, erken saatlerde, bir karar almıştı. Devam etmek istemiyordu. Bu çifte rolden çıkmak istiyordu. Ancak bunun yürümesi için Kutup Ayısı'ndan, gelecekteki gelirinde açılacak büyük deliği yamamasına yardımcı olacak bir tür telafiye ihtiyacı vardı. Kumar borçlarını ödemesi, kendisi ve Natalia için birkaç şey organize etmesi gerekiyordu. Sonrasında kalp atışlarını yükseltecek bir şeyler olmadan, sıradan ve huzurlu bir hayat yaşamaya programlayabilirdi kendini. Suç işlemekten, kumar oynamadan, Natalia'sız ve parasız bir hayat.

Artık stresle ve korkuyla başa çıkamadığını anlamıştı. Gençken ona adrenalin yüklemesi yapan gizlilik, artık onu sadece yoruyordu. Birkaç yıl daha devam edebilirdi ama sonra da sağlığı tükenecekti. Belki kalbi, belki de sinirleri dayan-

mayacaktı ve her durumda çöküşe doğru gidecekti. Zaten bir süredir kendini avutuyordu.

Terho, aynada olduğundan yaşlı görünen adama baktı. Gözlerinin altındaki torbalara, çenesinin altından sarkan cildine, kemerinden fırlayan göbeğine. Her yanı gevşemişti. Yılların stresi ve suçluluğu önünden ne geçerse yemesine sebep olarak onu bu hale getirmişti, sağlığını ve hatta ailesini bile göz ardı etmişti. Bunu kabul etmeliydi. Başkasına itiraf edemese de kendisine etmeliydi.

Bu duruma bir son vermeliydi. Natalia'yı görmeye de bir son vermeliydi. Paylaştıkları geçmiş göz önünde bulundurulduğunda, asla halka açık yerlerde birlikte görünemeyecekleri ortadaydı. Yeni ve dürüst bir hayat yaşamaya başlamalıydı. İşte bu yüzden başarılması pek mümkün olmayan ve gözü kara bir harekette bulunmak üzereydi. Kutup Ayısı'na şantaj yapmayı planlıyordu.

Terho saatine baktı. Gitme zamanı gelmişti. Tam girişe doğru yürüyordu ki, Elisa koşarak merdivenlerden inip koluna yapıştı ve onu bodrum kata doğru sürükledi.

"Ne bu şimdi? Çoktan çıkmış olmam gerekiyordu," dedi Terho sinirli bir şekilde.

"Sana çok önemli bir şey göstermem gerekiyor. Sadece bir dakika sürer."

"Şimdi olmaz. Geç kalamam. Gitmem gereken çok önemli bir davet var."

"Partiye gitmek nasıl benden daha önemli olabilir?"

Elisa, babasının kolunu sıkı sıkıya tutuyordu, diğer yandan gözlerini kocaman açmış, suçlayıcı bakışlarla ona bakıyordu. Terho şimdi on yedi yaşındaki kızının yerine, hayal

kırıklığına uğratmaya dayanamadığı dokuz yaşındaki halini görüyordu.

“Peki, sadece bir dakikan var.”

Lumikki, sessizce merdivenlerden indi, topuklularla ve uyku tulumuna benzeyen mantoyla çok fazla zorlanmıştı. Tuukka onu dışarıda, giriş kapısında saklanmış bir halde bekliyordu.

“Henüz gelmedi,” diye fısıldadı.

“Umarım geç kalmaz,” dedi Lumikki. Sıcaklık sıfırın birkaç derece altındaydı.

Bütün yüzeyleri ince, beyaz bir don kaplamıştı. Evler, ağaçlar, taşlar, arabalar, kıyafetler, saçlar, yanaklar, düşünceler.

“Elisa, ben seslenene kadar babasını oyalayacağına söz verdi,” dedi Tuukka.

Sonra sessiz kalıp beklediler. Lumikki, Tuukka’nın siyah kardan adam kostümü hakkında niçin açık saçık espriler veya uygunsuz teklifler yapmadığını merak etti. Sonra dişlerini sıkıldığını fark etti. Tuukka gergindi. Belki de korkuyordu. Herhalde hayatında ilk kez.

Bir zamanlar korkmayı öğrenen bir çocuk varmış. Lumikki, kendini şaşırtıcı derecede sakin hissediyordu. Şu anda o sadece belirlenmiş bir planı takip ediyordu. Tek yapması gereken bir sonraki adımda ne olacağına yoğunlaşmaktı.

19.58’de, siyah bir Audi sokağı döndü, evin önünde durdu. Tuukka, tek kaşını kaldırıp Lumikki’ye baktı. Lumikki, başını tamam dercesine aşağı eğdi. Tuukka yürümeye başladı. Gelişigüzel bir şekilde siyah arabayı geçti ve sonra sürücünün görüş açısından çıkar çıkmaz, sokağın daha aşağısında park

etmiş başka bir arabanın arkasına gizlendi. Çömelerek ve görüş alanından çıkarak siyah Audi'nin arkasında geriye doğru ilerlemeye başladı. Sonra durup bekledi. Kasper göründü.

Köşeden başlayarak siyah arabaya doğru ilerledi, dönüp önünden yürüdü. Adam herhangi bir şekilde tepki vermedi. Kasper, cebindeki anahtarı çıkarıp abartılı bir jestle adama doğru salladı ve iştahla kaportaya bastırıp anahtarı arabanın yüzeyi boyunca çekerek yürümeye devam etti. Metalin metal üzerinde çıkardığı tiz ses, kış gecesinin sessizliğini yırtıp geçti. Önce sürücü, Kasper'e ne olduğunu anlamıyormuş gibi baktı. Ardından Kasper, neşeli bir şekilde ortaparmağını kaldırdı.

Nihayet sürücü kendine geldi. Anlaşılmaz bir şeyler böğürerek arabadan fırladı. Sürücünün dikkati başka tarafa yönelince, Tuukka, şimşek hızıyla harekete geçti ve arabanın bagajını açtı. Kasper, çoktan deli gibi gülerek kaçmaya başlamıştı ve sürücü de onun peşine düşmüştü. Sadece bir anlığına dönüp uzaktan kumandayla arabayı kilitleyerek Kasper'i kovalamaya devam etti. Kasper ise yakın mesafede kalabilmek için kasten yavaşlamıştı.

Lumikki, anında arabanın bagajına doğru seğirtmişti. Tuukka, onun bagaja girmesine yardım etti. Neyse ki, şu küçük bagajlardan değildi ama yine de içine sığabilmek için el ve ayaklarını özenle toplaması gerekti. Sonunda kilit mekanizmasının üzerine bir parça ipek kumaş yerleştirerek Tuukka'ya hazır olduğunu işaret etti. Tuukka, işareti alıp başıyla onaylayarak bagaj kapağını mümkün olan en sessiz şekilde kapadı.

Karanlık Lumikki'nin her yanını sardığında, yaşadığı anlık paniği savuşturmak zorunda kaldı. Benzin kokan, dar ve rahatsız bir alandaydı. Seyahatin uzun sürmemesini umdu.

Lumikki, sürücünün kendi kendine küfrederek döndüğünü duydu. Kapılar açıldı. Sürücü arabaya binip kapıyı çarparak kapadı.

Lumikki, kıpırdanarak cep telefonunu çantasından çıkıp çıkaramayacağına baktı. Zar zor çıkardı. Telefonun saati ni kontrol etti. 20.05'i gösteriyordu. Göstergeden yayılan hafif mavi parlaklığın anlık da olsa karanlığı aydınlatması ona iyi gelmişti. Sonra Elisa'nın evinden arabaya doğru yaklaşan adımları duydu. Kapılardan biri açıldı.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye İngilizce sordu sürücü sinirli bir şekilde.

Lumikki, Terho Väisänen'in, "Pardon, aile meseleleri..." cevabını verdiğini duydu.

"Kutup Ayısı insanların geç kalmasından hoşlanmaz."

"O halde daha fazla vakit kaybetmeyelim."

Şükürler olsun. Lumikki, Elisa'nın babasına tamamen katılıyordu. Bu yerde ve bu pozisyonda gerekenden bir saniye bile daha uzun zaman geçirmeyi hiç arzu etmiyordu.

Audi homurdanarak hareket etti.

"Sokağınızda caniler var."

Lumikki, sürücünün kelimelerini hâlâ zorlukla duyabiliyordu. Bu sözler onu gülümsetti. Araba hızlanıp da soğuk hava bagajın aralıklarından içeri sızmaya başladığında ciddileşti. Artık geri dönüş yoktu.

Zifiri karanlıktı. Çıkışı yoktu. Merhameti yoktu. Asla çıkamayacaktı. Asla hava alamayacaktı. Ölecekti. Çakıtaşı sırtına batıyordu. Çakılı elinde ezdi, küçük taşların keskin kenarlarını hissederek çakıl parçalarını elinin içinde kum haline gelene kadar sıktı.

“Çıkarın beni!” diye çığlık attı.

Zaten on kere, yüz kere, bin kere bu şekilde haykırmıştı. Kapağa yumruğuyla vurmuş, ayağıyla tekmelemişti, arkasını dönüp sırtıyla iterek açmayı da denemişti. Faydasız.

Üzerinde oturuyorlardı. Herhalde ellerinde lopipop, ayaklarını sarkıtarak üzerine oturmuş ve çilek aromasının keyfini çıkarıyorlardı. Aceleleri yoktu. Güç onlardaydı.

Gözyaşları Lumikki’nin gözlerinde kuruyup kalmıştı. Panik yaşamaya başlıyordu. Hemen o sırada çıkamazsa boğulacakmış gibi hissediyordu kendini. Avazı çıktığı kadar bağırılmaya başladı. Elinden geldiğince yüksek sesle. Martıların

çıgıllıklarını ve gagalarını kocaman açışlarını düşündü. O bir martıydı. Çıgıllık üstüne çıgıllık attı.

Sesi ne kadar yüksek çıkarsa kendini o kadar canlı hissediyordu. Bir sestən ibaretti artık. Sesle bir bütün olmuştu. Aynı öfkeli, tiz ton. Bir noktada artık karanlık olmadığını fark etti. Çakıl kutusunun kapağı açılmıştı. Doğrulup gözyaşlarını sildi. Yanaklarına kum, kıyılmış çakıl parçaları yapışmıştı. Onlardan bir iz yoktu. Bir sonraki fırsatlarını bekliyorlardı. Bir tanesinin daha geleceğini Lumikki'nin bildiği gibi biliyorlardı.

Lumikki ağır ağır ona kadar saydı. Artık paniklemiyordu. Artık o zamankiyle aynı kız değildi. Değişmişti. Öğrenmişti. Yer ne kadar dar olursa olsun, süre ne uzunlukta olursa olsun kalabilirdi. Şimdiye kadar her şey olması gerektiği gibi gitmişti. Neredeyse her şey.

Evet, keskin dönüşlerde bagajın kenarlarına çarptığı için birkaç yara almıştı. Evet, geri kalan zaman zarfında benzinin pis kokusunu duyuyor gibi hissetmişti. Evet, soğuktan titriyordu ve baştan aşağı uyuşmuştu; fakat bunlar küçük şeylerdi.

Audi, otuz beş dakika boyunca yoluna devam etmişti, sonra yavaşlayıp durdu. Arabadan önce Terho Väisänen çıktı. Bir dakika sonra da sürücü arabaya bakıp indi ve onu izledi.

Lumikki dinledi ve etrafındaki her şey sessizliğe gömüldüğünde, uyuşmuş parmaklarıyla ipekli kumaşı tuttu, kumaşı kendine doğru çekerken aynı anda bacaklarıyla bagajın kapağını yukarı doğru itti. Bir şekilde bu riski alması gerekcekti. Kumaş, dışarı çıkabilmesi için mandalı yerinden oynatması gereken kilit mekanizmasına sıkışmıştı.

Kumaşın yırtılma sesi, Lumikki'nin uzun zamandır duyduğu en kötü sestti.

Paniğe kapılma, sakın ol.

Lumikki, parmaklarıyla yoklayarak kumaşın nereden yırtıldığını anlamaya çalıştı. Bulamıyordu. Parmakları neredeyse hissizleşmişti. Lumikki, sol eldiveni dişleriyle yakalayarak çekip çıkardı. Sonra parmaklarını ağzına sokup kan deveranı tekrar başlayana kadar ısıttı.

Bir deneme daha.

Parmaklarıyla kilidin olduğu yeri yoklayıp kumaşı buldu. Lumikki, ıslak parmak uçlarının saniyeler içinde yeniden donacağını biliyordu.

Evet. Ah, evet! Sadece yakalayabileceği kadar kumaş kalmıştı. Kumaşa yapışıp bacaklarının bütün gücüyle kapağı yukarı itti ve kumaşı yavaş yavaş kendine doğru çekti.

Kilit açılmadı. Lumikki, itip çekerken dişlerini sıktı. Var gücüyle gayret ediyordu.

Tıkırt!

Kilit boyun eğmişti. Bagaj açıldı. Kapağı hafifçe aralayıp nefesini sabitledi. Dinledi. Tam o sırada başka bir araba gelip yanındaki alanda durdu. Arabanın içindekiler dışarıya çıktılar.

“Bir ara arabayı temizletmelisin,” dedi bir kadın sesi. “Ayakkabılarıma baksana. Renkleri binmeden önce pembeydi.”

“Uyuyan Güzel olmayı isteyen sendin. Sanırım bu arada üvey anne de iyi çalıştı. O halde siyah ayakkabılarını giyseydin,” diye cevap verdi bir adam.

Tartışan çift uzaklaştı. Sessizlik geri geldi. Lumikki, kapağı biraz daha kaldırdı ve dışarıyı gözledi. Küçük bir otoparka

benzeyen bir yerdeydi. Tanrıya şükür siyah Audi tam köşede, birkaç ağacın arkasında kalıyordu. O an etrafta kimse yoktu.

Boşa harcayacak zamanı yoktu Lumikki'nin. Bagajdan çıkarak kapağı yavaşça kapadı. Mantoyu orada bırakmak zorundaydı. Sürücü ertesi gün veya ne zaman bagajı açarsa, mantoyu görüp oraya nasıl girdiğini merak edecekti. Lumikki, elleriyle saçını yokladı. Gayet iyi durumdaydı. Elisa, kullandığı spreyin harikalar yaratacağını söylerken abartmamıştı. Çantadan pudra kutusunu çıkarıp aynasını açtı. Hızlıca makyajını kontrol etti. Dudağından taşan bir parça ruj düzeltti. Nihayet hazırdı. Lumikki dönüp parti mekânına baktı.

Boris Sokolov, eserini inceledi ve kendi kendine başını salladı. Karlar Kraliçesi aynen olması gerektiği gibi görünüyordu. Eğer bunu görmek Terho Väisänen'i dert yaratmaktan alıkoymayacaksa, Boris galon galon buz küpü yutmaya razıydı. Hem de bir oturuşta.

Boris, aniden tanımlanamaz bir üzüntü ve memnuniyet hissetti. Memnuniyetinin sebebi açıktı. Rahatlamıştı. Kutup Ayısı'yla olan meselelerini çözmüştü ve Viivo Tamm'ın vurulmasıyla ilgili kızgın da değildi.

Kutup Ayısı, Viivo'nun mezarlıkta, elinde bir silahla neredeyse delirmiş bir halde görüldüğünü ileri sürmüştü. İşlerin yapılma şekli bu olmamalıydı. Bu, becerisini kaybetmeye ve kötüye gitmeye başladığını gösteriyordu. Kutup Ayısı ve Boris, kötüye gitmekte olan biri için yapabilecekleri bir şey olmadığı konusunda mutabıktılar. Bu nedenle Viivo saf dışı bırakılmalıydı. Bu, kişisel bir mesele değildi.

Sokolov, kahverengi gözleri kocaman açık olan Natalia'ya baktı. Yüzünde allak bullak bir ifade vardı.

Zavallı küçük Natalia! Hain kurt Boris'in kaçma planından haberdar olmayacağını mı zannetmiştin? Ve ardından da paradan... Bu hırsızlık anlamına gelirdi. Ve hepimizin bildiği gibi, hırsızlık çok kötü bir şeydir. Sadece doğru olanı yapmış olsaydın, her şey şimdi çok farklı olurdu.

Natalia, Natalia.

Karlar Kraliçesi'nin dudakları buz tutmuş.

Parti artık başlayabilirdi.

Kasper, söylediklerinde haklıydı. Ormanın orta yerine konuşlanmış, 1900'lerden kalma üç katlı büyük binanın etrafı uzun, taş bir duvarla çevriliydi. Eve sadece ormanın içinden geçen dar bir yoldan gidilebiliyordu.

Lumikki, evin haritada yer alıp almadığını merak etti. Bazı insanlar tarafından sır olarak kalması istenen yerler vardı ve bunu gerçekleştirmek mümkündü. Lumikki, korumaların insanları durdurup bir şeyler sordukları bahçe kapısına doğru yöneldi. Lumikki, girdiği rolün mümkün olduğunca hakkını vermeye çalıştı. Kaliteli bir eskorttu. Lumikki'nin sırası geldiğinde, kendinden emin ama ağır ağır, konumunu koruyarak korumaları geçip ilerledi.

"*Hetkinen. Dur,*" dedi buzdolabı boyutlarında bir adam. Dediklerini Fince ve İngilizce tekrarladı.

Lumikki'nin kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Her şey bu-
raya kadar mıydı?

"*Kännnykkä. Cep telefonu,*" dedi koruma elini uzatarak.

Lumikki, dudaklarını büzdü ve çantasından cep telefonunu çıkardı. Adamın uzattığı kocaman elin içine koydu telefonu. Kızgınlığını gören Elisa'nın eski, döküntü telefonundan çok daha önemli bir eşya sanırdı. Adam cep telefonunu çantasına attı, çantadaki şingirdamaya bakılırsa içinde bayağı bir telefon

toplamıştı. Daha sonra da iznini bile istemeden Lumikki'nin çantasını kapıp içindekileri inceledi ve homurdanarak çantayı geri verdi.

Belli belirsiz bir baş hareketiyle Lumikki'ye geçebileceğini işaret etti. Lumikki, içinden soğuktan ve rahatlamanın verdiği hoşluktan titrememeleri için bacaklarına hükmetmekle meşguldü. Başını dik tutuyordu. Özenle tuz atılmış olmasına rağmen buz tutmuş yolda topuklularla yürümek tam bir eziyetti. Adım adım. Sakin sakin.

Etraf karanlıktı. Lumikki, bir dizi ışığın içinden yürüyordu. Eve giden yola göz kırpan aydınlatıcılar dizilmişti. Yolun sonundaki kapının önünde eski tarz kâhyaların somut örneği bir adam duruyordu. Arkaya taranmış siyah saçlı ve beyaz kısa eldivenli. Aynı anda kibri ve hizmet eden bir nezaketi içinde barındıran bir beden dili. Adam hafifçe eğilerek Lumikki'ye kapıyı açtı. Lumikki içeriye girdi. Başarmıştı.

Gerçekten de Kutup Ayısı'nın partisine girmişti. Şimdi Elisa'nın babasının ne işlere bulaştığını öğrenmesi gerekiyordu.

Bambaşka bir dünya. Bambaşka bir gerçeklik. Renkler, ışıklar, sesler. Ani bir şekilde yeşile ve sarıya dönen mavi renk. Dalgalı bir altın rengine dönen turuncu. Kıvrımlı şarap rengi, fuşya ve leylak rengi şeritlere doğru giden mor. Müzik, denizkızların şakıması, ormanların uğultusu, kristallerin çınlaması, derin oyukların unutulmuş yankıları, sarayların ve şatoların oda orkestraları, küçük zillerin şingırdamasıyla sizi ezip geçiyor, arkanızdan yakalıyor, kayboluyor ve sonra geri dönüyordu.

Ses düzeni, ışıklar ve dekor, hepsi kendi gerçekliğine uygun birer dev odaya ustalıkla dönüştürülmüştü. Lumikki, sırlarıyla uğultulu karanlık bir ormandan hakiki gül çelenkleriyle çevrilmiş duvarları olan gümüş bir balo salonuna geçti. Bir denizaltı krallığına doğru yürüdü. İçinde küçük, orta boy ve büyük bir koltuk olan ağaç kabine dikkatle baktı.

İllüzyonlar onu öyle hayran bırakmıştı ki, odaların detaylarını tam olarak algılayabilmesi için birkaç saniye geçmesi

gerekti. Elllerinde tepsiler taşıyan kız ve erkek garsonlar her yerdeydi. Elbette, her odada kendi temasına uygun içkiler sunuluyordu. Bazılarından buhar çıkıyor, kimisi alttaki mordan yüzeydeki açık maviye doğru renk değiştiriyordu. Çalışanlardan bazıları peri masalı kahramanları ve bazıları da altın rengine boyanmış canlı heykeller gibi giyinmişti.

Misafirler ellerinde içkilerle odadan odaya dolanıyorlardı. Lumikki, gürültülerinin ortasında Fince, İngilizce, İsveççe ve Rusça konuşmaları ayırt edebildi. Bir ara İspanyolca bile duymuş olabilirdi ama bundan emin olamadı. Çoğu kadın ona benziyordu. Genç, süslenip püslenmiş ve diğer katılımcıları tanımıyor gibiydiler. Kasper haklıydı. Bu kızların çoğu parayla tutulmuşlardı. Asıl misafirler kimisi biraz daha genç, kimisi daha geçkin olmak üzere çoğunlukla orta yaşlı adamlardı. Tek tük de olsa çiftler vardı. Lumikki, hafifçe pörsümüş Uyuyan Güzel'i ve prensini tanıdı. Her ikisinin de bir parça güzellik uykusuna ihtiyaçları vardı. Bir asır olmasa da en azından birkaç saat.

Bazı misafirlerin yüzleri az da olsa Lumikki'ye tanıdık geliyordu. Acaba politikacı mıydılar? İşadamı? Söylemek zordu. Lumikki, çabucak alanların nasıl bölündüklerini tahmin etmeye çalıştı. Belli ki, iki kat partiye ayrılmıştı. Üçüncü katta insanların "dinlenmeye" çekilmeleri için odalar vardı ve bodrum kat da çalışanlar içindi. En azından alt kat çalışanların boş tepsilerle inip dolu halde döndükleri yerdi.

"Sanırım bunlardan bir tanesini size teklif edemem, öyle değil mi?"

Lumikki arkasını dönüp elinde iki kadeh tutan bir adam gördü. Görünüşe bakılırsa ona hitap ediyordu. Saçlarında hafif bir kırışma başlamıştı ama birçok insana sorulsa yakışıklı

sayılırdı. Koyu renk kaşları vardı, gözleri kahverengiydi ve son derece şık bir takım elbise giymişti. Manşette özellikle görünür halde duran etikete gözücuyla baktı, markası Hugo Boss'tu. Demek ki takım elbiselerine bir sürü para bayılmak istiyordu ama iş markaya gelince eski moda düşünüyordu. İmajına ugundu. Yaş olarak neredeyse Lumikki'nin büyükbabası olabilirdi.

Adam Lumikki'nin önünde eğildi. Lumikki, puro ve tıraş losyonu kokusundan geriye doğru bir adım atmamak için kendini zor tuttu. Losyon da Hugo Boss'tu. Anlaşılan adam bir "patron" olduğunun altını üç kere çizmek istiyordu.

"Ne yazık ki, içinde elma var," dedi adam, sanki büyük bir sırmış gibi alçak bir sesle. "Sanırım bu, siz Pamuk Prenses'ler için zehirleyici olabiliyor."

Adamın güneşten yanmış yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme gezindi. Herhalde çok akıllı olduğunu düşünmüştü. Lumikki, yüz ifadeleri repertuvarını yokladı ve içlerinden hafif aptal, onuru okşanmış, cilveli bir gülümseme seçti.

"Evet. Biraz alerjik sayılırız. Ancak benim için güzel ve güçlü, biraz da tatlı bir şeyler bulabilirseniz biraz daha konuşabiliriz."

"Sert ve bu gece gibi soğuk bir gece için uygun, iç ısıtan bir şey," dedi adam, elini Lumikki'nin çıplak koluna okşar gibi koyarak. Eli nemli ve soğuktu. Lumikki, tiksinierek ürpermesini frenleyip düşünceyi kafasından kovaladı.

"Aklımı okudunuz."

"Emriniz olur," dedi adam. "Bir yere kaçma."

"Ormanda kaybolmamaya dikkat ederim veya yedi cücelerin evinde esir edilmemeye."

Adamın tebessümü genişledi.

“Ve birisi sana çok sıkı bir korse takarsa, onu çıkaracağıma söz veriyorum,” dedi göz kırparak.

Pekâlâ, belli ki, gri panter, Grimm’ini^(*) tanıyordu; fakat peri masallarıyla olan benzerlik, Lumikki tarafından ona hiç puan kazandırmayacaktı veya herhangi başka bir puan alma olayına da varmayacaktı. Lumikki, kocaman sırtının arkasından bakakaldı. Sonra da yukarı kata sıvıştı.

Terho Väisänen etrafına bakındı. Natalia ortalarda görünmüyordu. Boynundaki papyon rahatsız edici bir şekilde sıkıyordu. Onu biraz gevşetti. Bazı misafirler onu şaşırtmıştı. Gerçekten burada mıydı? Burada bütün ulusal gazeteleri ve dedikodu dergilerini dolduracak kadar malzeme vardı. Ünlü politikacılardan birinin rahatsız olmuş gibi görünen bir Tinker Bell’in kulağını kemirişini izledi.

Terho, kimsenin hiç kimseye partiyle ilgili tek kelime etmeyeceğini biliyordu. Kutup Ayısı’nın adamları ispiyoncuları yaşatmazdı. Aileleri, akrabaları, sevgilileri ve arkadaşlarını da... Herkes bunu biliyor ve kimse eğitici bir öykü haline gelmek istemiyordu.

Pamuk Prenses gibi giyinmiş genç bir kız gördü. Kızda ona belli belirsiz tanıdık gelen bir şeyler vardı. Elisa’nın da buna çok benzeyen bir elbisesi yok muydu? Eh, belli ki popüler bir tarzdı ve satıcı kadınların bir eşi daha olmadığına inandırmaya çalıştığı parçalardan da sayılmazdı. Parayla bile her zaman istediğini alamayacağına dair bir kanıt daha. Gerçi parayla da bayağı bir şeyler satın alınabilirdi. Hayatınızı yola koyabilirdiniz. Onun da burada olma nedeni buydu.

(*) Jacob Grimm ve Wilhelm Grimm. İki Alman masal yazarı.

İlk kattaki odalar, büyüleyici peri masalı dünyasından çıkmaydılar, ikinci kattakiler ise aynı masalların vahşi kâbuslarından fırlamış gibiydiler. Dalları gelen geçeni kocaman birer el gibi yakalayan ağaçlar, şarkılarını erkekleri dipsiz havuzlarına çekmek için kullanan bataklık perileri. Bir prensin bile büyüsünü bozamayacağı uykular.

Bir oda siyahtı ve içinde tehditkâr bir şekilde gâklayan kargaların olduğu bir illüzyon barındırıyordu. Lumikki, kargalar saçını kapmasın diye içgüdüsel olarak eğildi.

Odanın içinde ellerinde gümüş tabaklar olan, siyah giymiş iki de garson vardı. Tabakların içindeyse siyah sıvıların olduğu likör bardaklarına benzeyen bardaklar duruyordu. Garsonlar alçak sesle birbirleriyle konuşuyorlardı. Lumikki, ne dediklerini duymak istedi ve sanki içkilerden almaya yelteniyormuş gibi yaparak yanlarına yaklaştı.

“Kutup Ayısı nerede?” diye sordu garsonlardan biri.

“Adam gece yarısına kadar asla gelmezmiş, duymadın mı?”

“Adam mı? Ben sanıyordum ki...”

Garson, diğerine ikaz eden bir bakış fırlattı ve elindeki tabağı hafifçe Lumikki’ye doğru uzattı. Lumikki, bir bardak alıp gülümsedi ve arkasını döndü.

“Kutup Ayısı’nın herkesin ondan ‘adam’ olarak bahsetmesine dair katı bir kuralı vardır,” diye fısıldadı garson.

Lumikki bardağından bir yudum aldı. Duyduklarını değerlendirdi. Duvardaki büyük, gösterişli saate göz attı. 21.15. Neredeyse üç saat vardı.

Bir sır daha. Neden Kutup Ayısı’na “adam” demeleri gibi bir kural vardı ki? Tuhaf şey. Herhalde bu da gece yarısı olduğunda açıklığa kavuşurdu.

Partiye bakılırsa, Lumikki'nin kafasındaki Kutup Ayısı imajı gittikçe daha da tuhaf bir hal alıyordu. Adam –şayet bir adamsa– tek bir gece için bu gerçekdışı sahneleri yaratmaya yüklü bir para harcamıştı. Misafirlerin savurganca para harcanan bu odaların değerini pek de bilmedikleri kesindi. Onlar için tek önemli olan, alkolün bitmemesi, kızların güzel ve flört etmeye açık olmalarıydı, belki dahasına da...

Siyah kravatlı yabandomuzu. Sanki 1000 euroluk bir takım ve 20.000 euroluk saat seni kaliteli hale getirebilirmiş gibi veya istediğin şekilde davranma hakkını verebilirmiş gibi. Paranız varsa, kural diye bir şey de yoktu. Kural diye bir şey yok ise bu da kral olduğunuz anlamına geliyordu.

Lumikki, aniden midesinin bulandığını hissetti. Eve gitmek istiyordu. Topuklu ayakkabılar yerine, ayağına büyükannesinin onun için ördüğü gri patiklerini geçirmek istiyordu. Normalde anlamsız ılık bir içecek olduğunu düşünse bile, şu anda kendisine bir fincan çay yapmak bile istiyordu. Şu anda ne kadar da rahatlatıcı ve yalın olurdu, güllü duvar kâğıtlarını ve büyükannesinin saçını örüşünü anımsatırdı.

Lumikki, dikkatle dudaklarını yaladı. Meyanköklü votka, tam tahmin ettiği gibi. Keskin ve tuzlu tat bulantısını dindirdi.

Gerçekten burada olmadığını unutma. Bu karakter sen değilsin. Beyaz yüksek topuklar üzerinde ve kırmızı gece elbisesinin içinde bu odalardan geçen aslında bir başkası. Bunların hiçbirinin yanından dahi geçmezsin. Lumikki sırtını dikleştirdi. İyi vakit geçirmek için burada değildi. Halledilecek bir işi vardı.

Natalia üşümüyordu. 128 saattir o bir ölüydü. Yüz yirmi sekiz saat, bir insan hayattaysa garip bir şekilde kısa bir zamandı. Ölüyse, daha da kısa. Natalia yirmi yıl, üç ay ve iki gün yaşamıştı. Oysa sonsuza kadar ölü olarak kalacaktı. Sonsuzluğun yanında 128 saat hiçbir şeydi.

Natalia hâlâ hayatta olsaydı, Boris Sokolov'un onunla ilk temasa geçtiği ana geri dönmek ister miydi? Natalia, kendisi bir satıcı olan o zamanlarki erkek arkadaşı Dimitri'yle birlikte Sokolov'la birkaç kez buluşmuştu ve onun bu işlerdeki büyük balıklardan biri olduğunu biliyordu. Üst düzey patron değildi ama yine de patrondur. Nüfuzluydu. Sokolov, Natalia'yı ekibi-ne katılmaya çağırmıştı. Belli ki, beyni uyuşturucudan demlenmemiş, eli yüzü düzgün, genç bir kadına ihtiyaçları vardı.

Başka türlü bir seçim yapmayı ister miydi? Eğer Sokolov'a olumlu cevap vermemiş olsaydı, Finlandiya'ya hiç gelmeyecekti, Terho Väisänen'le asla tanışmayacaktı, parayla kaçmaya

yeltenmeyecekti ve karnına o kurşunu yemeyecekti. Şu anda ölmüş, gözleri karanlığa bakar halde, morarmış dudakları sanki bir şeyler fısıldamak ister gibi aralık, eksi on sekiz derecede yatıyor olmayacaktı.

Natalia neler olacağını bilseydi, elbette teklifi geri çevirirdi. Ancak o zaman için tek bildiği kızını küf kokulu ve komşuların gürültülü tartışmalarını ve aynı derecede yüksek sesli barışma seanslarını geçiren kâğıt gibi ince duvarlar arasında, bir apartman dairesinde yetiştirmek istemediğiydi. Bu yüzden evet demişti. Hemen o hafta, Sokolov, Natalia, annesi ve Olga için daha iyi bir yaşam standardı oluşturdu.

Bir yıl geçti. Natalia, Moskova'nın genç, zengin ve varlıklı kesimine girip, kendini onlardan biri gibi, genç, zengin ve güzel hissederek aralarında dolaşıp uyuşturucu sattı. Hayat güzel olabilirdi. Yaşamaya değerdı. Ne var ki Natalia, yirmi yıllık hayatında ne zaman her şey iyi gidiyor gibi görünse, başka bir şeylerin onu bozacağını öğrenmişti. Bu seferki, Sokolov'la birlikte Finlandiya'ya giderek oradaki işleri yürütmesi emriydi. Uçakla eve gidip gelmenin kolay olacağı Helsinki'ye gideceğini düşünmüştü. Oysa varır varmaz gözüne acıklı bir şekilde küçük görünen Tampere'ye taşınması gerekiyordu. Sokolov, daha önceleri zamanının yarısını Moskova'da, yarısını da Tampere'de geçiriyordu; fakat artık o da tamzamanlı olarak Finlandiya'ya taşınmıştı.

Kutup Ayısı'nın emri, demişti Sokolov. Bu, Natalia'nın Kutup Ayısı'ndan bahsedildiğini duyduğu ilk seferdi. Daha sonraları Kutup Ayısı'nın partilerine davet edilmiş ve o koskoca projede rolünün ne kadar da gülünç derecede küçük olduğunu fark etmişti. O anlık bir emirle, yeri kolayca doldurulabilecek ufak bir dışlıydı sadece.

Natalia, Tampere’de kendini tamamen yabancı topraklarda hissetmişti. Yanlış yürüyor, yanlış giyiniyordu. Tavşan kürkünden el kürkü ve topuklu botları fazla abartılıydı. Sokakta insanlar ona bakıyorlardı. Erkekler ona para teklif ediyorlardı ama uyuşturucu için değil, seks için. Natalia, bazen için için yerlilerin arasında dikkat çekmemenin tek yolunun kışın kar tulumu, baharda eşofman giymek ve yazları da Tammela Meydanı’nda başında beyzbol şapkası ve ayağında sahte Crocs’larla siyah sosis yemek olduğunu düşünüyordu.

Şehirde Sokolov’dan ve Estonyalı kader arkadaşlarından başka kimseyi tanımıyordu. Başlarda her akşam evi arıyor, küçük Olga’nın sesini dinleyip ağlayarak uyuyordu. Bazen onlardan sadece bir yaş büyük olmalarına rağmen, gözüne bebek gibi görünen Finli lise öğrencilerini seyrediyordu. Onlar gibi yaşamamanın nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalışıyordu. Okuldan sonra yakışıklı bir çocuğun dediği bir şeyin anlamım veya öğretmenin bir sonraki tarih sınavında ne sorular sorabileceğini tartışmak üzere bir kafeye gitmenin nasıl bir his olduğunu. Gelecekteki eğitim seçenekleri üzerine kafa yormanın veya üniversiteden önce bir yıl ara vermeyi değerlendirmenin nasıl bir his olduğunu. Tek başına eve çıkmanın, kendi çaydanlığını satm almanın, büyükanne ve büyükbabanın mezuniyet hediyesi olarak verdiği Finlayson nevresim takımlarıyla kendi yatağını yapmanın nasıl bir his olduğunu. Büyüdüğünde ne olmak istediğini bilmemekle ilgili varoluş krizini yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu...

Natalia, daha sonra Sokolov onu “bizden biri” olarak tanıtmış olsa da Sokolov ve Estonyalılardan çok farklı bir adam olan Terho’yla tanışmıştı. Bir köstebek olarak işe karışmış bir narkotik dedektifi.

Terho ve Terho'nun kaba elleri. Natalia'nın ilk tanışmalarından itibaren ona karşı hissettiği duygusal yakınlık. Onunla nasıl konuşması ve ona nasıl dokunması gerektiği konusunda öyle utangaç ve tatlıydı ki, daha önceki erkek arkadaşlarından ve anında onu kendi istedikleri şekillere sokan ve sanki bir vitrin mankeniymiş gibi istedikleri vaziyete getiren diğer erkeklerden farklıydı.

Bu aşk mıydı? En azından ona aşk gibi gelmişti. Natalia, onunla kendini güvende hissetmişti. Terho evinden, ailesinden, normal hayattan söz ederdi. Natalia, kendisinin de böyle bir hayat istediğini biliyordu. Bu gizliliği, bu korkuyu, uyuşturucunun hassaslaştırdığı burun dokularını ve kasıklardaki iğne izlerini değil. Natalia'nın işlerini yoluna koyacağına, ona yardım edeceğine dair söz vermişti. Natalia, uzun bir süre ona inanmayı seçmişti; fakat değişen bir şey olmamıştı. Natalia'nın hayatındaki diğer erkekler gibi sadece boş sözler veriyordu. Ağızdan dökülür dökülmez bir yalana dönüşen kelimelerdi sadece. Natalia, şimdiye kadar bunu öğrenmiş olmalıydı. Kendisinden başka kimseye güvenmemeyi. Kendi kararlarını vermeyi ve sonuçlarına da katlanmayı.

Bu yüzden Sokolov'un evinden Terho'ya verilecek olan 30.000 euroyu alıp ortadan kaybolmak istemesinin sebebi de buydu. Bir plan yaptı. Sokolov'dan habersiz anahtarını çaldı. Şehir dışında kendine gizlenecek bir yer ayarladı. Her şeyin kolaylıkla hallolması gerekiyordu. Sokolov ve Estonyalıların akşama kadar olmayacakları pazar günü eve erken gelecekleri tutmuştu. Natalia Smirnova'nın karanlıkta, çıplak halde cansız yatması bu yüzdendi. Aldığı kararların sonuçlarına, hayal edebileceğinden bile daha ağır olan sonuçlarına katlanmıştı.

Görünen o ki, Natalia'nın hayatı önüne geçilmez bir dizi yanlış karardan ibaretti. Yanlış kararlar ona gül kokulu, altın tabaklarda sunulmuş, doğru karar gibi teklif edilmişlerdi. Ancak tabağın altına veya onu tutan kişiyi geçip de ardındaki kırmızı damlacıklardan oluşan bir sağanağın yağdığı bembeyaz kara bakmak aklma gelmemişti. Bu yüzden Natalia Smirnova, şu anda serinliği hissetmeden, yalnız başına soğukta yatıyordu. Aynı son 128 saattir yattığı gibi. Ancak ölüyken bile huzurlu olması mümkün değildi. Hâlâ Sokolov'a faydalı olacağı bir şey daha vardı.

23

Lumikki, aceleyle bodruma indi. Ara ara dönüp adam arkasından geliyor mu diye bakıyordu. Tanrıya şükürler olsun ki, gelmiyordu. Yakasını kurtarmayı başarmıştı.

Büfede durmuş, düzinelerce farklı seçkin lezzetin tadına baktığı sırada, daha önce yanına yaklaşan adam arkasından gelip neden ortadan kaybolduğuyla ilgili bir açıklama istemişti.

“Kadınların yöntemleri bazen oldukça gizemli olabilir,” diye cevap verdi Lumikki, cilveli bir şekilde. Adam da bunun üzerine kadınlara ait kurnazlıklarını incelikle araştırmak üzere yukarı kata çıkmalarını önerdi. Lumikki, önce bir şeyler atıştırmaları için ona müsaade etmesini rica etti. Adam cevap olarak, ellerini onun kalçasına yerleştirip fazla oburluğun bu ince ve güzel beli bozmasının çok yazık olacağını söyledi. Lumikki, bütün gün bir şey yemediğini ve büyük ihtimalle adamın da açlıktan bayılmasını tercih etmeyeceğini belirtti. Adam güldü.

“Bahse girerim, işe koyulduğunda, tam bir vahşi kedi oluyorsundur.”

Aynen, tırnaklarımla gözlerini oyacağım, diye düşündüyse de Lumikki, fingirdek bir miyavla cevap vermek için sakinleşti. Sonra da yanından geçip tabağını uzatarak burnunu pudralamak için banyoya gitmesi gerektiğini söyledi. Adam memnun bir şekilde orada bekledi, belli ki artık elinde Lumikki’nin karşı koyamayacağı bir güvence elde ettiğini zannediyordu. *Ahmak herif!*

Lumikki, bodrum kata vardığında etrafına bakındı. Hemen karşısındaki büyük mutfakta, seslerden anlaşıldığı kadarıyla aşçılar son sürat yeni tabaklar hazırlamakla meşguldüler. Tavalardan gelen cızırtıları, kesme tahtasına inen bıçakları ve bütün bu gürültü patırtının içinde haykırılan emirleri duyuyordu. Sürekli bir garson seli, ellerinde tepsiler, kâseler ve büyük tabaklarla açılıp kapanan kapılar. Lumikki, loş bir köşeden gelip gözlerden kaybolan yemek akışını seyretti.

Elisa’nın babasını birkaç kez görmüştü ama ne zaman onu takip etmek istese, adam ortadan yok olmuştu. O sırada sanki planlamış gibi, yakınlardaki bir koridordan Terho Väisänen’in sesini duydu. Birisiyle İngilizce bir şeyler konuşuyordu. Diğer kişinin sesi de tanıdık geliyordu; fakat Lumikki nereden tanıdığını hatırlayamadı. Sesler yakınlaştı. Sonra Lumikki anladı. Bu sesi ormanda kovalandığı sırada duymuştu. Rus adam.

Lumikki, bir saniye durup düşündü. Öylece kalıp kaybolmuş veya merak etmiş olduğundan bodrum kata inmiş gibi mi yapmalıydı? Adamlar onu tanıyamazlardı. Gerçi o zaman da dikkat çekerd. Yanlış yerdeydi ve fazla görünür bir durumdaydı, yapmak üzere olduğu şey düşünüldüğünde bu iyi

bir şey değildi. Bu adamların daha sonra sokakta onu tanımalarını gerçekten arzu etmiyordu.

Lumikki, en yakın kapıyı kontrol etti. Kapı açıldı. Dikkat ederek içeri baktı ama odada kimse yoktu. Tek gördüğü, birkaç büyük dondurucu ve alkollü içkilerin istiflenmiş kasaları oldu. Büyük ihtimalle fazladan bir depolama alanıydı. İçeriye süzülüp Väisänen ve Rus'un kapının önünden geçmelerini bekledi.

Geçmediler. Onun yerine orada durdular. Rus'un İngilizce, "Sana bir şey göstereceğim," dediğini duydu Lumikki.

Etrafına bir göz attı. Arka kapı da, saklanacak bir yer de yoktu. Gidebileceği veya çıkabileceği herhangi bir yer de yoktu. Sadece dondurucular. En yakındaki dondurucu kasasını açıp içine baktı, nefesinin kesildiğini hissetti ve kapağı çabucak kapadı.

Midesi kalktı. Kolları ve bacakları titremeye başladı. Ancak, orada durup az önce gördüğü şeyi düşünecek vakit yoktu. Parti dehşet verici dekorlarla dolup taşıyordu ama bu dondurucuda gördükleri gerçektir. Lumikki, bir sonraki dondurucuya göz attı ve rahatlayarak bir oh çekti. Altta duran donmuş bezelye torbalarından başka bir şey yoktu. Hemen dondurucunun kablosunu fişten çekti. Fazla yardımı olamazdı ama en azından dondurucu, birdenbire içine giren 36,3 derecelik elli beş kilo eti eksi on sekiz derecede soğutacağından Lumikki, bütün vücut ısınısını hemen kaybetmezdi. Lumikki, kapının hareket ettiğini gördü.

Dondurucuya girip mümkün olan en rahat pozisyonu aldı ve adamlar tam odaya girmek üzereyken dondurucunun kapağını kapadı. Soğuk, çıplak tenini hemen dondurmaya

başlamıştı. Anlaşılan içeride bile dondurucu soğuktan kaçış yoktu. Bu kış lanetli bir kıştı.

Terho Väisänen sabırsızdı. Şu anda Boris Sokolov'un oyunlarını oynamaya katlanamıyordu. Tek istediği Kutup Ayısı'nın düzgün bir ayrılma ödemesini hak ettiğine ikna edecek stratejisini parlatmaktı. Bütün söylentiler Kutup Ayısı'na şantaj yapılamayacağını veya onun tehdit edilemeyeceğini söylüyordu. Birçok kişi bunu denemiş olmasına rağmen başarılı olmamıştı. Bu yüzden pazarlık etmesi gerekiyordu.

"Natalia nerede?" diye sordu Terho İngilizce.

Boris Sokolov dişlerini gösterdi. Bu ifadeyle niyeti muhtemelen gülümsemesini engellemekti. "Benim de sana göstermek istediğim buydu," diye cevap verdi Sokolov. "Kar Kraliçesi burada."

Väisänen, Sokolov'un en yakınındaki dondurucunun kapağını açmasını şaşkınlıkla izledi.

Lumikki, Elisa'nın babasının çıkardığı öğürme sesini duydu ve ne gördüğünü anladı. Bu görüntü büyük ihtimalle retinasına bir ömür boyunca kazılı kalacaktı. Gelecekteki kâbusları için bir malzeme olacaktı. Dondurucuda çıplak ve ölmüş genç bir kadın vardı.

Gözleri açık, yüzü pastel mavi, dudaklarında kurumuş ve koyu renk kan. Midesindeyse kocaman bir delik. Lumikki, Elisa'nın babasının titreyen bir sesle, "Ona... ona ne yaptınız?" dediğini duydu.

"Bir polisin daha önce ceset görmüş olacağını düşünürdüm."

"Ama neden?"

“Bana gerçekten bilmediğini mi söylüyorsun? Natalia, parayı alıp kaçmaya kalktı. Senin paranı. Bizim paramızı. Ona engel olduk. Kan lekeleriyle dolu parayı aldığıında, bunu tahmin etmiş olmalıydın.”

“Ne parasından bahsedip duruyorsun?”

“Ödemen gerekenden.”

“Sana paranın gelmediğini kaç kez söyledim.”

“Bu senin problemin, bizim değil. Biz mutabık kalındığı gibi, parayı 28 Şubat’ta teslim ettik. Yılda üç kere, senin istediğin günlerde. Ancak bu kez onu ormanda saklamak yerine, evine getirdik. Böyle iyi bir servise minnettar kalacağını düşündük.”

“Bu... bu mide bulandırıcı.”

“Bu sadece gerçekler. Natalia’nın parayı alıp gitmesini göze alamazdık. 30.000 euro kaybetmenin zararı olmayabilir; fakat bizi eleverme ihtimalinin zararı olurdu.”

“Ben... ben...” Elisa’nın babası söyleyecek kelime bulamıyordu. “Ben artık seninle ve adamlarınla bir ilgimin kalmasını istemiyorum. Asla! Anlaşıldı mı? Bunun olmaması gerekiyordu. Kimsenin ölmemesi gerekiyordu.”

“Ama insanlar ölüyor. Önce Natalia, sonra da Viivo.”

“Viivo Tamm mı?”

“Kutup Ayısı’nın adamları. Büyük mesele değil. Bazen bu tür şeyler olur. Sen de bu konuda profesyonel olmaya çalışsan iyi edersin. Kayıplar daima olur. Sevkıyatlar ortadan kaybolur, paralar çalınır, insanlar ölür. Hepsi işin birer parçası.”

“Profesyonel olmak mı? Profesyonel mi? Lanet olası! Sen bir kadını öldürdün!”

Lumikki, Terho Väisänen’in sesinin çatladığını duydu. Cinnetin eşiğine gelmişti. Parmaklarının uyuşmaya başladı-

ğını hissediyordu. Ayak parmakları çoktan uyuşmuştu. Tanrıya şükür, dondurucunun içinde yeterince oksijen vardı. En azından şimdilik.

“Ben sadece güvenilirmez bir çalışanı hallettim. Sana ufak bir tavsiye vereyim Terho Väisänen, bana sızlanmadan önce iyi düşün. Pek sevgili fahişenin yanındaki yerini alman için bir emrim yeter veya lanet olsun deyip bunu kendi ellerimle hallederim.”

Väisänen güldü. Gülüşünde bir ümitsizlik vardı. “Ama bana ihtiyacınız var. On yıldır ihtiyacınız vardı.”

“Anlaşmamız kusursuz işledi. Sen bize bilgi sağladın ve biz de sana karşılığında uygun gördüklerimizi açıkladık. Bizim uyuşturucu işimiz büyüdü ve senin narkotik ekibinin istatistikleri de hiç bu kadar iyi görünmemişti. Kazan-kazan durumu. Terfin için bana teşekkür etmen lazım. Ancak sen beni dinle Terho Väisänen. Benim sana ihtiyacım yok. Benim için sinek pisliğinden farkın yok. İstedğim anda yeni bir muhbir bulabilirim.”

“Bunu duymak güzel, çünkü benim işim bitti.”

“Senin işinin ne zaman biteceğine ben karar veririm.”

“Hayır Boris, bu iş böyle olmayacak. Olacak olan şu: Ben işi bırakacağım ve sen de bu konuda bir şey yapamazsın.”

Lumikki iki adamın arasında rahatsız edici bir hal almaya başlayan sessizliği dinledi.

“Hımm,” dedi Sokolov nihayet. “Eğer işi gerçekten bırakırsan, ötmeyeceğinden nasıl emin olacağız?”

“Bana güvenmek zorundasın.”

“Hayır. Ben söyleyeyim. Sana güvenebilirim, çünkü sözünden dönersen, güzel kızını kendi evindeki dondurucuda, aynı Natalia’nın durumunda bulursun.”

“Seni kahrolası piç kurusu!”

Lumikki boğuşma sesleri duydu. Elisa’nın babası, Sokolov’a saldırmış olmalıydı. Bir süre sonra bir inleme duyuldu ve ardından her yer sessizliğe büründü.

“Mecbur kalırsam, senin işini kendi ellerimle bitireceğimi söylediğimde abartmıyordum.” Sokolov’un sesi soluk soluğa çıkıyordu.

“Tamam, anladım. Şimdi o şeyi kaldır ortadan. Soğukkanlılığımı kaybettiğim için üzgünüm.”

“Unutma, kızın dondurucuda. Aptalca bir şey yapacağını hissettiğin anda, bu görüntüyü zihninde canlandır. Bu işi öyle hızlı hallederim ki, feleğini şaşırırsın. Ve bilirsin ki, dediğimi de yaparım.”

Lumikki, daha sonra kapının açıldığını ve adamın çıktığını duydu. Çok geçmeden soğuk, onu ciddi anlamda uyuşturmaya ve teninin dondurucunun duvarlarına değen yerleri soğuktan yanmaya başladı. Lumikki, dondurucunun kapağını kaldırmak için kolunu uzattı.

O sırada kapı tekrar açıldı. Bir çift ayak sesi duyuldu. Sonra da Fince gergin bir tartışma.

“Bunca içki bu kadar hızlı nasıl bitebiliyor, anlamıyorum. Sünger gibi içiyorlar.”

“Alışsan iyi olur. Bu daha başlangıç, sen asıl gece yarısından sonra nasıl olur görsen.”

Garsonlar, diyerek kendi kendine sonuç çıkardı Lumikki.

“Şu anda en çok neye ihtiyacımız var?”

“Köpüklü. Başlarda en çok bundan içerler. Sonra aynı oranlarda beyaz ve kırmızı istemeye başlarlar. Kış aylarında belki biraz daha fazla kırmızı. Gece yarısından sonraysa daha sert olan viski veya benzeri içkiler. Bir de şaşırtıcı miktarlarda

rom. Ve elbette votka. Bazıları bütün gece aynı içkide kalır ama çoğu çeşit ister.”

Alın şu şampanyayı da, çıkın gidin artık, diye emretti Lumikki içinden. Gevezeliğinizi de başka yerde yapın.

“Harika. Birileri kırmızılar şampanyaların üzerine istiflemiş yine; o kadar da söyledim, kırmızılar alta, köpüklüler üste diye. Dediğim gibi, daha kırmızıya başlamazlar.”

“Ne fark eder? Hadi, boş ver. Şunları yolumuzdan çekelim.”

“Benim için fark eder. İnsanlar basit talimatları bile yerine getiremezse, her şey altüst olur. Bak, olay bitene kadar burada nasıl bir karmaşa göreceğin hakkında en ufak fikrin yok. Her iki kolumuzla da içki taşıyacağız ama yine de tükenecekler. Bir mankafa çıkıp bütün sistemi altüst ettikten sonra, yıllanmış bir konyak bul bulabilirsen.”

“Tamam. Anladım. Hadi, halledelim şu işi.”

Lumikki, kasaları taşımaya başladıklarını duyduğunda, ikinci garsona bunun için içinden teşekkür etti. Şişeler boğuk bir tonda şingirdadılar.

“Yere değil. Orada da yol ortasında olurlar. Şu dondurucuya koyalım.”

“Orada önemli bir şey yok mu? Yani, bu yakınlarda lazım olacak bir şeyler. Bu kasaları odanın içinde çekip durmak korkunç olur. Tonlarca ağırlıktalar.”

“Eski birkaç donmuş sebze torbasından başka bir şey yok orada. Daha bir saat önce baktım.”

“Yine de emin olalım.”

Lumikki, garsonlardan birinin dondurucunun kapağını tutacağından yakaladığını işitti.

Sakın açma. Açma, açma, açma.

Sonra dondurucunun üzerine pat diye ağır bir şey kondu.

“Hey, delirdin mi? Parmaklarımı kıracaktın.”

“Evet ama kırmadım. Yardım edecek misin, yoksa her şeyi kendi başıma mı yapacağım?”

“Sakin ol.”

Kapağın üzerinde güm diye bir ses daha duyuldu. Ve bir üçüncüsü. Ve dördüncüsü. Dört kasa kırmızı şarap.

“Şimdi üstüne çıkıp şu şampanyaları al artık.”

Garsonlar birer kasa aldı ve şişeler şingirdadı. Adımlar kapıya doğru uzaklaştı.

“Hey, bekle bir dakika!” dedi içlerinden biri geri dönerek. Ayak sesleri tekrar dondurucuya yaklaştı. Tıkırt sesi duyuldu ve dondurucunun kompresörü vınlayarak çalışmaya başladı.

“Birisi kazara kapatmış olmalı. İçinde sadece birkaç torba bezelye olsa da bu şeyleri soğuk tutmak lazım. Bir an gelir, birisinin içine yarım sığırı sığdırmak gerekebilir.”

Adımlar tekrar kapıya yaklaştı. Kapı açılıp kapandı. Lumikki depoda tek başınaydı. Yan dondurucudaki Natalia adındaki kadının cesedini saymazsak tabii. Donmuş cesetlerin sayısı yakında ikiye de çıkabilirdi elbette.

“Hadi! Dene en azından. O seni görmeden başından vurmalısın. Puan kaybedip duruyoruz.”

“Kaybol! Elimden geleni yapıyorum. Beni rahatsız etmeyi de kes! Dikkatimi toplayamıyorum.”

“Şimdi! Şimdi! Vur! Kahretsin, vursana!”

“Hah, işte oldu! İşi bitti.”

“Güzel! İşte, bunu diyordum.”

Elisa, baş ağrısının şakaklarına ve başının arkasına vurduğunu hissetti. Dizüstü bilgisayarının karşısında oturmuş, saatlerdir hareket etmeyen bir noktaya bakıyordu. Belki de bu iyi bir şeydi. Lumikki’nin, partiye girmeyi becerebildiği anlamına geliyordu. Bagajda kapalı kalmış olsa, şimdiye kadar arar veya bir mesaj atardı. Elisa sürücünün veya bir başkasının Lumikki’yi bagajda bulup orayı onun ebedi istirahatgâhına çevirmiş olması gibi alternatifleri aklına getirmek istemiyordu.

Parmak uçlarından ağzına doğru bir çekilme hissetti ve etlerini koparmaya koyuldu. Pembe siyah desenli ojeleri çoktan mahvolmuştu. Ne önemi vardı ki? Tırnak, saç gibi şeyler şu anda hiç ilgisini çekmiyordu.

“Sanırım bu odanın boyanmaya ihtiyacı var. Kırmızı nasıl olur? Günümü renklendir!”

Buraya kadardı. Elisa’nın canına tak etmişti. Prize doğru ilerleyip PlayStation’ın fişini çekti. Tuukka ve Kasper’in itiraz homurdanmalarını duymazlıktan geldi. *Bütün yapabileceğiniz buysa, gidip evinizde oynayın. Çocuksunuz.*

“Hadi ama, tam da rekor kıracaktık,” diye sızlandı Kasper. “Hepsi teslim olmak üzereydiler.”

“Siz ikiniz buna konsantrasyon sağlamayı hiç düşünmüyor musunuz?” diye sordu Elisa, bilgisayarını işaret ederek.

“Hadi bebeğim! O resim iki saattir değişmedi. Ve her şey olması gerektiği gibi giderse değişmeyecek de. Şu anda Lumikki’ye yardımcı olmak için yapabileceğimiz bir şey yok. Yoksa üçümüzün birden ekrana bakıp ona pozitif enerji veya ona benzer kaçıkça şeyler gönderebileceğimizi falan mı düşünüyorsunuz?”

Tuukka konuşurken Elisa’nın arkasına geçmiş ve ellerini onun omuzlarına koymuştu. Elisa, kızgın bir şekilde silkinerek Tuukka’nın ellerinden sıyrıldı. Şu anda onun kendisine dokunmasına dayanamıyordu. Onunla ilgili her şey sinirine dokunuyordu. Bir zamanlar ona âşık olduğuna ve sadece birkaç gün önce her ikisi de yeterince insanla birlikte olup kendi çekiciliklerini kanıtladıklarında, tekrar bir araya gelerek yüzyılın aşk hikâyesini yaratabileceklerini düşündüğüne de inanmıyordu.

Tuukka olmasaydı, Elisa, Lumikki’yi temsil eden kırmızı noktaya bakmak zorunda kalmayacaktı. Lumikki veya babası

için endişelenmek zorunda da kalmayacaktı. Parayı tutmak isteyen Tuukka'ydı. Parayı okulda yıkamak fikriyle gelen de oydu. Tamam, Elisa mantıksız davrandığının ve her şeyin suçunu ona atamayacağını farkındaydı; ne var ki sinirini Tuukka'ya yöneltmek, babasında kusur bulmaktan daha kolaydı.

Babası. Elisa'nın deyimiyle, sevgili babacığı. Daima babasının kızı olmuştu, özellikle de annesi kendini bildiğinden beri iş seyahatlerinde olduğu için. Aptal oyunlar uydurup beraber oynadığı kişi babasıydı. Kocaman bir kale inşa etmek için yatakları, çarşafaları ve yastıkları birlikte salona sürüklediği kişi de babasıydı. Hatta bazen o kalenin içinde uyurlardı. Ona oyuncak ayı şeklinde krepler yapan, onunla birlikte ciğerleri patlayana kadar son moda pop şarkıları söyleyen babasıydı. Dur durak bilmeyen gevezeliklerinden usanmayan veya garip heveslerine sinirlenmeyen babasıydı. İlk kalbi kırıldığında gidip ağladığı da babasıydı. Ayrıca daima galaksiler arası patlamış mısır savaşıyla sona eren *Yıldız Savaşları* film maratonlarının sonuncusunun üzerinden daha bir yıl bile geçmemişti. Annesi ise bunlara gözlerini devirmekle yetinirdi.

Son zamanlarda yaşananlar her zaman tanıdığını sandığı babasını elinden almıştı. Onun yerini annesini genç bir kadınla aldatan ve birtakım tehlikeli ve kanunsuz işlere karışmış olan garip bir adam almıştı. Elisa, babasının gözlerinin içine bakıp ona, "Terho Väisänen, sen gerçekte kimsin?" diye sorabilmeyi isterdi.

Lumikki için korkuyordu ama öğreneceği gerçeklerden daha çok korkuyordu. Elisa'nın hayatının en emniyetli, en güvenilir tarafı ondan koparılmıştı ve açığa çıkacak daha fazla şeyi kaldırabileceğinden emin değildi.

Akıllı telefonunun üzerinde parmaklarıyla tempo tutan Kasper aniden başını kaldırdı.

"Ah, bir dakika!"

Elisa'nın kalp atışları hızlandı. "Eee, mesele nedir?"

"Kimsenin cep telefonunu içeri almıyorlar. Kutup Ayısı, bu tür konularda oldukça katı olmalı," dedi Kasper.

"Şimdi mi aklma geldi!" diye çıkıştı Tuukka. "O zaman durumu nasıl haber verecek?"

Elisa sakinliğini korudu. "Bunun Lumikki için problem olacağını sanmam. İyi olduğundan bizi haberdar etmenin bir yolunu bulacaktır."

"Ona fena halde güveniyorsun galiba," dedi Tuukka, dikkatle Elisa'ya bakarak.

İkinize güvendiğimden daha fazla, diye düşündü Elisa. Elbette bu geceyi koskoca evde, ekranda yanıp sönen kırmızı noktayı seyrederek tek başına geçirmek zorunda kalmadığı için minnettardı. Ancak bütün bunlar bir son bulduğunda, Tuukka ve Kasper'le olan arkadaşlığını tek taraflı olarak bitirmeye karar vermişti. Bir daha asla eski mutlu üçlü olmayacaklardı.

Elisa, gözlerini tekrar Garmin navigasyon cihazının pozisyonunu gösteren kırmızı noktaya çevirdi. Bu aletin tek başına koşuya çıktığında anne ve babasına güvence vermesi gerekirken, şu anda Elisa'nın Lumikki'nin yerini bilmekle hissettiği tek şey dehşet ve suçluluk hissiydi. Şu anda ne yapıyordu? Ne düşünüyordu? Elisa sarı bir saç tutamını parmağıyla çevirdi ve sonra da uçlarını ağızına soktu. Saçlarını emmek çocukluktan beri onu sakinleştirirdi. Bu hareketin Tuukka'nın sinirine dokunduğunu biliyordu ama umurunda değildi.

"Eğer bize iyi olduğunu haber vermezse..." Kasper cümlesini havada öylece asılı bıraktı.

“O zaman ilk plana geçeriz,” dedi Elisa, sesindeki sakinliği korumaya çalışarak.

“GPS neredeydi?” diye sordu Tuukka.

“Bacağında,” dedi Elisa. “Çorap lastiğine takılı.”

“Peki ya birileri fark ederse?” diye sordu Kasper. “Birisinin onu koparıp çöpe atmadığını ve Lumikki’nin öldürülüp bir dolaba veya ormana atılıp atılmadığını nereden bileceğiz?”

Elisa, yumruklarını sıkıp dondu. Kasper’e vurmamak için bütün yapabildiği buydu.

“Kes şunu! Bu şekilde konuşmanın hiçbir yararı yok. Faydalı bir şeyler söylemeyecekseniz susun. Lumikki partide, o iyi ve her şey olması gerektiği gibi gidiyor. Şu anda bu kadar paniklemiş halimizi görse, muhtemelen yüzümüze gülerdi.”

Elisa bunları söyledikten sonra mutfığa doğru yürüdü. Sinirlerini yatıştıracak bir şeye ihtiyacı vardı. Gözüne annesinin şarap rafı ilişti. Bir şişe eksilse herhalde annesi hissetmezdi. Birkaç kadeh kırmızı şarap düşüncelerini ve korkusunu biraz yumuşatır, dayanmasını kolaylaştırırdı. Elisa’nın parmakları dalgın bir şekilde şişenin boynunu okşadı ama sonra vazgeçti. Hayır, gözünü açık tutmalıydı. Lumikki’nin yardıma ihtiyacı olacaksa hazır olmalıydı.

25

Her bir kasada on altı şişe şarap vardı. Dört kasa ve her şişede de 0,75 litre sıvı bulunuyordu. Lumikki, bir yerlerde boş bir şarap şişesinin 450 gram ağırlığında olduğunu okumuştı. Kasaların kendi ağırlıkları da eklenirse, dondurucu kapağının üzerinde yaklaşık yetmiş yedi kilogramlık bir ağırlık oturuyordu. Düşünmesi bile hoş değil.

Lumikki, bir keresinde spordayken 100 kilo ağırlığı bacak aletinde kaldırmayı başarmıştı. Bu da bir dondurucuydu. Lumikki, topukluları ayağından fırlatıp attı. Sonra dondurucunun alt kısmında beline mümkün olduğunca destek aldı ve ayaklarının tabanını kapağın alt bölümüne dayadı. İtti. Hiçbir hareket olmadı.

Hipotermi: Bir insanın vücut ısısının otuz beş santigrat derecenin altına düşmesi.

Belirtiler: Titreme, soğukluk hissi, koordinasyon eksikliği, kasılma.

Vücut sıcaklığı düşmeye devam ettikçe, üşüme hissi kaybolur, kasılmalar dinler ve akli keskinlik zarar görmeye başlar. Solunum ve kalp atışları yavaşlar. Isı otuz derecenin altına düştüğünde aritmi riski önem kazanır.

Bu noktada vücudun savunma mekanizmaları sıcak kanı hayati organlara, soğuk kanı da kol ve bacaklara taşır. Eller tutmaz olur. Hareket kabiliyeti zorlaşır. Kolların ve bacakların gereksiz hareketleri soğuk kan deveranına neden olabilir ve kan kalbe ulaşır; bunun sonucu soğuyan kalp kası, ventrikülerfibrilasyona ve hatta ölüme yol açar.

Lumikki, sert soğuğa yabancı değildi. O sonbahar, ayrılık sonrasında, Kış Yüzme Merkezi'nin saunasında yer alan gölde yüzmeye başlamıştı. Su ne kadar soğuk olursa, hissi de o kadar güzel oluyordu. Göl donduğunda buzun içindeki bir deliğe dalmak, hayatının en harika deneyimlerinden biri olmuştu. Kış mevsiminde yüzmek uyuşturucu gibiydi. Sudan yukarıya çıktığı sırada ince buz kristallerinin teninde kabuk oluşturması, sıcaklığın bedenine hücum edişi, damarlarında şakiyan endorfinin sersemlemiş hissi vermesi. Bu duyguların hepsi muhteşemdi.

Lumikki saunadaki tuhaf kızdı. Saunanın müdavimleri genellikle yaşlıydı. Bazıları saunanın 120 derece sıcak buharında yün bere giyerler, hepsi kış yüzme terlikleriyle gezerlerdi. Lumikki, henüz kendine bir çift edinmemişti.

Büyükanne ve büyükbabalar genellikle ona "cılıldak ufaklık" diyorlardı. Bu ona gayet uyuyordu. Lumikki, sauna da yirmi yaşından küçük kimseyi görmemişti. Ara sıra otuz küsur yaşındaki erkek ve kadınlar gürültülü geyikler çevirmek için gelirlerdi.

Genellikle yüzme oyuğu, devamlı olarak bir hortumdan akan kalmış su yardımıyla bütün yıl açık tutuluyordu ve ses-

siz oluyordu. Ciddi yüzücüler çığlık atmadan veya inlemeden kendilerini soğuk suya bırakıyorlardı. Birkaç kulaç atıp sonra çıkıyorlar, bir süre sauna binasının verandasında durup buharın tenlerini kaplamasına izin veriyorlardı. Lumikki, bu anları seviyordu. Hayatında kutsal olarak adlandırabileceği deneyimleri nadir yaşamıştı; fakat Noel'den önceki bir akşam saunaya gittiğinde verandada yanan fenerler ve gökyüzünde parıldayan yıldızlarla birlikte, yüzmeden sonra vücudundaki her bir hücrenin uyandığını hissetmiş ve tuhaf bir minnettarlık ve sanki ilahilik mikrobi taşıyan sevinç, melankoli ve özlem duygularının bir karışımı her yanını sarıp sarmalamıştı. Yıldızları ve yerlerinden oynatılamaz heybetli duruşlarıyla, karla yüklü çam ağaçlarını seyretmek, onun Noel ayini olmuştu.

Gel gelelim, ara sıra buzlu göle atlamak sağlığınıza için iyi olsa da bir dondurucunun içinde yatmak hiçbir şekilde iyi olmazdı. Sıfır derecedeki bir su birikintisi eksi on sekiz derecelik bir tabuttan farklıydı. O an Lumikki, oksijensiz kalmanın ona vereceği zararlardan hiçbirini düşünmemeye çalıştı. Sadece kapağı açmaya odaklanmalıydı. Kol ve bacaklarını fazla hareket ettirmek veya dondurucudaki oksijeni hızla tüketmek aynı anlama geliyordu. Ya dışarı çıkacaktı ya da ölecekti.

Bacakları donmuş iki ağaç gövdesi gibiydi.

Lumikki, derin bir nefes alıp vücudundaki her bir kası gererek itti, itti, itti.

Kapak biraz yerinden oynadı. Lumikki'nin gücü tükendi ve kapak yeniden sıkı sıkıya kapandı. Gözyaşları kontrolsüzce gözpınarlarını doldurdu, şu anda en son istediği şey ağlamaktı. Kendini çok çaresiz hissediyordu. Her şeyin burada bitecek olması çok aptalcayı, çok saçmaydı. Ölmek istemiyordu. Tam

da hayatı Tampere'deki yıllarından sonra yaşamaya değer olmaya başlamıştı.

Cam tabutta bir Pamuk Prenses. Sonsuz uykusunu uyuyor. Hayır, öyle sonlanan bu hikâye değildi. Lumikki eski halini düşündü. Ve şimdiki halini. Asla vazgeçmemişti. En karanlık anlarda bile. Pozisyonunu bir parça düzeltti. Gözlerini sımsıkı yumarak bütün gücünü bacak kaslarına yoğunlaştırdı. Bütün o çömelme, bacak itme, saldırma ve yokuş yukarı koşma hareketlerini boşuna yapmamıştı.

Kaslar mı yanıyor? Bırak yansınlar. Acı vücudu terk eden zayıflığın işaretidir. Ve şimdi bir kere daha. İşe yarayacaksa şarkıya eşlik et!

Lumikki itti, itti ve itti. Üst bacak kasları titrediydi. Acı kalçalarını yaktı. Kapalı gözkapaklarının ardında garip şekiller çaktı.

Kapağın kalktığını hissetti. Vazgeçmedi, kaslarına acımadı. Kasaların yer değiştirdiklerini duydu. Yana eğilip yere düştüklerini işitti. Camın kırılma sesini duydu. Büyüleyen çanları çalan periler gibi şangırdayan cam dalgası. Dünyanın en tatlı sesi. Artık ayağa kalkıp kapağı iterek tamamen açabilirdi. Yorgunluktan, soğuktan titriyordu. Kırmızı şarap ve cam kırıkları yerlere saçılmıştı. Yüksek topuklarını giyip ayağa kalkan Lumikki, dondurucudan dışarı çıktı. Yüksek topukların, ayakkabı tabanının az bir kısmının yerle temas etmesi gibi bir avantajı vardı. Ayaklarını cam kırıklarının arasına dikkatle yerleştirerek ihtiyatlı bir şekilde kapıya doğru yürüdü. Aslında yardım da çağırabileceğini yeni yeni fark ediyordu. Büyük ihtimalle birileri onu duyardı ama bu aklından bile geçmemişti. Asla yardım istememişti.

Eğlence düşkünleri gittikçe rahatlayadursunlar, Boris Sokolov seyirci kalmakla yetindi. Ağır ağır en sevdiği viski Jack Daniel's'ı yudumladı. Kutup Ayısı hatırlamıştı. Sokolov, şu anda çalışmıyordu, o sebeple içkisine ve manzaraya verebilirdi kendisini. Güzel kadınlar – bu manzaraya bakmak daima hoşuna giderdi. Gerçi bunda melankoliye çalan bir taraf da vardı; çünkü bütün bu kadınların babası olacak yaşta olduğunu fark etmişti. Belki içlerinden biri gece boyunca ona eşlik ederdi ama daha fazla değil. Sokolov'un normal, uzun süreli bir ilişki şansı uzun zaman önce bitmişti. Güvenilir tek arkadaşı Jack'le birlikte yalnız geçen onlarca yıl.

Kutup Ayısı, yasal olmayan şeyleri bu partilere sokmazdı. Gayet mantıklı bir tedbir. Eğer polis partilerden birine baskın yapacak olsa, kimse hiçbir şey için enselenemezdi. Bu içki denizi tamamen yasaldı.

Sokolov, bazen uyuşturucudan nefret ediyordu. Belki ona bir iş ve rahat bir hayat sağlıyordu. Komşularına fazla yakın olmayan, güzel bir ev. Nüfuz, kadınlar. Hayır, uygun bir fırsat düştüğünde, saf maldan birkaç çizgiye hayır diyecek kadar da erdemli değildi. Ancak damardan almak konusuna asla ilgi duymamıştı. Hayatı sürekli stresle doluydu. Sevkıyatın Finlandiya'ya vardıklarından emin olması gerekiyordu. Dağıtımla meşgul olması, satıcıları hizada tutması, yeni müşteriler bulması ve eski müşterilerin derdine düşmesi gerekiyordu. Aynı anda bir sürü işle uğraşmak zorundaydı. Elindeki toplar daima yere düşüp duruyordu.

Önceleri bütün Sergei'leri ve Jorge'leri ve Mahmud'ları ve Petter'leri kendi çöplüğünden uzak tutmak yeterli olmuştu ama şimdi .com'lar ve @hotmail'lerle de savaşıyordu.

Psiko-aktif uyuşturucular,^(*) normal olanlara yetişmiş, bazı yerlerdeyse onları açık ara geçmişti. Bunlara ulaşmak için tek yapılması gereken, bilgisayar başına geçip siparişi girmek ve sonra postacının gelmesini beklemektir. Onlara karşı savaş vermek umutsuz bir durumdur.

Kutup Ayısı'nın hedef kitlelerinin zengin, güzel ve başarılı insanlar olduğu düşüncesi harikaydı ama pratikte uygulanması imkânsızdı. İki yakalarını bir araya getirebilmek için, fazlasıyla dibe vurduklarından yalnızca nakit ödeme yapabilen insanlara da satmak zorunda kalıyorlardı: Bilgisayarlarını zaten satmış veya uyuşturucu karşılığında değiştokuş etmiş insanlara, bankaların kredi takip servislerinin bir kartal gibi izlediği insanlara, internetten sipariş vermek gibi bir seçeneği olmayan insanlara. İş bu denli tehlikeli olmasa Sokolov, Natalia'yı öldürmek zorunda kalmazdı. Ona gereğinden çok önem veriyordu. Bir risk olmasına rağmen, Natalia ve Terho Väisänen'in buluşmalarını görmezlikten gelmişti.

Boris, Natalia'yla yaşadığı ilişkinin, gelecekte bir gün Väisänen'in bir saldırısına maruz kalacağına kendini inandırarak onu öldürmek zorunda kaldığında bunun vicdani sorumluluğunu üstlenmemek noktasında kendini rahatlatmıştı. İşinin bittiğine yemin eden aptal polis. Bu işin icabına bakacaktı. Boris, Väisänen'in sürünerek geri dönüp işe geri alınmak için yalvaracağından emindi. Ve elbette Boris de onay verecekti ama bazı şartları olacaktı. Sevgili narkotik dedektifinin biraz fazla lüks içinde yaşamasına izin vermişlerdi. Väisänen, parayı almadığını iddia ettiğinde, gözüne şaşırtıcı

(*) Uyuşturucu kanunlarını muhasara etmek amacıyla yasal olmayan uyuşturucuların yerine geçmesi için, uyuşturunun moleküler yapısını değiştirerek üretilen bir ilaç.

derecede samimi görünmüştü. Belki doğruyu söylüyor bile olabilirdi. Belki de gece birileri plastik torbayı bahçeden çalıp götürmüştü. Gerçi bu Boris'in umurunda değildi. Para Väisänen'e gönderilmişti, o nedenle Boris bunun için ağlayıp zırlayarak sabahlayacak değildi. Daha önemlisi Väisänen de meseleyi aşmış görünüyordu. Gelecekte böyle büyük ödemelerin sözü bile edilmeyecekti.

Natalia, kurallara bağlı kalmış olsaydı, önünde güvenli ve iyi bir geleceği olacaktı. Boris'in sağ kolu bile olabilirdi; fakat yerinde duramayıp hayallere kapılmıştı. Boris, zaten onun yüz ifadesinden ve sesinin tonundan bir şeyler sezmişti. Moskova'ya bir ziyareti yeterli olmuş, erkek kardeşi Natalia'nın bütün planını itiraf etmişti.

Boris, parayı onun evinde bırakmayarak Natalia'ya engel olabilirdi. Ancak onu sınamak, sadakatini ölçmek istemişti. Son ana kadar onun kendine geleceğine dair umudunu yitmemiş olsa da tartının ibresi eksiye dönmüştü. Natalia, ona tasfiye etme dışında seçenek bırakmamıştı. Yazık olmuştu. Boris dünyadaki bütün insanlar içinde Natalia'nın kendisini hayal kırıklığına uğratacak son kişi olduğunu düşünürdü.

Jack Daniel's gırtlığından aşağı yağ gibi aktı. Yine de Boris, fazladan birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı. Ertesi gün cesetten kurtulacaktı. Bugünlük pis işler için vakti yoktu.

Vakit gece yarısına yaklaşıyordu. Partinin harareti yükselmiş, ortalık hareketlenmeye başlamıştı. Müzik ortalığı inletiyordu. İçkiler köpüklü şaraptan sert içkilere dönmüştü. Kadınların makyajları dağılmaya başlamıştı. Erkekler kravatlarını gevşetmişlerdi. Ancak, tam anlamıyla civırtmanın, görgü kurallarını bir kenara bırakmanın, bedava içkiden olabildiğince çok içmenin, kavga başlatmanın ve “dinlenmeye” çekilmek üzere ortadan kaybolmanın vakti henüz gelmemişti. Gece doruk noktasına henüz ulaşmamıştı.

Kutup Ayısı’nın gelişi. Lumikki de bu yüzden kalmıştı. Dondurucudan kurtulduktan sonra kadınlar tuvaletine girmiş, gece elbisesini çıkarmış, tuvaletin üzerinde durarak taharet musluğundan akan sıcak suyla kollarını ve bacaklarını yıkamıştı. Elleri, ayakları tekrar hissetmeye başlamıştı. Daha sonra kâğıt havlularla kurulandı, elbisesini tekrar giydi ve nispeten iyi durumda olan makyajını tazeledi. Belki de Elisa, kozmetolojiyi gerçekten de bir meslek olarak düşünmeliydi.

En azından sadece yemek yerken ve içerken değil, donarken de dayanan savaş boyalarını sabitlemeyi başarmıştı.

Tuvaletin dışında kuyruk olmuş kızgın kadınlara bir şey söylemeden tek kaşını kaldırmakla yetindi. Lumikki, partiden ayrılabilirdi. Görevini tamamlamıştı. Elisa'nın babasının Boris Sokolov adında bir uyuşturucu satıcısıyla çalıştığını biliyordu. Sokolov'a bilgi taşıdığını ve para karşılığında polisten bilgi sakladığını öğrenmişti. Lumikki, Natalia adındaki kadının cesedinin bodrumdaki dondurucuda olduğunu ve onu Boris Sokolov'un öldürdüğünü de biliyordu. Büyük bir ihtimalle edindiği bilgi Sokolov'u cezaevine tıkmak için yeterli olurdu. Bir de Elisa'nın babasını elbette ama bunun iyi bir tarafı yoktu. Ancak Lumikki yine de kaldı. Herkesin büyük bir merak içinde bahsettiği efsanevi şahsiyeti görene kadar rahat etmeyecekti. Böylelikle hiç bitmeyecekmiş gibi görünen hayal odalarındaki gezintisine devam etti.

Bir oda tamamen pembeydi. Burada olsa herhalde Elisa'nın favori odası olurdu. *Belki de olmazdı*, diye düşündü Lumikki birkaç saniye sonra. Lokumların, tek boynuzlu atların, gonca güllerin ve fırfırlı yastıkların arasında kırbaçlardan kocaman yapay penislere kadar seks oyuncaklarını fark ettiğinde midesinde hafif bir bulantı hissetti. Bunlar her zevke uygun yetişkin peri masallarıydı gerçekten de. Lumikki, yürümeye devam ederken, odanın sunduklarını her an kullanmaya hazırmiş gibi görünen, birbirine dolanmış bir çiftin sendeleyerek odaya girdiklerini gördü.

Gece yarısı yaklaştıkça, ortamın harareti o oranda yükseliyor, atmosferin heyecanı da o oranda artıyordu. Herkes bekliyordu. Herkes açtı. On saniye kaldığında geri sayım başladı. Herkes ikinci kattaki büyük balo salonunda toplandı. İnsanlar itişip kakışıyorlardı.

On.

Lumikki etrafına bakınırken Terho Väisänen'in elinde boş bir bardak, gergin bir şekilde kıpırdandığını gördü.

Dokuz.

Müzik kısıldı, sonra tamamen sustu.

Sekiz.

Işıklar kısıldı. Sadece tavana yansıtılan yıldızlar kaldı.

Yedi, altı, beş, dört, üç.

Lumikki, birden durumun saçmalığını düşünüp neredeyse kahkaha atacaktı. Kazara ve yanlış bir zamanda okulun karanlık odasına girmiş sıradan bir genç kızdı ve buradaydı.

İki.

İnsanlar artık bağırıyorlardı. Rakamları sakince ve saygı dolu bir tarzda söylüyorlardı.

Bir.

Karanlık odayı kapladı. Herkes sessizliğe büründü. Uzaklardaki bir troykanın çan sesini andıran boğuk bir şingirti duyuldu. Tavanlardan gerçek kara benzeyen kar taneleri düşmeye başladı. Lumikki, içlerinden birine dokunduğunda kar tanesi ufalandı.

Birdenbire güçlü spot ışıkları odanın ortasını aydınlatıverdi.

İki kadın. Her ikisi de Karlar Kraliçesi kostümü içinde. Bu isim onlara donmuş Natalia'dan bin kat daha yakışıyordu. Tek yumurta ikizleri. Odanın orta yerinde sanki gökten inmiş gibi belirivermişlerdi. Lumikki, yaşlarını tam olarak tahmin edemedi. Yirmi yaşında da olabilirlerdi, elli de. Olduğu mesafeden ellerinde veya boynunda yaşlarını ortaya çıkarabilecek kırıksıkları da seçemiyordu.

Balo salonu alkışlarla inledi. Kadınlar, kraliçeler gibi ellerini salladılar. O sırada Lumikki, birinin boynuna buz kristali şeklinde bir kolye takmış olduğunu fark etti. Diğeriyse gümüş

bir ayı taşıyordu. Buz ve ayı. Buz ayısı. Kutup Ayısı. Bir değil, iki kişi. Ancak yine de tekil.

Kadınlar kalabalığın durulmasını beklediler. Sonra sırayla söz alarak ve öyle akıcı konuşmaya başladılar ki, Lumikki hangisinin ne zaman konuştuğunu bile anlayamadı.

“Kış büyüleyici bir mevsimdir. Bu nedenle bu kutlamanın temasının peri masalları olmasını istedim. Rüyalar, hayaller ve kâbuslar. Peri masallarının içerikleri bunlardır. Buradasınız; çünkü sizlere teşekkür etmek istedim. Bir hayalin gerçekleşmesine katkıda bulundunuz. Daha mükemmel, daha verimli, daha anlamlı bir cemiyet hayali. Bizim için sınırlar aşılacak, kurallar bozulmak, standartlar meydan okunmak içindir. Kutlayın! Bir an için dışarıdaki dünyanın bağnaz kalıplarını ve beklentilerini unutun. Bunların hepsi sizin için. Hayat sizin için.”

Kadınların konuşmasında yakalanacak bir şey yoktu. Somut bir şey söylemiyorlardı. Aksansız bir İngilizce konuşuyorlardı. Her ne kadar Lumikki, yanında bir ses kayıt cihazı taşıyor olsa da içinde suçlayıcı herhangi bir şey bulunamazdı. Bu kadınlar neyle haşır neşirdiler? Partideki bütün bu insanların ipleri onların elinde miydi? İşleri ne kadarı suç barındırıyordu?

Lumikki, hayran kitlesine bakarak bunu asla öğrenemeyeceğini anladı. Kutup Ayısı’nın gerçek işleri tavandan yağan kar taneleri gibiydi. Yakalamaya çalışırsan ufalanıp yok oluyorlardı. Bu insanlara karşı asla şansı olamazdı. Ve bu iki kadın, sadece birer dış görünüşten ibaret olabilirlerdi. Kimse onları yakalamazdı. Kimse onlara bir şey yapmazdı.

Yine de Lumikki, Boris Sokolov’u parmaklıklar arkasına gönderebilirdi. Kana bulanmış parayla başlayan olaylar, dönüp dolaşıp aynı noktaya gelebilirdi. Bu da yeterli olurdu. Artık eve gitmek istiyordu.

“Senin bu partideki en güzel kadın olduğunu söylemesi için aynaya ihtiyaç yok.”

Sıcak bir nefes Lumikki’nin kulaklarını doldururken, sert bir çift el de belini kavradı. Lumikki, içinden lanet okudu. İşkencecisi onu yeniden bulmuş ve tam eve gitmeye niyetlendiği anda, onu şaşırtıcı derecede bir kısıpaca almayı başarmıştı. Birkaç konyaktan fazlasını mideye indirdiği nefesinden belli oluyordu. Lumikki, kendini hapseden ellerin ağır olduğunu fark edip onlardan kurtulmanın pek de kolay olmayacağını anladı. Deneyecek olsa ancak gereksiz yere dikkat çekerti.

“Ortadan kaybolduğundan endişelenmeye başlamıştım. Bunu kabullenemezdim. Sohbetimiz üzücü bir şekilde yarıda kalmıştı,” diye fısıldadı adam koca bedenini Lumikki’nin sırtına yaslayarak.

En az doksan kilo vardır, diye tahminde bulundu Lumikki. Tahrik karşısında şaşırtıcı derecede güçlü olabilir. Farklı bir taktik denemenin vakti gelmişti.

“Henüz benimle ilgili hevesini yitirmedin, değil mi?”

Ne yazık ki hayır, diye düşündü Lumikki.

Lumikki, arkasını dönüp adamın yüzüne baktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Smokinin ceketini bir yerlerde bırakmıştı. Bebek mavisi gömleğinin koltuk altlarında büyük, koyu mavi lekeler oluşmuştu. Kravatı da biraz gevşemişti. Sahte bir özgüvenle adamı kravatından yakaladı ve kulağını ağzına doğru çekip, “Yukarı gidip bu masal mutlu mu bitecek görelim bakalım,” diye fısıldadı. Sonra da tiksinişine engel olmaya çalışarak adamın kulakmemesinden bir ısırık aldı. Bu rolü de oynayabilirdi. Suratına memnuniyetle dolu bir pembelek oturan adam dudaklarını yaladı.

“Ne bekliyoruz öyleyse?” diye sordu.

Lumikki, merdivenlerden çıkarken adamın bakışlarının sırtında odaklandığını hissedebiliyordu. Kaçmaya çalışmak anlamsız olurdu. Bacakları biraz titriyordu. Yine de yürürken kalçasını davetkâr bir şekilde sallamak için kendini zorladı. Bu merdivenleri gerçekten olmak istediği biriyle çıkıyor olsa, kapıyı arkalarından kapasalar ve dünyanın geri kalanını dışarıda bıraksalar nasıl olurdu acaba? Güneş koruyucunun ve ılık tenin kokusu. Kamaraya çıkan tahta merdivenleri gülerek ve koşarak çıkışı. Kararlı bir şekilde kendisini takip eden ayak sesleri. Yaklaşan adımları duyup beklerken hissettiği ürperme. Eski günleri anmanın bir anlamı yoktu. Bu geçen yaz olan şeydi. Sonsuzluk kadar önce. Şimdi şimdiydi ve bunu halletmeliydi.

Lumikki, adamı ortasında ferforje bir yatak olan boş bir odaya yönlendirdi. Adamı yatağa yatırdı. Mümkün olduğunca kendinden emin ve cesur olmak önemliydi.

"Senin bir yabankedisi olduğunu biliyordum! Ama önemli değil. Ben seni evcilleştiririm. Ancak kedicik önce kendini eğlencilendirsin," dedi adam, yatar pozisyonda pantolonunu çıkarırken. Lumikki, kapıyı kapatıp kilitledi.

Sonra adama doğru yürüdü, adam onu terli elleriyle yakalamaya çalıştı.

"Bak ama bu olmadı, çok ayıp! Unutma, kedicik önce seninle oynamak istiyor," dedi Lumikki, adamı aşağı iterek.

Adamın sarhoş gözleri parladı ve Lumikki rahat bir nefes aldı. Bir anlık da olsa ipler onun elindeydi. Lumikki, yatağa girip kurbanının üzerine ata biner gibi oturdu ve adam aç bir şekilde onun kalçalarını okşamaya başladı.

"Nedir bu?" diye sordu adam GPS takip cihazını bulduğunda, kafası karışmış bir halde yüzünü buruşturarak.

Ah, kahretsin! Lumikki, hemen adamın ellerini yakaladı ve zorla yatak başlığına doğru kaldırdı.

"Şimdi uslu çocuk ol bakalım," diye fısıldadı. Bir yandan sol eliyle adamı bileklerinden tutup sağ eliyle de çantasından tüylü, pembe bir şey çıkardı.

"Ah, demek köle olayından hoşlanıyorsun?" dedi adam sırtarak. Lumikki, kelepçeyi kapatıp diğer ucunu yatağın demir başlığına geçirdi.

"Tam olarak değil," diye cevap verirken ayağa kalktı. "Umarım, senin hoşuna gider."

Adamın Lumikki'nin yatağa dönmeye niyetinin olmadığını anlaması birkaç saniyesini aldı. Konyaktan dumanlanmış zihni nihayet durumu kavradığında, öfkeli bir şekilde

haykırdı ama artık çok geçti. Lumikki, kapıyı dışarıdan kilitledi. Sonra da koridorun sonundaki pencereye doğru yürüdü. Pencereyi açıp odanın ve kelepçelerin anahtarlarını kara doğru savurdu, anahtarlar anında karın içine gömüldüler. Eve gitmesine engel olacak bir unsur daha eksilmişti.

Terho Väisänen, büyük bir pencereden dışarıdaki karanlığa bakıyordu. Kutup Ayısı'nı kendisine ödeme yapıp salıvermeye razı etmenin bir yolu olmadığını anlayarak vazgeçmişti. Yoksa Kutup Ayıları mı demeliydi? Onlara nasıl hitap etmesi gerekiyordu? Kadınlardan birinin korumasıyla konuşup bir toplantı isteğinde bulunmuştu; fakat talebi reddedilmişti. Kutup Ayısı'yla buluşmak için özel bir davet aldığını belirttiğinde, koruma soğuk bir şekilde davetin bir anlam ifade etmediğini söylemişti. Kutup Ayısı'nın kendisi gibi bir hiçle ilgileneceğini hayal ederek zaman harcamamalıydı. Diğer misafirlere baktığında, korumanın haklı olduğunu anladı. Kutup Ayısı için bir sinekten daha değerli değildi. Boris Sokolov bile bir sivrisinek veya en fazla karasinek olabilirdi. Büyük bir oyunun küçük oyuncularındılar.

Terho'nun tek yapabileceği, kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtıp gitmekti. Eve gitmek, kızına sarılmak ve karısına onu özlediğini söyleyen bir e-posta yazmak. En önemli gelir kaynağı olmadan iki yakasını nasıl bir arada tutacağını düşünmek. Durumu ümitsiz değildi. Evet, borçları vardı ama bir işi de vardı. Karısının da bir işi vardı. Günlük harcamalarını kısıabilirlerdi. Elbette, kumar oynamayı bırakması gerekecekti; fakat zaten bir süredir planladığı da buydu. Artık Natalia'ya yardım edecek paraya da ihtiyacı yoktu; çünkü Natalia yoktu. Sadece bunu düşünmek bile Terho'nun ellerinin

titreyip midesinin bulanmasına sebep oldu. Düşünmemeye çalışmalıydı. Şu anda acının onu ele geçirmesine izin veremezdi. Akılcı davranması gerekiyordu. Pratik düşünmeliydi. Kızının her zaman pahalı şeylere sahip olmasına gerek yoktu. Yavaşlamak, hayatlarını basit hale getirmek ve birlikte daha fazla vakit geçirmek, herkes gibi normal bir hayat sürmek bütün aileye iyi gelecekti.

Normal insanların hayatları suç patronlarına polisin gelecek baskınını ne zaman ve nereye yapacağı, hangi satıcının bilgi verdiğini, sınırda hangi tırların durdurulacağı ve uyuşturucu trafiğini temizlemek için ne gibi kampanyalar planlandığıyla ilgili bilgi taşımayı içermiyordu. Normal insanların hayatları uyuşturucu zulaları hakkında tüyo almayı ve Sokolov'un ekibinin her nedense kurtulmak istediği küçük çaplı sahtekârların kirli çamaşırlarını ortaya sermeyi de içermiyordu. Terho, yıllar boyunca can sıkıcı sayıda vukuatı Sokolov'un yardımıyla çözmüştü. Anlaşmalarından her ikisinin de fayda sağladığını düşünmüştü.

Sokolov, Tampere uyuşturucu ticaretinin hâkimiyetini istiyordu ve Terho da hakiki mal yerine kirletilmiş karışımlar ve düpedüz zehir satan ve çoğu uyuşturucu ölümüne sebebiyet veren satıcıları içeri tıkmayı...

Sokolov çoğunlukla, alışkanlıklarını kontrol altında tutan, kendini aşırı doz alımından acilde bulmayacak insanlara, eğlence olsun diye kullananlara satış yaptığını düşünerek vicdanını rahatlatmıştı. Ne var ki uzun zamandır bunun, gerçeğin sadece bir bölümü olduğunu biliyordu. Sokolov, paralarıyla çocuklarına ekmek ve süt almaları gereken insanların paralarını almaktan gayet memnundu. Terho, sadece başını kuma gömmek istemişti. Şimdi de başını kuma gömmek isti-

yordu. Birdenbire kendini son derece yorgun hissetti. Gitmek istiyordu.

Tam o sırada Terho, elbisesi daha önce de dikkatini çekmiş olan genç kadını fark etti. Şimdi kadının beyaz, boncuklu çantasını da fark etmişti. Genellikle böyle kadınların çantalarına dikkat etmezdi. Ancak bu çantayla ilgili epey şey biliyordu. Hakiki Hermés'ti ve fiyatı yüzlerce euroydu. Biliyordu; çünkü çok uzun zamandır istediği için Elisa'ya aynısından doğum gününde almıştı. Benzer gece elbisesi bir tesadüften ibaret olabilirdi. Benzer bir çanta tesadüf olabilirdi. Ancak her ikisinin aynı kadında olması tesadüf olamazdı.

Terho, birkaç adım atarak kadına yetişti ve kolundan sertçe tutup kendisinden bu duruma bir açıklama istedi. Terho Väisänen'i genç bir kadınla kavga ederken görmek, Boris Sokolov'un ilgisini çekmişti. Biraz yaklaşınca Väisänen'i, kadının elbisesini ve çantasını kendisinin satın aldığını iddia ettiğini duydu, hatta ayakkabılarını da. Boris sinirlendi. Anlaşılan Väisänen, parasını Natalia dışında başka kadınlara da yediriyordu. Bu iş de yakında sona ermesi gereken şeylerdendi. Boris, geldiği tarafa yürümek üzereyken, *kızım* lafını işitti.

Bu kelime Boris'i yolundan çevirdi. Beyni saatte milyon kilometre hızla çalıştı. Eğer kırmızı elbiseli kız Terho Väisänen'in kızıysa fazla şey bildiği ortadaydı. Ormanda onu kovalayanların kim olduğunu biliyor olmalıydı. Natalia'yı da biliyor olabilirdi ve parayı. Yoksa başka ne sebeple orada bulundu ki?

En iyisi gidip onunla konuşmak ve babası gibi çenesini kapalı tutacağından emin olmaktı.

Lumikki, kolunu Elisa'nın babasının elinden kurtarmaya çalıştı; fakat polis memuru olduğundan işbirliği yapmayanlarla uğraşmaya alışkın olduğu belliydi. Tutuşu demir gibi sertti.

"Bana cevap ver! Niçin Elisa'nın çantasını takıyorsun?" Lumikki, Boris Sokolov'un yaklaştığını gördü. Bakışlarında bir şey onu korkuttu.

Väisänen can sıkıcı bir biçimde yakınlaşmıştı.

Havayı kokladı. "Hatta onun parfümünü sürmüşsün!" diye çıkıştı.

Sokolov sadece üç adım ilerideydi.

Lumikki kurtulmalıydı.

Elisa'nın çantasını zorlukla babasının göğsüne doğru itti.

"İyi, al. Ne yazık ki, parfümü geri veremem."

Hazırlıksız yakalanan Väisänen, tutuşunu çok hafifçe gevşetti. Yeterliydi. Lumikki kendini geri çekip merdivenlere doğru koştu. Sokolov'un Rusça bir şeyler haykırarak arkasından geldiğini duydu.

Merdivenlerde *Alice Harikalar Diyarı*'ndaki gibi giyinmiş, elinde bir tür süt bazlı içkiler taşıyan bir garsonla karşılaştı. İçkiler belki de White Russians'tı. Lumikki, sessizce af dileyerek garsonun elindeki tepsiyi devirdi. İçki ve cam kırıkları merdivenlere saçıldı. Sokolov'un kayıp küfrettiğini işitti.

Bu, Lumikki'ye fazladan birkaç saniye kazandırdı. Topuklu ayakkabılarını çıkararak eline aldı ve kalabalığa karıştı. Ön kapıya koşup dışarı çıktı. Mumlarla aydınlatılmış yol boyunca koşmaya devam etti.

Ateşte Benimle Yürü. Bütün bu olanlar gittikçe *İkiz Tepeler*'den^(*) alınma sahneler benzemeye başlamıştı. Tek eksik cüceydi.

Sokolov merdivenlerdeki korumalara bağırды.

"Durdurun onu!"

(*) *İkiz Tepeler*: *Ateşte Benimle Yürü*, David Lynch'in 1992'de yönettiği film.

Adamlar hemen yolunu kestiler, aşamayacağı iki buzdolabını andırıyorlardı. Lumikki, birdenbire yön değiştirdi. Sokolov arkasından koştu. Her tarafta binayı çevreleyen yüksek duvarlar vardı. Lumikki, en uzak köşeye doğru koştu. Karanlıktı. Sadece çorapla kaplı olan ayaklarının tabanlarına karlar yapışıyordu.

Lumikki, çabucak eliyle duvarı yokladı. Tutunacak bir yer yoktu. Bir maymun bile buradan tırmanamazdı; fakat küçük bir delik buldu. Topuğun birini deliğe sokup yukarı tırmandı ve ayakkabının üzerinde durdu. Neredeyse dengesini kaybetmek üzereydi. Sokolov duvara yaklaştı.

Diğer ayakkabıyı da deliğe takıp önce topuğuna basarak yukarı doğru uzun bir adım attı. Sokolov'un eli elbisesinin eteğine yapıştı.

Etek yırtıldı.

Ayakkabı kırıldı.

Ayakkabı sadece topuğu deliğin içinde kalarak karlara düştü. Lumikki'nin ayakları desteksiz kalınca havada sağa sola sallandı. Ancak duvarın tepesine ulaşip tutunarak Sokolov'un eli ayaklarını sıyırıp geçerken kendini yukarı çekmeyi başardı.

Lumikki öteki tarafa, yumuşak bir kar yığınının üzerine düştü. Sokolov, duvara tırmanıp öteki tarafa geçmek yerine giriş kapısına doğru koşmaya başladı. Lumikki, baldırlarına kadar gelen karın içinde ilerledi. Elbisenin eteği bir tarafından, bacaklarını ortada bırakacak şekilde yırtılmıştı. *İyi oldu*, diye düşündü Lumikki koşarken. Yoksa hareket etmek güçleşecekti. Karda koşmak zordu. Soğuk, keskin dişleriyle ısıırıyordu. Orman kapkaranlıktı. Sokolov gittikçe yaklaşıyordu. Lumikki hızlandı. Bu son dört günde birilerinin onu kovaladığı, soğukta ve karda koşmak zorunda kaldığı üçüncü seferdi.

Üç deneme. Peri masallarındaki kahramanların daima üç şansı olurdu. İlk ikisi başarısızlıkla sonuçlanır ama üçüncüsü başarılı olurdu. Bu, artık sonsuza kadar kurtulabileceği anlamına mı geliyordu? Yoksa onu kovalayanların sonunda onları yakalayacağı anlamında mıydı?

Üç uğurludur. Üç ıskada oyun dışındasm.^(*) Acaba bu hangisiydi?

Lumikki, birden acı içinde çıplak bacaklarına bir şeyin battığını hissetti. Umursamadı. Koştı, zorlukla ilerledi ve mücadeleye devam etti. Nihayet kovalama sesleri dindi. Lumikki, parmaklarını bacağının üzerinden geçirdi, ılık ve ıslak bir şey hissetti. Kan. Sokolov ona ateş etmişti ama kurşun sıyrıp geçmiş olmalıydı. Çok fazla kan akıyordu. Lumikki, bunu düşünmek istemiyordu. Sadece koştu. Orman onu karanlık sular gibi kucakladı.

(*) Beyzbolda vurucunun üç kere ıskalması halinde oyun dışı kalması durumu. Günlük hayatta, aynı hatayı üç kez tekrarlayan kişiden uzaklaşmak gerektiğini anlatan deyim.

Fakat Şimdi zavallı ocuk kocaman ormanda yapayalnızdı. O kadar korkmuŐtu ki, aŐaŐlardaki yapraklara bakarak nereden yardım alacağını bilemedi. Keskin taşların ve dikenlerin üzerinden sekerek koştu, koştu, koştu. Vahşi hayvanlar üzerine atladılar ama ona zarar veremediler. Bacakları elverdiğince koştu, karanlık çökmeye başlamıştı.

Bir zamanlar çok koşan ve artık bacakları onu taşımayan bir kız varmış. Sonra o da zihninde, hayallerinde koşmaya başlamış. İnce, güçlü ve çevik bacakları yığınların üzerinden geçerek yumuşacık karda hiç iz bırakmadan hızla koşmuş. Özgür olduklarını bilen, kimsenin onları yakalayamayacağını bilenler gibi koşup gözden kaybolmuş.

Lumikki, bilincini yitirme sınırında bocaladı. Artık üşümüyordu. Isınmıştı. Bunun bir anlamda iyi bir şey olmadığını biliyordu ama artık umurunda değildi. Karın üstüne sırtüstü uzandı. Kanın bacağından kara aktığını düşündü. Kırmızının beyazın üzerinde bir metre, iki metre, hatta bütün ormana yayılıp muhteşem şekiller meydana getirerek ne kadar güzel helezonlar oluşturduğunu hayal etti.

Havada, on metre yukarıda süzölüyormuş gibi kendine yukarıdan baktı. Beyaz rengin üzerindeki siyah saçları bir hale gibiydi. Yırtılmış olsa bile kırmızı yakuttan dönüşmüş

gibi parlayan kırmızı bir gece elbisesi. Doğal bir yolla büyüye-
rek genişleyen ve bükülen figürler.

*Güzel. Çirkin. Şişman. Sıska. Garip dişler. Rahatsız edici bir
ses. Yağlı saçlar. Kirli ayakkabılar. Kılı kollar. Aptal. Geri zekâlı.
Adi. Fahişe.*

Bu kıyafetleri de nereden buldun? Çöpten mi topladın?

Büyük ihtimalle ailen seninle insan içine çıkmaya utanıyordur.

Ben böyle görünsem, evden dışarı adımımı atmazdım.

Evlatlık falan olmalısın.

Kimse asla seni öpmek istemeyecek.

Kimse senin gibi birini sevmeyiz.

*Neden sızlanıyorsun? Acıyorsa söyle. Acıyor mu? Sus, yoksa
ağlaman için sana gerçek bir sebep veririm.*

*O kadar çirkinsin ki, yaralarla doluyken bile daha iyi görünü-
yorsun.*

Kelimeler, kelimeler, kelimeler... İfadeler, cümleler, soru-
lar, bağırışlar. Sıkıştırma, tırmalama, vurma, sürüklenme, çek-
me, itme, tekmeleme.

Sen bu kelimeler değilsin. Sen bu bağırımlar ve bu sıfat-
lar değilsin. Sen, sana tatsız bir sakız gibi tükürülen bu kötü
şeyler değilsin. Sen yumruklar ve sebep oldukları yaralar de-
ğilsin. Sen burnundan akan kan değilsin. Sen onların kontro-
lünde değilsin. Sen onlara ait değilsin.

Senin içinde kimsenin dokunamayacağı bir parçan var.
Sen sensin. Sen kendinsin ve içinde bir kâinat var. Sen istedi-
ğin her şey olabilirsin. Sen herkes olabilirsin.

Korkma. Artık korkmana gerek yok.

"Artık korkmama gerek yok," diye kendi kendine fısılda-
dı Lumikki.

Ağzından buhar yükseldi. Hâlâ yüzlerini hatırlıyordu. Sesleri ve kahkahaları, gün bittikten ve bina sessizliğe gömüldükten sonra bile koridorlarda yankılanıyor, yankılanıyor, yankılanıyordu.

Özellikle kokuları iyi hatırlıyordu. Kokulu silgilerin ilk yıllardaki tiksindirici kokuları. Sonra teneffüslerde gizlice yenen şekerler, meyanköküyle birlikte böğürtlenli sert şekerler. Yüzünde tatlı ve tuzlu, birbirine karışmış bir nefes. Karamele, mango ve naneli dudak parlaticısı. Body Shop'un vanilyalı parfümü, annelerin okulda kullanılmasına ilk izin verdiklerinden. Sonra gününe, ruh haline, kıyafetlere ve modaya göre değişen gerçek parfümler gelir. Sezonun Escada kokusu.

Belli bir mesafeden koklayarak gelip gelmediklerini anlayabilmek için kokuları ayırt etmeyi hızla ve iyi öğrenmişti. Birkaç kez yardımı da olmuştu. Bazen saklanıp görünmemek için ona vakit kazandırmıştı. Ancak çoğunlukla buna vakti kalmıyordu. Sonra parfümün aslında pis kokulu terle karıştığında ne kadar da mide bulandırıcı bir koku olduğunu veya erkekler tuvaletindeki yıkanmamış bir pisuvarın, kafanızı içine sokup sert, soğuk porseleni yalamanız emredildiğinde nasıl da kötü bir kokusu olduğunu öğrendi.

İsimlerini hatırlıyordu. Onları daima hatırlayacaktı.

Anna-Sofia ve Vanessa.

Birinci sınıftan dokuzuncu sınıfın ortasına kadar sürmüştü. Her geçen yıl eller güçleniyor, kelimeler acımasızlaşıyor, darbeler daha acı verici oluyordu. Lumikki, kızların niçin onu seçtiklerini bilmiyordu. Belki de yanlış şekilde gülümsemişti veya hiç gülümsememişti. Belki de yanlış bir zamanda yanlış bir ses tonu kullanmıştı. Önemi yoktu. Kendini veya davranışlarını Anna-Sofia ve Vanessa için veya onu rahat bı-

rakmaları için yeterli olacak kadar değiştiremeyeceğini çabuk öğrenmişti.

Lumikki, asla kimseye anlatmamıştı. Bunu bir seçenek olarak bile görmemişti. Evde de genel kural sessiz olmaktı. Soru sorma ve anlatma! Kötü bir şey yüksek sesle söylenmedikçe her şey yolundaydı. Yaralar, sıyrıklar, burkulmuş bilekler, yırtılmış giysiler. Bir açıklama gerektiğinde, nasılsa her şey açıklanabilirdi. Okul bir savaş alanıydı ve Lumikki, kimin arkadaş kimin düşman olduğunu asla bilemiyordu. Stratejilerini dikkatle düşünmesi gerekiyordu. Kaybı en aza indirmek. Öğretmenlere anlatmak, durumu sadece daha da kötüleştirmeye yarardı. Ona inanmayacaklarını varsaymak zorundaydı. Anna-Sofia ve Vanessa yetişkinlerin karşısında nasıl rol yapacaklarını biliyorlardı. Melekleri andıran bir masumiyetle gülümseyebiliyorlardı.

Şiddet, işkence ve kontrol altına alma. Lumikki, yaşadığı şeyi "sataşma" olarak değerlendirmeyi reddetmişti; çünkü böylesi kulağa önemsiz, geçici ve basit bir şeymiş gibi geliyordu. Sadece küçük çaplı bir eğlence. Sadece bir şakalaşma. Sadece bir itişip kakışma gibi. Tek başına kalmıştı. *Bizimki sadece aramızda bir şakalaşma.*

Lumikki, sekizinci sınıfta gizliden gizliye koşmaya ve ağırlık çalışmaya başlamıştı. Kurtulabilmek için fiziki durumunu elinden geldiğince iyi hale getirmeye karar vermişti. Bu her seferinde daha da çok işe yaramıştı ama kâbuslardan kurtulmasına yetmemişti.

Sonra bir keresinde, buz gibi bir akşamüzeri, güneş ufukta neredeyse batmak üzereyken ve okul bahçesi boşaldığında, Vanessa ve Anna-Sofia'nın okuldan ayrıldıklarından emin olana kadar çöp kutusunun arkasına saklanmıştı. Muz

kabukları ve bezelye çorbası artıklarının çürüme sürecinin sıcaklığıyla buz gibi havaya karışıp yaydığı kokuya tahammül etmişti. Her şey sessizleşene kadar bekledi. Okul bahçesini akşam karanlığının huzuru kapladı.

Lumikki, saklandığı yerden çıktı. Ses çıkarmadan ilerledi. Çiğnenmiş karın üzerinde bir rüzgâr esintisinden azıcık daha büyük gri gölgelerin içine karıştı. Sokaklarca ötedeki arabaları işitti. Uzaklardaki bir parktan gelen köpek havlamalarını duydu. Okulun çatısından çamur olup düşen karı işitti. Ancak Vanessa ve Anna-Sofia'nın ayak seslerini çok geç duydu. Patlayıcı bir güçle dolu bacaklarıyla hızla ama çok geç koştu. Yeterli olmadı. Kızlar onu bahçenin yüksek duvarların olduğu arka köşesine götürdüler. Lumikki, duvara doğru koşarken eldivenlerini çıkarıp cebine soktu. Duvara vardığında, sert tuğlaları tutup yukarı tırmanmaya çalıştı. Ayakları tutunacak yer bulamadı. Soğuk havada donan parmakları duvara tutunamadı. Köşeye sıkışmıştı.

Lumikki, dönüp darbelerine hazır, sırtını duvara yasladı. Nasıl yumruk yeneceğini öğrenmişti. Artık nasıl en iyi şekilde siper alacağını da biliyordu. Ne zaman nefes alıp ne zaman nefes vereceğini, kaslarını ne zaman gereceğini ve ne zaman gevşeteceğini biliyordu. Sadece dayanın bugünlük fazla uzun sürmemesini umut ediyordu. Üşümüştü ve tuvaleti vardı. Eve gitmek ve babasının hafifçe yanmış balık kroketlerinden yemek ve hiçbir şey düşünmeden ödevlerini yapmak istiyordu.

Anna-Sofia ve Vanessa yaklaştılar. Bir şey söylemediler. Sessizlik ağzında bir safra tadı beklentisine yoğunlaşmasına yol açtığından Lumikki için aşağılamalardan, tehditlerden daha beterdi. Kızlar üzerine kurtlar gibi yavaş yavaş geldiler. Ne var ki Lumikki, saçları karanlıkta parlayan, dudakları

kırmızı kırmızı parıldayan bu ikilinin yerine, gerçekten de aç, öfkeli kurtları tercih ederdi. Kalplerine sıcak kan yerine buz pompalanan bu ikisi, çok daha tehlikeli yaratıklardı.

Lumikki, fiziksel sınırlarının ilk ihlalini bekleyerek ağır ağır ondan itibaren geri saymaya başladı. Omzuna hafif bir itiş, midesine hızlı bir tekme mi, yoksa suratına nane kokulu, yapış yapış bir tükürük topağı mı geleceğini bilmiyordu.

On, dokuz, sekiz, yedi...

Birdenbire Lumikki içinde büyüyen kızgın, öfkeli bir şey hissetti. Tuhaftı. Kendisinden geliyor gibi değildi. Kızgınlık. Öfke. Korkmamaya karşı kör edici bir arzu. Rakamlar yok oldu, düşünceleri kayboldu, mekân ve zaman mefhumunu yitirdi. Sonrasında ne olduğunu tam hatırlayamadı. Hafızasının bu kısmı sanki kayıptı. Zaman çizelgesinde bir boşluk.

Karda Anna-Sofia'nın üzerinde oturmuş, var gücüyle suratına vuruyordu. Parmak boğumlarında ılık ve koyu renk bir şey vardı. Bunun Anna-Sofia'nın burnundan gelen kan olduğunu belli belirsiz de olsa kavradı. Vanessa'nın onu çekelemeye çalıştığını hissetmekten çok sezinledi. Lumikki'nin dirseği Vanessa'nın midesine indi ve kız onu bıraktı.

Lumikki, Anna-Sofia'yı ne kadar süre yumrukladığını bilmiyordu. Kendini uzaklardan bir yerden izliyordu. Yanaklarından ve çenesinden aşağı kontrolsüzce gözyaşı ve sümük akan bir kız. Kolları her vuruşta daha az bir güçle inip kalkan bir kız. Bu gerçekten o muydu? Tam tersi olması gerekmiyor muydu? İnleyen ve yüzünü koruyan Anna-Sofia, karnını tutan ve Lumikki'ye durması için bağırان Vanessa. Bu normalde tam tersi değil miydi? Sonra Lumikki, aniden kendi vücuduna döndü ve Anna-Sofia'nın altındaki yumuşak, uysal bedenini hissetti, öfkesi dinmişti.

Ayağa kalktı. Bacakları titriyordu. Elleri hamur gibiydi. Soğuk, parmaklarını acıtıyordu. Islak yüzünü sildi. Anna-Sofia, kambur bir halde doğrulup oturdu ve Vanessa onun yanına diz çöktü. Lumikki'nin gözlerine bakmadılar. Lumikki, onların gözlerine bakmadı. Kimse bir şey demedi. Sessizlik kelimelerden daha açık konuşuyordu sanki.

Lumikki, titreyen ve gücü tükenmiş bacaklarıyla evin yolunu tuttu. Kızların peşinden gelip intikam almaya çalışacaklarından korkmuyordu. Hiçbir şeyden korkmuyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu. Hiçbir şey düşünmüyordu. Yarı yolda durup kustu. Şaşırtıcı bir şekilde bezelye çorbasının yenmeden önceki haline benziyordu.

Eve geldiğinde anne ve babası görmeden banyoya süzüldü. Aynada kendisine bakan kız, bir yabancıydı. Yanaklarında çizgi çizgi kan lekeleri vardı. Lumikki, ellerini kaldırıp merakla lekelerle dokundu. Aynadaki kız da aynısını yaptı. Kan ona ait değildi. Lumikki, elleriyle yüzünü silerken ellerinden bulaşan Anna-Sofia'nın kanıydı. Lumikki, dayanabildiği kadar sıcak suyla yüzünü bir, iki, üç, dört kez yıkadı. Ellerini acıyana kadar sabunla ovaladı.

O gece nihayet yatağına girdiğinde, hemen uykuya daldı ve sabaha kadar rüya görmeden uyudu. Cep telefonunun alarmı çaldığında, kendini daha önce hiç olmadığı kadar kötü hissetti. Bir önceki gün vurulup tekmelendiğinden daha kötü.

Lumikki, olayın burada bitmeyeceğinden emindi. Anna-Sofia ve Vanessa işin ucunu asla bırakmazlardı. Er veya geç cezalandırılacaktı. İntikamdan asla vazgeçmeyeceklerdi.

Bir gün geçti, sonra iki, sonra üç, bir hafta ve bir ay. Hiçbir şey olmadı. Anna-Sofia ve Vanessa, resmen onu rahat bırakmışlardı. Evet, hâlâ sınıfın geri kalanından tecrit edilmiş

durumdaydı ve kimse onunla kendi isteğiyle konuşmuyordu ama dayak bitmişti. Veya isminin söylendiği haykırışlar, onu öldüreceklerini söyleyen telefon mesajları.

Her şey bitmişti.

Lumikki, yavaş yavaş bu gerçeğe inanmaya başladı. Daha rahat bir nefes aldı. Daha hafif geçen ve daha seyrekleşen okul günleriyle bahar geldi. Diğerlerinin mezuniyetlerde söylenen *"Den blomstertid nu kommer"*i söyleyişlerini dinlerken, ağır ve siyah bir şeyin artık onu sıkı sıkıya kavramadığını hissetti. Elinde dokuzuncu sınıf diplomasıyla güneş ışıklarına, yaza ve özgürlüğe doğru yürüdü.

Kar sarı sarı parlıyordu. Sonra turuncu. Bir an sonra yeşil. Lumikki, ışıkları gördü ve pat diye bir ses duydu. Gökyüzünden altın renkli yıldızlar döküldü. Sonra dev güller yapraklarını açarak patladılar ve sonra eriyip kayboldular. Aya doğru üç boynuzlu bir at koşturdu. Gezegenler dans etti. Havai fişekler.

Kutup Ayısı'nın şerefine.

Büyük ihtimalle saat yarım olmuştu.

Lumikki'nin aklına çorap lastiğiyle bacağına iliştirilmiş olan yer belirleyici geldi. Gece yarısına kadar haber vermez veya partiden dönmezse diye Elisa'ya verdiği talimatları düşündü.

Saat on iki olmadan önce partiden ayrılması gerekiyordu. Ancak bu farklı bir masal değil miydi zaten? Külkedisi değil miydi? Çatırtılar devam ediyordu. Lumikki, üzerine dökülen çeşitli renklerin akınına uğradı. Kendini iyi hissediyordu. Sadece yorgundu.

"Her gece lamba söniip gece gerçekten çöktüğünde."

O ninni böyle değil miydi?

Mavi Rüya'nın başlangıcı böyle değil miydi?

Mavi, mavi, parıltılı mavi.

Lumikki, bir an havai fişeklerin hâlâ devam ettiklerini zannetti. Sonra artık patlama duymadığını fark etti. Bir inilti başladı.

Beyaz bir duvar. Steril bir koku. Parlak ışıklar.

Uzaklarda bir yerde korkunç, sarsıcı bir ağrı. Lumikki, onu düşünemedi. Ağzındaki antibiyotik tadı.

Tıp tıp tıp. Bir şeyler içine akıyordu. Bir şeye bağlıydı. Etrafını saran bu şeylerin bir adı olduğunu belli belirsiz hatırladı. Fakat onları düşünecek gücü yoktu.

Işıkların önünde hareket eden silüetler.

Tanıdık yüzler.

Anne. Baba.

Uzaktan, camın ardından, bir duvarın öteki tarafından, suyun yüzeyinden gelen sesler.

"Doktor kritik noktayı atlattığını söyledi. Ağlama hayatım. *Älskling*. İyileşecek. O bir savaşçıdır."

"Düşünmeden duramıyorum. Onu da kaybedersek dayanamam."

"Kaybetmeyeceğiz. Sakin ol. Lütfen sakin ol."

Onu da mı? Anne ve babası kimi kaybetmişlerdi ki? Lumikki, sorabilmek isterdi ama kelimeleri oluşturamadı. Ağzını açmak çok büyük bir çaba gerektiriyordu. Sadece uyumak istiyordu. Daha sonra sormayı unutmamalıydı. Sonra, bir ara. Yüz yıl kadar uyuduktan sonra.

Ama bu başka bir masal değil miydi? Uyuyan Güzel değil miydi?

Lumikki, uçarak bulut katmanları gibi bir yumuşaklığa, yatağa doğru çekildiğini hissetti.

SON SÖZ

DÖRT AY SONRA

Kartın üzerinde stratejik bir konumda yavru bir kedi tutan, kaslı, çıplak bir adamın siyah beyaz bir fotoğrafı vardı. Lumikki'nin kartın kimden geldiğini anlaması için arkasını çevirmesine bile gerek yoktu.

Selam kız arkadaş!

Burada her şey iyi. Annem eskisi kadar gergin değil, bense geceleri devamlı kalkıp durmadan uyuyabiliyorum, sokaktaysa devamlı arkama bakıp durmadan yürüyebiliyorum. Bir süredir özgür olmak bana iyi geldi. Buradaki güzellik enstitüsüne başvuruyorum. Eğer kabul edilirim, sonbaharda başlayacağım. Bunun benim konum olduğundan oldukça eminim.

Jenna

Not: Yeni ismime alıştım bile. Sokakta birisi bana eski adıyla seslendiğinde kafamı dahi çevirmiyorum.

Not 2: Babamı hâlâ görmedim. Belki bir gün görürüm. Henüz yapamam. Eminim beni anlarsın. Ağlamamayı beceremedim henüz o konuda bir şeyler bile yazamıyorum.

Not 3: Sana eldiven ördüm. Daha sonra postayla göndereceğim. Biraz zaman aldı, kusura bakma. Bu ara onlara ihtiyacın olmayacak ama sonbahara kadar elinde olur.

Lumikki gülümsedi. Pencereden dışarıya baktı. Elisa, yani, yeni Jenna, haklıydı. Artık haziranın sonu gelmişti, üstelik şaşırtıcı derecede sıcaktı. Her şey çiçek açıyor, koku ve ışık saçıyordu.

İyi olduğunu duymak güzeldi. Babası, Boris Sokolov'la birlikte hapse girmişti. Davaları anormal bir hızla ilerliyordu. Galiba polis mümkün olduğunca hızlı bir şekilde beyaz bir sayfa açıp bir an önce imajını temizlemek istiyordu. Her ikisi de uzun süreli cezalar almışlardı. Sokolov'un Estonyalı yardımcısı Linnart Kask da hapse gönderilmişti. Elisa ve annesi ülkenin başka bir yerine taşınmışlar ve isimlerini değiştirmişlerdi. Galiba şartlar göz önüne alındığında akıllıca bir hareketti bu. Elisa, Çocuk Koruma Servisi'ne uyuşturucuyla işinin bittiğine dair yemin vermişti. Lumikki ona inanıyordu. Elisa ve annesi hayatlarını devam ettirmenin ve bir aile olmanın yepyeni bir yolunu bulmak mecburiyetinde kalmışlardı. Bu, o kadar kötü bir şey değildi.

Lumikki'nin sol eli, ensesindeki kısa kesilmiş saçlarına gitti. Özgürleştirici bir yanı olmasına rağmen, hâlâ bu kadar kısa saçlara alışamamıştı. Siyaha boyanmış saçlarının dipleri kel kalacakmış gibi çıkmaya başlayınca bu kararı almıştı. Saç

boyamanın hiç bitmeyen tekrarı hiç de hoş bir şey değildi. Ayrıca açık teni ve koyu renk saçlarının Lumikki ismine^(*) yaptığı gönderme de pek ilgisini çekmiyordu. Bu yüzden çok kısa saç ve kendi rengi esastı. Bu kadar basit olması da hoşuna gidiyordu.

Aynaya baktığında Kutup Ayısı'nın partisine katılardan farklı bir kız görmek de Lumikki'ye kendini daha güvende hissettiriyordu. Partiden birilerinin sokakta onu tanıyabileceği korkusundan değildi bu. İnsanlar görsel şeylere karşı orijinal ortamlarından çıktığında şaşırtıcı derecede kör olabiliyorlardı; çünkü hiç kimse sokaklarda eski asker botlarıyla dolaşan, üzerine yeşil asker ceketi giymiş ve makyajsız bir kızın birinci sınıf bir partiye adım atabileceğini hayal edemezdi, sonuç gayet açıktı: Orada değildi. İnsan beyni bu denli basit çalışırdı. Çok aptalca ama onun şansına bir durum.

Elisa son iki aydır Lumikki'ye birkaç kart daha göndermişti. Lumikki, onları eski odasındaki şifoniyerin üst çekmecesindeki gizli bölmede tutuyordu. Evet, evine geri dönmüştü. Riimäki'ye, büyüdüğü eve. Kışın olan olaylardan sonra onu önce polis, sonra da anne ve babası sorguya çekmişlerdi. Her iki tarafa da temel gereklilikleri anlatmıştı. Anne ve babası "en azından şimdilik" eve geri dönmesini istemişlerdi. Odası geçmişle dolu olsa da ve oldukça küçük gelse de Lumikki, bu isteği olumlu karşılamıştı. İnsanlık dışı saatlerde kalkması gerekse de okula trenle gelip gitmeye başlamıştı. Şimdilik.

Lumikki, Tampere'de yaşamanın onun için kurtuluş olduğuna anne ve babasını yazın ikna edebileceğini düşünmüştü.

(*) *Pamuk Prenses* masalının Finlandiya versiyonunda başkahraman olan prensesin adı Lumikki'dir.

Kimse okulda ona garip garip bakmıyordu; çünkü kimse-
nin haberi yoktu. Kasper ve Tuukka, uyuşturucu partisi ve
gizlice okula girdikleri ortaya çıkınca uzaklaştırma almışlar-
dı. Her şey mümkün olduğunca sessiz sedasız halledilmişti.
Elbette okulda dönen bazı dedikodular vardı ama kimse onla-
rı Lumikki'yle ilişkilendirmiyordu. Bazı dedikodular oldukça
sertti, ancak hiçbirisi gerçekten yaşanan deliliğin yanına bile
yaklaşamıyordu.

Terho Väisänen hapisteydi. Boris Sokolov hapisteydi. Ku-
tup Ayısı değildi.

Lumikki, görüşmelerinde onlarla ilgili çenesini kapalı
tutmuştu. Boşboğazlık ederse sadece kendine zararı dokuna-
cağını biliyordu. İkizlerin herhangi bir yasadışı işe karışmış
olduklarına dair elinde kanıt yoktu. Aslen onlar hakkında
hiçbir şey bilmiyordu.

Polis de sormadı. Parti mekânı Boris Sokolov'un üzerine
kayıtlıydı ve geri kalan her şey de onun tarafından yönetilmiş
görünüyordu. Resmi anlamda Kutup Ayısı diye biri mevcut
değildi. Kimse onları görmemiş, haklarında bir şey duyma-
mıştı. Erkek veya kadın olmalarının ya da kaç kişi oldukları-
nın bir önemi yoktu.

Lumikki, dalgın dalgın kartpostalın kenarını okşadı.
Elisa'nın e-posta yazmaktansa kart göndermeyi tercih etmesi
tuhaftı. Bu da parlak imajındaki bir başka kusur, Lumikki'nin
şaşırtıcı bir şekilde onu gerçekten sevmesine sebep olan bir
farklılıktı. Elisa'yı düşünerek *Kız Arkadaşlar* tablosunun kenarına küçük pembe bir gül resmi çizmişti. Yakından bakılma-
dıkça fark edilmiyordu.

Kartı diğerlerinin yanına koydu. Şifoniyer çekmecesinin
gizli bölmesinde hastaneden çıkışından hemen sonra aldığı

bir de zarf vardı. İçinden iki adet beş yüz euroluk banknot çıkmıştı. Bin euro. 30.000 euronun o kadar küçük bir kısmıydı ki, kimse yokluğunu fark etmezdi. Elisa, Tuukka ve Kasper kalanları saklamışlar mıydı, bilmiyordu. Bilmek de istemiyordu.

Bin euro yeterince büyük bir sırdı.

Lumikki sırları olmasına alışkındı. Bazen büyük, bazen küçük, ama daima sırları olmuştu. Şifoniyerin çekmecesini kapatıp ortaya çıkması mümkün olmayan sırları da kapatıp kaldırdığını hayal etti.

Kutup Ayısı ve onları görmüş olması.

Anna-Sofia, Vanessa ve onların ilkokul ile ortaokul boyunca kendisine yaptıkları.

Hastaneden döndüğünden beri, cesaretini toplayıp anne ve babasının kaybettikleri önemli kişinin kim olduğunu sora-mamıştı. Tabularla dekore edilmiş bir evi sanki önemli bir şey değilmiş gibi tekrar dekore edemezsiniz.

Ve bir sır daha. Lumikki'nin şu anda elinde resmini tuttuğu kişi. Elbette bir fotoğraf içindeki kişinin gerçek olduğuna dair bir kanıtı ama hiçbir şey Lumikki'nin onu sevmiş olduğunu kanıtlamıyordu. Onun da Lumikki'yi sevmiş olduğunu. Tabii eğer sevdiyse. Lumikki, sevdiğine inanmak istiyordu.

Başparmağıyla resmi hafifçe okşadı. Tonu buğdaydan kestaneye değişkenlik gösteren kısa, açık kumral saçlar. Akıllara safkan bir Sibiry kurdunu getiren o masmavi gözlerden tekrar büyüldü. Bazı insanlar bu gözlerin delici ve alaycı olduklarını düşünürdü. Lumikki, daha derinlemesine görebiliyordu. O, sıcaklığı, belirsizliği, neşeyi ve ışığı görebiliyordu.

Hasret, midesini şaşırtıcı bir basınçla sıkıştırdı. Lumikki, şimdiye kadar hafifleyeceğini düşünmüştü. Ne kadar da yanılmıştı.

İsmi neredeyse dudaklarını sızlatıyordu. Fısıldadığı ve bağırarak ağladığı adı. Henüz bu şekilde hayatına devam etmeye hazır değildi. Henüz değildi. Belki de hiç olmayacaktı.

Lumikki, gereksiz bir tedbir olduğunu bilmesine rağmen, çekmeceyi kilitledi. Küçük, paslı anahtarı elinde tuttu. Anahtar belli belirsiz parıldıyordu. Sadeydi, göze çarpmıyordu.

Bir zamanlar her kilide uyabilen küçük bir anahtar varmış.

Peri masalları böyle başlamaz, daha neşeli hikâyeler böyle başlar.

SON

YAZAR ÜZERİNE

Salla Simukka, 1981 yılında Finlandiya’da doğmuştur. 2013 yılında *Without a Trace* adlı eseri “En İyi Gençlik Romanı” seçilmiş ve Topelius Ödülü’nü kazanmıştır. *Elsewhere* adlı romanı yine 2013 yılında Finlandiya Ödülü’ne layık görülmüştür. *Kan Kadar Kırmızı*, *Kar Kadar Beyaz* ve *Abanoz Kadar Siyah* adlı romanlardan oluşan *Pamuk Prenses* üçlemesi, eleştirmenler tarafından gerilim türünün çağdaş başyapıtlarından biri olarak kabul edilmektedir. Üçlemenin ilk kitabı olan *Kan Kadar Kırmızı* bugüne dek 47 ülkede yayımlanmıştır.